

П Р И С Ъ Д А

гр. София, 05.07.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, 3 състав, в открито съдебно заседание на **пети юли** през **две хиляди и деветнадесета година**, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: А. И.
СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ: 1. А.П.
2. Р.С.

при участието на секретаря А.С. и в присъствието на прокурор Р. Р., като разгледа, докладваното от **СЪДИЯТА, н.о.х.д. № 1744** по описа за **2015 г.** и въз основа на закона и доказателствата по делото,

П Р И С Ъ Д И :

ПРИЗНАВА подсъдимия Р.М.Ч., роден на ***г. в гр.Н., българин, български гражданин, неосъждан, висше образование, неженен, ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** за това, че за периода от началото на м.01.2008г. до 26.11.2012г. в гр.София е ръководил организирана престъпна група с участници Д.М.П. с ЕГН ***** – участвала в ОПГ от м.01.2008г. до м.01.2012г., Р.Н.Л. с ЕГН ***** – участвала в ОПГ от м.01.2012г. до 26.11.2012г. и П.П.К. с ЕГН ***** – участвал в ОПГ от м.01.2008г. до 26.11.2012г., с цел да вършат съгласувано в страната и чужбина престъпления по чл.159а НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел, поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321 ал.3 т.1 вр. ал. 1 НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия Р.М.Ч., със снета самоличност и ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** за това, че на 17.07.2009 г. като извършител в съучастие с П.П.К. с ЕГН ***** – извършител, транспортирал група от хора, а именно Б.Т.З. с ЕГН ***** и Д.С.Н. с ЕГН ***** и ги превел през границата на страната, от Република България до Протекторат на ООН Косово, с цел да бъдат използвани за развратни действия, независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение решение на организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и участници Д.М.П. и П.П.К., поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление чл.159г вр. чл.159б ал.2 вр.ал.1 вр. чл.159а, ал.2 т.6 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия Р.М.Ч., със снета самоличност и ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** в това, че на неустановена дата през м.10.2009г. в гр.София набрал лицето непълнолетната П.В.М. с ЕГН ***** с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез

обещаване на облаги – парични средства, спрямо лице, ненавършило осемнадесет години и в изпълнение решение на организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и участници Д.М.П. и П.П.К., поради което и на осн.чл.304 НПК го ОПРАВДАВА по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.159г вр. чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр.ал.1 НК

ПРИЗНАВА подсъдимия Р.М.Ч., със снета самоличност и ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** за това, че на неустановена дата през месец март 2012г. в гр.София в съучастие като съизвършител с Р.Н.Л. – извършител, набрал непълнолетната Д.В.Й. с ЕГН *****, с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства и спрямо лице ненавършило осемнадесет години и деянието е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и с участници Р.Н.Л. и П.П.К., поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.159г вр. чл. 159а, ал.2, т.1 и т.6 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия Р.М.Ч., със снета самоличност и ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** за това, че на неустановена дата през лятото на 2012г. в гр.София набрал непълнолетната А.Т.М. с ЕГН *****, с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства и спрямо лице ненавършило осемнадесет години, и деянието е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и с участници Р.Н.Л. и П.П.К., поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.159г вр. чл. 159а, ал.2 т.1 и т.6 вр. ал.1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия П.П.К. – роден на ***г. в гр.Кюстендил, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, с висше образование, работи, ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** за това, че за периода от началото на м.01.2008г. до 26.11.2012 г. в гр.София е участвал в организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и участници Д.М.П. с ЕГН ***** (участвала в ОПГ от м.01.2008г. до м.01.2012г.) и Р.Н.Л. с ЕГН ***** (участвала в ОПГ от м.01.2012г. до 26.11.2012г.), като групата е създадена с користна цел и с цел извършване в страната и чужбина на престъпления по чл.159а НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 т.2 вр. ал.2 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия П.П.К., със снета самоличност и ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** за това, че на 17.07.2009г. като извършител в съучастие с Р.М.Ч. – извършител, транспортирал група от хора, а именно Б.Т.З. с ЕГН ***** и Д.С.Н. с ЕГН:***** и ги превел през границата на страната от Република България до Протекторат на ООН Косово с цел да бъдат използвани за развратни действия, независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства и в изпълнение решение на организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и с участници Д.М.П. и П.П.К., поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по

повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.159г вр. чл.159б ал.2 вр.ал.1 вр. чл.159а ал.2 т.6 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия П.П.К., със снета самоличност и ЕГН ***** за **НЕВИНОВЕН** за това, че на неустановена дата през м.10.2012г. транспортирал група от хора, а именно Б.Т.З. с ЕГН ***** и още две неустановени по делото лица от женски пол от гр.София до гр.Пловдив, с цел да бъдат използвани за развратни действия, като деянието е извършено по поръчение или в изпълнение на решение на организирана престъпна група, ръководена от Р.М.Ч. и с участници Р.Н.Л. и П.П.К., поради което и на осн. чл.304 НПК **СЪДЪТ** го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.159г вр. чл.159а ал.1 пр.2 от НК.

ВРЪЩА на лицето Р.Н.Л. с ЕГН ***** вещи, иззети на 26.11.12г. (т.2, л.15), а именно 23 бр. банкноти по 100 лв. и 35 бр. банкноти по 50 лв., 5 бр. банкноти по 200 евро, 2 бр. банкноти по 100 евро, 2 бр. банкноти по 50 евро и 34 бр. банкноти по 100 лв.

Мобилен телефон марка Самсунг E0168 IMEI *;

Мобилен телефон Самсунг E0168 IMEI * - черен със СИМ карта Прима № *

Телефон Blackberry – черен IMEI * със СИМ карта на Мтел *;

1 бр. СИМ карта на Мтел № *;

1бр. СИМ карта Прима № *;

1 бр. договор за наем между А.В. и Р.Л.;

1 бр. пълномощно;

1 бр. нотариален акт;

1 бр. протокол - опис;

1 бр. разписка;

5 листа с изписани на тях имена и цифри;

1 бр. червен тефтер;

4 бр. вносни бележки;

1бр. уч.л.карта Г.Й.;

Преносим компютър Dell № *;

1 бр. Айпад-бял;

ВРЪЩА на модна агенция * ЕООД (*) вещи, иззети с протокол от 26.11.2012 г. (том 2, л. 21), а именно:

Асамблирана компютърна конфигурация с черна кутия без номер с надпис „Хюндай“;

1бр. кочан с надписи „приходен ордер“, съдържащ множество листа с ръкописен текст;

Множество листа с надпис „разходен ордер“

Бели листчета с ръкописен текст;

Асамлбирана компютърна конфигурация - черна, без марка, модел и номер със стикер на левия панел с N *;

Мини лаптоп марка Мтел модел SZ 900 със стикер с надпис *;

Пластика със СИМ карта Прима N2 *

ВРЪЩА на подсъдимия Р.М.Ч. вещи, иззети с протокол от 26.11.2012 г. (том 2, л. 27), а именно:

Мобилен телефон марка Нокиа модел Е6 – 00 с IME * със СИМ карта N2 *;

Мобилен телефон Нокиа 1100 IMEI * със СИМ карта в него N2 *;

Бял лист с ръкописен текст; 2 бр. бели хартиени сгъвки, съдържащи бяло прахообразно вещество, плик от лекарство Хексал АС

с две сини ромбовидни таблетки и 6 броя кръгли таблетки;

Мобилен телефон марка Нокиа IMEI * със СИМ карта N2 *;

Мобилен телефон Нокиа модел 100 IMEI * със СИМ карта N2 *;

Мобилен телефон Сони Ериксон U11 IMEI * със СИМ карта N2 *;

Папка с документи;

1 брой преносим компютър марка DELL Инспирион със зарядно устройство;

Червена папка с документи;

1бр преносима флаш памет червена на цвят;

Мобилен телефон марка Нокиа модел 7230 с IMEI *

Сива чанта PAUL

AND

SHARK

YACHTING, съдържаща преносим компютър APPLE модел А

1369 със зарядно устройство;

Техническо устройство тип DVR марка SANYO модел DSR 5709P серия № *;

Присъдата подлежи на обжалване и протестиране пред АСпНС в петнадесетдневен срок от днес.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ: 1.

2.

МОТИВИ към присъда № /05.07.2019 год.,
постановена по НОХД № 1744/15 год. по описа на СпНС

Подсъдимите Р.М.Ч. и П.П.К. са предадени на съд по внесен от СП обвинителен акт за вменени им престъпления както следва:

Подсъдимият Р.Ч.

- по чл.321 ал.3 пр.2 т.1 вр.ал.1 НК, а именно за това, че за периода от началото на м.01.2008г. до 26.11.2012г. в гр.София е ръководил ОПГ на четири лица с участници Д.М.П. с ЕГН: ***** – участвала в ОПГ от м.01.08г. до м.01.12г., Р.Н.Л. с ЕГН: ***** участвала в ОПГ от м.01.12г. до 26.11.12г. и П.П.К. с ЕГН: ***** участвал в ОПГ м.01.08г. до 26.11.12г. с цел да вършат съгласувано в страната и чужбина престъпления по чл.159а НК, за които е предвидено наказание ЛСВ повече от три години, като групата е създадена с користна цел.

- по чл.159г вр.чл.159 б ал.2 вр.ал.1 вр.чл.159а ал.2 т.6 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.ал.1 НК, а именно за това, че на 17.07.2009г., като извършител в съучастие с П. Пл. К. – извършител, транспортирал група от хора – Б.Т.З. с ЕГН: ***** и Д.С.Н. с ЕГН: ***** и ги превел през границата на страната от Реп. България до Протекторат на ООН Косово с цел да бъдат използване за развратни действия (предложил и склонил към проституция св.З. и Н., като ги мотивирал да участват в съвкупления с различни мъже в Косово и им обещал срещу това да получат облага – паричната сума от 500лв. за всяко съвкупление, като свидетелките се съгласили),

независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства и в изпълнение решение на ОПГ, ръководена от Р.Ч. и участници Д.П. и Пл.К..

- по чл.159г вр.чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр. ал.1 НК, а именно за това, че на неустановена дата м.10.2009г. в гр.София набрала непълнолетната П.В.М. с ЕГН: ***** с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства, спрямо лице, ненавършило 18 години и в изпълнение решение на ОПГ, ръководена от Р.Ч. и участници Д.П. и Пл.К..

- по чл.159г вр.чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр. ал.1 вр.чл.20 ал.2 НК, а именно за това, че на неустановена дата през м.03.2012г. в гр.София, в съучастие като съизвършител с Р. Н.Л.- извършител, набрал непълнолетната Д.В.Й. с ЕГН: ***** с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства, спрямо лице, ненавършило 18 години и в изпълнение решение на ОПГ, ръководена от Р.Ч. и участници Р.Л. и Пл.К..

- по чл.159г вр.чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр. ал.1 НК, а именно за това, че на неустановена дата през лятото на 2012г. в гр.София набрала непълнолетната А.Т.М. с ЕГН: ***** с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства, спрямо лице, ненавършило 18 години и в изпълнение решение на ОПГ, ръководена от Р.Ч. и участници Р.Л. и Пл.К..

Подсъдимият Пл.К.

- по чл.321 ал.3 пр.2 т.2 вр.ал.2 НК, а именно за това, че за периода от началото на м.01.2008г. до 26.11.2012г. в гр.София е участвал в ОПГ, ръководена от Р.М.Ч. и участници Д.М.П. с ЕГН: ***** – участвала в ОПГ от м.01.08г. до м.01.12г. и Р.Н.Л. с ЕГН: ***** участвала в ОПГ от м.01.12г. до 26.11.12г. с цел да вършат съгласувано в страната и чужбина престъпления по чл.159а НК, за които е предвидено наказание ЛСВ повече от три години, като групата е създадена с користна цел.

- по чл.159г вр.чл.159 б ал.2 вр.ал.1 вр.чл.159а ал.2 т.6 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.ал.1 НК, а именно за това, че на 17.07.2009г., като извършител в съучастие с Р.М.Ч. – извършител, транспортирал група от хора – Б.Т.З. с ЕГН: ***** и Д.С.Н. с ЕГН: ***** и ги превел през границата на страната от Реп. България до Протекторат на ООН Косово с цел да бъдат използвани за развратни действия (предложил и склонил към проституция св.З. и Н., като ги мотивирал да участват в съвкупления с различни мъже в Косово и им обещал срещу това да получат облага – паричната сума от 500лв. за всяко съвкупление, като свидетелките се съгласили), независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги – парични средства и в изпълнение решение на ОПГ, ръководена от Р.Ч. и участници Д.П. и Пл.К.

- по чл.159г вр.чл.159а ал.1 пр.2 НК, а именно за това, че на неустановена дата през м.10.2012г. транспортирал група от хора, а именно Б.Т.З. с ЕГН: ***** и още две неустановени по делото лица от женски пол от гр.София до гр. Пловдив с цел да бъдат използвани за развратни действия, като деянието е извършено по поръчение или в изпълнение на решение на ОПГ, ръководена от Р.Ч. и участници Р. Л. и Пл.К..

В така депозирания ОА се излагат както подробни фактически обстоятелства касателно вменените на двамата подсъдими престъпления, така и правни доводи за

същите. В хода на съдебните прения участващият по делото прокурор поддържа изцяло повдигнатото обвинение – анализирайки събраните доказателства, приема за безспорно доказано авторството и обективното и виновно извършителство от страна на подсъдимите Ч. и К. на всяко едно от процесни престъпления, респ. приема за категорично установена тяхната съпричастност към дейността на образуваното престъпно формование по см. на чл.93 т.20 НК и приема за установена реализираната от тях конкретна активна престъпна деятелност, съответно за подс.Ч. по набиране на две отделни лица за осъществяване на развратни действия и по транспортиране на група от хора през границата на страната отново с цел извършване на развратни действия, а за подс.К. по осъществяване на престъпен външен и вътрешен трафик на група от хора с цел осъществяване на развратни действия. При безспорната доказаност на престъпленията СП намира, че следва на подс.Ч. да бъде наложено наказание за всяко едно от тях при баланс на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, а на подс.К. да бъде наложено наказание в минимално предвидения законов размер за всяко едно от процесните престъпления, след което и на осн.чл.23 ал.1 НК относно двамата подсъдими да се определи за изтърпяване едно общо най-тежко наказание.

Защитникът на подс.Ч. – адв.К. ангажира мнение за постановяване на оправдателна присъда за всяко едно от престъпленията, предмет на повдигнатото обвинение. В тази насока навежда подробни съображения за липса на безспорни доказателства в подкрепа на обвинителната теза в цялост. Твърди се липса на доказателства както за ръководство на ОПГ по см. на чл.321 ал.3 т.1 вр.ал.1 НК през сочения от държавното обвинение инкриминиран период, така и липса на доказателства за осъществено от подсъдимия престъпно поведение, обективирано посредством въздействие върху волята на пострадалите Пл.М., А.М., Д.Й., Б.З. и Д.Н. с цел предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане. В контекста на престъплението по чл. 159г вр.чл.159б ал.2 вр.ал.1 вр.чл.159а ал.2 т.6 вр. ал.1 вр.чл.20 ал.2 НК защитата изразява и становище за недоказаност на извършеното съставомерно изпълнително деяние, обективирано посредством действие по транспортиране и превеждане през границата на страната на двете пострадали лица с визираната в ОА престъпна цел. При тези съображения защитата гради извод за невиновност на подс.Ч..

Защитникът на подс.К. – адв.И. също навежда доводи за недоказаност на обвинителната теза изцяло. Той се присъединява към изложените от адв.К. съображения за липса на категорични и безспорни доказателства за обективирано от подсъдимия поведение по извършване на т.нар. външен трафик съгл. чл.159б НК и за липса на доказателства досежно наличие на ОПГ по см. на чл.93 т.20 НК. В тази насока защита излага свои собствен доказателствен анализ на събраните по делото доказателства, приемайки същите за неубедителни и не съдържащи конкретни факти за реализирана от подс.К. престъпна деятелност, поради което отправя искане за постановяване на оправдателна присъда.

Самите подсъдими в хода на съдебните прения и в предоставената им последна дума не се признават за виновни в осъществено престъпно посегателство против обществения ред и спокойствие и против личността на пострадалите свидетелки.

От фактическа страна :

Съдът, след като взе предвид доводите на процесните страни и след като обсъди заедно и по отделно събраните в хода на съдебното следствие доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият Р. Мл.Ч. е роден на ***г. в гр.Н., български гражданин, грамотен, неженен, неосъждан, настоящ адрес *** ж.к.* с ЕГН: *****.

Подсъдимият П. Пл.К. е роден на *** в гр.К., български гражданин, грамотен, неосъждан, неженен, с постоянен адрес ***, с ЕГН: *****.

Преди началото на инкриминирания времеви период св.Д.П. работела, като модел, в модна агенция *, управлявана от Е.К..В същата агенция работел и подс.Р.Ч., който се договорил със св.Д.П. да започнат да уговарят момичета, работещи в модната агенция, да предоставят платени сексуални услуги.Двамата постигнали съгласие и действително започнали да извършват горната дейност и именно това довело до уволнението им през 2008г.В следствие подс.Р.Ч. и св.Д.П. започнали да развиват идентична деятелност, но в модна агенция *. Последната била създадена от търговското дружество **, регистрирано през 2008г.Основната търговска дейност на фирмата се изразявала в откриване и менажиране на нови модели, провеждане на обучителни курсове за модели, създаване на рекламни каталози и организиране на модни ревюта и конкурси за красота.Офисът на фирмата се намирал в гр. София ул**.Едноличен собственик на капитала и главен мениджър на дружеството от неговото създаване била св.Цв.Б.,която контактувала както с моделите при осъществяване на модните ревюта, така и с партньори на фирмата в лицето на различни фирми и телевизии.В офиса на * работела и св.С.М., която под ръководството и наблюдението на св.Цв.Б., създавала сайт на фирмата, където се публикували снимки на момичета, работещи в агенцията.Провеждането на фотосесия била задължителен етап от процедурата по наемане на нови модели.Агенцията обаче не сключвала договори с всички момичета, наети на работа.В тази агенция от нейното откриване работела и св.Д.П. на длъжността букер със задължения, свързани с модните ангажименти на моделите.В агенцията работел и подс.Ч., който още през 2008г. извършвал активна дейност в модния бранш и организирал различни конкурси – напр. конкурс Мис България 2009, в който участвала и св. Д.Н.Подсъдимият бил неформалният шеф на модната агенция.Той и св.Д.П. продължили да развиват дейността си по набиране на момичета с цел извършване на развратни действия, тъй като тази дейност им носела добри парични доходи.Същата те осъществявали по следния начин – най-често и то по предварителна уговорка с подс.Ч. лично св.Д.П. разговаряла с момичетата и ги убеждавала да предоставят сексуални услуги с довод за набавяне на парични средства, които в следствие се разпределяли между нея, подс.Ч. и самото момиче в различно процентно съотношение.Понякога такъв разговор провеждал и самият подсъдим.Действително когато в агенцията * започвало работа ново момиче, чиято външност се одобрявала от подсъдимия, св.Д.П. първо се сближавала с това момиче, като излизали заедно на кафе, посещавали различни заведения и дори като свидетелката приемала съответното момиче да живее в дома ѝ в гр.София, тъй като някои от момичетата били от провинцията.Едва след това св.Д.П. провеждала разговор с момичето, уведомявайки го за възможността да осъществява развратни действия и излагайки довод, че по този начин може да получава много по-големи по размер парични доходи в сравнение с тези, получавани от професионалната работа, като модел.В много от случаите момичетата се съгласявали и изразявали готовност да извършват платени сексуални услуги и да предоставят на подсъдимия и на свидетелката част от получените парични средства. Подсъдимият Ч. и св.Д.П. осигурявали клиентите,

желаещи да се възползват от предлаганите сексуални услуги, и договаряли с тях конкретната цена. В тази връзка те се възползвали от основната дейност на модната агенция – често на организирани модни ревюта или конкурси за красота много мъже виждали участващите в мероприятиято момичета и след като си харесат някое от тях се свързвали с подсъдимия или със свидетелката, уведомявали ги за своето желание да получат секс услуга и ги уведомявали и за избраното момиче, като в последствие подс.Ч. или св.Д.П. препредавали това на момичето, като или му съобщавали точен адрес, на който да се срещнат с клиента, или му съобщавали телефонен номер на същия с цел осъществяване на личен контакт. Често подсъдимият и свидетелката уведомявали своите „клиенти“ и за името на сайта на модната агенция, в който сайт може да видят външния вид на момичетата и да си изберат желаното от тях. Паричните суми, изкарвани по този начин, били получавани по различен начин, отново договорян конкретно със всеки отделен клиент – в някои случаи клиентът предварително още в момента на договорката заплащал сумата на подс.Ч. или на св.Д.П. и след като те заделяли една част от нея за себе си, предавали останалата част на момичето, а в други случаи клиентът заплащал договорената парична сума на съответното момиче, което задържало една част за себе си, а другата част в последствие давало най-често на горната свидетелка, която вече от своя страна предоставяла част от същата на подс.Ч..

Междувременно през 2010г. подс.Ч. спомогнал за учредяването на * и станал нейн Председател. Въпреки това той продължил да извършва горната дейност по осигуряване на момичета с цел предоставяне на платени сексуални услуги и престоявал много време в офиса на модната агенция. Едва през 2012г. в качеството си на Председател на *** и за целите на дейността ѝ той се договорил със св.Цв. Б., като представляващ на **, да му бъде предоставено ползването на една стая от офиса на дружеството в гр.София ул**. В този кабинет подсъдимият приемал и момичета, модели в агенцията, на които разяснявал житейските приоритети, включително изрично наблягал и на ползите от извършваните развратни действия.

Подсъдимият Ч. и св.Д.П. работели по гореописаната схема и създадена организация до началото на 2012г. През този период тя лично мотивирала и убедила да извършват развратни действия срещу заплащане следните момичета – през м.07.11г. набрала св.М.А., през м.10.09г. набрала св.Пл.М., през м.01.08г. св.Б.З., през м.01.09г. убедила св.М.О. и през м.10.10г. набрала св.М.Ц.. В края на м.01.12г. св.Д.П. напуснала тази работа и заминала за чужбина. Още преди нейното напускане, а именно още през 2011г. в агенцията започнала работа и св.Р.Л.. Първоначално тя била модел и наред с други момичета предоставяла платени сексуални услуги, а след напускането на св.Д.П., била повишена в длъжност букер. На неустановена дата и място след това подс.Ч. разговарял с нея и я убедил да го подпомага в дейността му по набиране на момичета с цел извършване на развратни действия. Свидетелката Р.Л. се съгласила и започнала да осъществява деятелността, реализирана преди това от св.Д.П., а именно тя започнала да провежда разговори с момичета, работещи в агенция *, и да ги убеждава да предоставят платени сексуални услуги, мотивирайки ги с възможността за получаване на големи парични доходи, като от тази си дейност самата свидетелка получавала съответно парично възнаграждение – подобно на св.Д.П., и св.Р.Л. получавала парични суми, представляващи процент от реалното заплащане за тези услуги. Свидетелката Р.Л. имала директен контакт с клиентите, желаещи да получат сексуални услуги, и пред нея те изразявали конкретните си изисквания, свързани с време, място и цена. След постигната договорка тя

осъществявала връзка между момичетата и мъжете, желаещи да се възползват от предоставяните сексуални услуги – често уведомявала момичетата за телефонните номера на мъжете-евентуални клиенти, уведомявала ги за мястото и часа на договорената среща и дори ги подпомагала при осигуряването на транспорт. Когато извършвала горното посредством телефонен разговор със съответното момиче, тя използвала определена кодова терминология и казвала на момичето, че трябва да отиде на „мач“ или на „кино“ и изисквала и от тях употребата на такива кодирани изрази. Т. напр. през м.10.12г. св.Р.Л. на два пъти уведомила св.В. М., че ѝ е осигурила среща с клиент за предоставяне на сексуални услуги срещу 400лв., като последната се съгласила и действително провела тези срещи съответно в хотел Ш. и в хотел Св.Г. в гр.София. Свидетелката Р.Л. неколккратно изпращала и св.П. М. да предоставя сексуални услуги – в началото на 2012г. тя я изпратила при лицето К.М.-М, който заплатил на св.П.М. сумата от 300лв. за това,; „след няколко дни“ я изпратила и на две други срещи с цел секс, като в следствие св.П. М. получила за тях сумата в общ размер от 600лв., но не от самите клиенти, а лично от св.Р.Л. Последната на 22.04.12г. дори предложила на св.П.М. да пътува за Гърция с цел предоставяне на сексуални услуги, но св.П.М. ѝ отказала.

Свидетелката Р.Л. периодично се отчитала на подс.Р.Ч. – съобщавала му за направена поръчка и постигната договорка за предоставяне на сексуални услуги, включая и за договорената цена и му предавала получените в резултат на тази дейност парични средства. В течение на времето свидетелката успяла лично да убеди редица момичета да осъществяват развратни действия, посредством провеждани с тях разговори в гр.София, а именно в началото на 2012г. набрала свидетелките Н.Г., М.С., В.И. и Б. Г. (първите две от които били непълнолетни), на неустановена по безспорен начин дата през м.02.12г. убедила св.П.М., през м.03.12г. набрала свидетелките Д.Й. и Е. П., през м.08.12г. набрала св.В.А., на неустановена дата през лятото на 2012г. набрала свидетелките Ж.И., М.И. и Б.Б., на неустановена дата през м.09.12г. набрала свидетелките П.И. и П.С., а на неустановена дата през м.10.12г. набрала св.В.М. Подсъдимият Ч. и св.Р.Л. работели по този начин до момента на тяхното задържане на 26.11.12г.

От фактическа страна следва да се отбележи, че подсъдимите Р.Ч. и Пл.К. се познавали лично в рамките на инкриминирания период. Подсъдимият Пл.К. се познавал и със свидетелките Д.П. и Р.Л. Той често пребивавал в офиса на модна агенция * в гр.София и изпълнявал редица възлагани му от подс.Ч. поръчки – подс.К. преимуществено изпълнявал задълженията на личен шофьор на подс.Ч., но често превозвал и членове на неговото семейство, превозвал и някои от момичетата, работещи в агенцията, включая във връзка с техни модни ангажименти и във връзка с извършвани от тях развратни действия и посещавал офиса на туристическа агенция *** в гр. София по нареждане на подс.Ч. с цел вземане на самолетни билети. На неустановена по безспорен начин дата в периода 2009г.-2011г. той превозил свидетелките Д.П. и Пл. М. до място, където те предоставили сексуални услуги на един и същ клиент и той заплатил цялата дължима парична сума на последната от двете посочени свидетелки. След това подс.К. отишъл да ги прибере и по време на пътуването св.Д.П. поискала от св.Пл.М. да ѝ даде нейната част от парите.

Подсъдимият К. съвместно с подс.Ч. пътувал и в чужбина. На 16.07.09г. двамата заедно тръгнали за Косово, като с тях пътували и свидетелките Б.З. и Д. Н.. Последните били поканени от подс.Ч. да го придружат в това му пътуване и им обяснил, че ще участват в модно ревю. Лицата пътували с микробус Фолксваген с ДК№ * и преминали границата на страната на горната дата в 09.00ч. през ГКПП

Гюешево. В Косово те отседнали в хотел в гр. Прищина, като всяка една от свидетелките Д.Н. и Б. З. били настанени в отделни стаи. По-късно свидетелките и двамата подсъдими вечеряли, а подс. Ч. се срещнал със свои познати. На 17.07.09г. всички заедно се прибрали в България, отново преминавайки през ГКПП Гюешево. Следващото задгранично пътуване на подс. Пл. К. било осъществено на 12.03.11г., на която дата той напуснал пределите на страната през ГКПП Илинден, пътувайки отново със същото превозно средство и отново съвместно с подс. Ч. и заедно със свидетелките Д.П. и Р.Л. и лицата А.К., И.И. и М.Й..

Свидетелката Пл. М. също работела в модна агенция *. Тя живеела в гр. Р. и през есента на 2009г. била на 16 години и учела в десети клас в * гимназия. В този период свидетелката случайно видяла в интернет обява за модели. Заинтересувала се и изпратила искания набор от снимки на агенцията, ведно с телефонен номер за връзка. След ден-два от агенцията ѝ се обадили и я поканили на лична среща в гр. София. На неустановена дата през м. 10.09г., придружавана от своя баща, тя дошла в гр. София в офиса на агенцията, където била посрещната от св. Д. П., която ѝ казала, че притежава качества на модел. Свидетелката Д. П. също така ѝ казала, че трябва да я представи на главния букер на модната агенция и лично я запознала още същия ден с подс. Ч., който също я одобрил и дори ѝ насрочили пробни снимки за следващата седмица през м. 10.09г. В деня, предхождащ уговорения за снимки ден, св. Пл. М. *** и се настанила в апартамента на св. Д. П., каквато била предварителната им договорка. По време на вечерята св. Д. П. ѝ обяснила „схемата в агенцията“, като ѝ казала „ако искам действително да печеля пари, трябва да спя с богати клиенти ... обясни, че мога да се явявам на модни участия, но от тях не се изкарват пари“. Свидетелката Д. П. ѝ казала, че много от момичетата, работещи в агенцията, предоставят платени сексуални услуги и по този начин издържат своите семейства. Тя предложила на св. Пл. М. да опита да работи по горната „схема“ и ако не е доволна, ще ѝ бъдат осигурявани само определени модни участия. На следващия ден св. Пл. М. посетила офиса на агенцията в гр. София *** и провела подобен разговор и с подс. Ч., който ѝ казал, че е „нормално да предоставям секс услуги срещу заплащане и така да се издържам“. Свидетелката Пл. М. не приела веднага това предложение, тъй като искала да го обмисли. Тя се прибрала в гр. Р. и на следващата седмица се обадила по телефон на св. Д. П. и я уведомила, че е съгласна да опита да работи по предложената ѝ „схема“ да предоставя сексуални услуги. Двете свидетелки се разбрали да поддържат връзка по телефон, като в много кратко време след това св. Д. П. я уведомила, че вече има договорен клиент, като ѝ съобщила и конкретната дата на срещата. За целта вечерта на уговорения ден св. Пл. М. *** настанила се отново в апартамента на св. Д. П., облякла се и се подготвила за срещата. Около 18.00ч. дошла кола с „шофьор на клиента“ и св. Пл. М. била закарана в жилище, находящо се в района на зоологическата градина в гр. София, където се срещнала с клиент на име К. М.-М. Двамата правили секс, след което той ѝ заплатил сумата от 600лв. След тази среща св. Пл. М. се срещнала със св. Д. П., но тя не ѝ поискала никаква част от спечелените пари. На следващия ден св. Пл. М. *** и след ден-два се обадила на св. Д. П. и я уведомила за окончателното си решение – изразила съгласието си да предоставя платени сексуални услуги, но имала само едно единствено предпочитание, а именно срещите ѝ в тази връзка да бъдат договаряни само през уикенда, като св. Д. П. ѝ казала, че ще предаде това ѝ желание на подс. Ч.. Свидетелката Пл. М. продължила да живее и учи в гр. Р. и посещавала гр. София само за определени модни ангажименти – напр. тя участвала и спечелила първо място в две конкурса за красота, като единият бил за лице на агенция *, проведен през м. 03.10г., а вторият конкурс бил „Мис лято 2011“, организиран от

*/.Освен за това, свидетелката посещавала гр.София и по повод поетия ангажимент за предоставяне на сексуални услуги, за което била своевременно уведомявана от св.Д.П..Последната ѝ се обаждала от телефонни номера * и * и ѝ съобщавала точната дата, място и координати на клиента.В случаите, когато св.Пл.М. *** (по един от двата повода) тя винаги оставала да пренощува в жилището на св.Д.П..Имало и случаи, когато св.Пл.М. извършвала сексуални услуги и извън гр.София – напр. лятото на 2011г. тя била на почивка на българското черноморие, в КК Слънчев бряг и св.Д.П. ѝ се обадила и ѝ съобщила, че трябва да посети клиент, който също се намирал в този комплекс, а паричното възнаграждение св.Пл.М. получила едва по-късно, в края на лятото и то лично от св. Д.П..При предоставени сексуални услуги св.Пл.М. винаги давала 50% от получената парична сума на св.Д.П., но след известно време св.Д.П. ѝ поискала 75%, което станало повод св.Пл.М. да се срещне лично с подс.Ч. и той потвърдил, че „така е разпоредил на Д.“.При така изградения начин на работа св.Пл. М. работила активно до края на м.05.11г., като в следващите няколко месеца тя постепенно започнала да отказва договорени ангажименти за предоставяне на сексуални услуги и окончателно се отказала лятото на 2011г.

В последствие през м.09.12г. св.Пл.М. се преместила да живее в гр.София, където се записала да учи в УНСС. В този момент тя решила да поднови отношенията си с модна агенция * и отново да започне да предоставя платени сексуални услуги.Последните обаче вече били договаряни не от св.Д.П., а от св.Р.Л., която ѝ намирала клиенти и я уведомявала за това от тел.№№ * и *.Свидетелката Р. Л. дори ѝ осигурила ангажимент извън пределите на страната – през м.11.12г. по нейно указание св.Пл.М. заминала за гр.Прага, където предоставила сексуални услуги на неизвестно на процеса лице от мъжки пол, като лично от св.Р.Л. узнала конкретни данни за полета.

В модна агенция * през 2012г. започнали работа и свидетелките Д.Й. и А.М., като и двете в този момент били непълнолетни.Съответно първата от тях през 2012г. била ученичка в 22 СОУ „*“ – гр.София и ползвала тел.№ *.Тя узнала от своя приятелка за организиран от агенцията кастинг за модели и изпратила свои снимки.Била одобрена и на неустановена по делото дата посетила офиса на агенцията с цел направа на фотосесия и там се запознала с подс.Ч. (който се представил за мениджър) и със свидетелките Р.Л. и Цв.Б..Тя им споделила, че има нужда от пари и подсъдимият веднага ѝ дал 100лв.След около две седмици св.Р.Л. се обадила на св.Д.Й. и я поканила на вечеря, като по-късно същия ден отишла да я вземе с такси и ѝ дала да облече нейна рокля.Двете свидетелки отишли в дома на Л.П. и действително вечеряли, но след това той хванал за ръката св.Д.Й. и я отвел на втория етаж, където насила я съблякъл и правил секс с нея.След това Л.П. заплатил на св.Р.Л. определена парична сума, от която тя дала на св.Д.Й. 400лв. Последната изрично разговаряла както със св.Р.Л., така и с подс.Ч., уведомявайки ги за желанието си да се занимава само с мода, а не и да „правя секс за пари“, на което св.Р. Л. ѝ казала „че това е мой избор“, а подсъдимият заявил „това със секса не е нищо особено и по този начин ще имам много пари и връзки“.Въпреки това св.Д.Й. ясно изразила и пред двамата, че не желае „това да се случва повече“ и не посещавала агенцията около един месец.На неустановена дата след това тя отново се срещнала със св.Р.Л., която я завела в офиса на В.Б., на когото св.Д.Й. директно казала, че не желае да прави секс и той уважил желанието ѝ.Въпреки това В.Б. предоставил определена парична сума на всяка една от свидетелките Р.Л. и Д.Й.. Непосредствено след това св.Д.Й. се скарала със св.Р.Л., която обаче продължила да се опитва да я убеди, че предоставянето на платени сексуални услуги е само начин

за изкарване на пари и „не е толкова лошо“. Свидетелката Д.Й. отново посетила и подс.Ч., казвайки му, че „не искам да имам нищо общо с него и с цялата агенция“. Свидетелката Р.Л. уговорила на св.Д.Й. и следваща среща с цел извършване на секс – уведомила я, че се касае за мъж на име Ф., живеещ в кв.Л., и на тази среща св.Д.Й. вече отишла сама (не била придружавана от св.Р.Л.), правила секс и получила сумата от 2000лв. Последвали още няколко срещи за предоставяне на платени сексуални услуги, на които св.Д.Й. ходела и в следствие получавала и съответното заплащане – било то от св.Р.Л., било то лично от клиентите, но след това тя предавала част от получената парична сума на св.Р.Л. Последната ѝ уговорила и среща в чужбина, като лично организираща пътуването и заплатила самолетните билети – на неустановена дата св.Д.Й., заедно с друго момиче на име Б., пътували за Италия гр.Милано, където се срещнали с мъж на име А. и правили секс с него. На 13.10.12г. св. Д.Й. участвала и спечелила първо място в конкурс за красота, проведен в хотел Ш. Един от зрителите на този конкурс я харесъл и договорил със св.Р.Л. среща. Последната уведомила св.Д.Й. за това, включая и за номера на стаята в хотела на този мъж, като свидетелката действително отишла и правила секс, за което получила и съответно заплащане.

Както вече се посочи по-горе, св.А.М. също изразила желание да работи в модна агенция *. Тя прочела в тази връзка обява в интернет сайт и през лятото на 2012г. посетила офиса на агенцията в гр.София, където ѝ направили пробни снимки. При следващото си посещение свидетелката се запознала със св.Р.Л., разговаряла с нея, а след това разговаряла лично и с подс.Ч. в неговия кабинет. Ползвайки различни фисофски цитати, той ѝ обяснил, че „ако някой ме поиска, трябва да направя това, които иска от мен ... така правят големите жени“. Свидетелката му отговорила, че това е нелепо и напуснала кабинета му, като повече не поддържала никаква връзка нито с него, нито със св.Р.Л..

На 26.11.12г. подсъдимите Ч. и Пл.К. и свидетелките Д.П. и Р.Л. били задържани и от тази дата преустановили извършването на гореопосината деятелност.

По доказателствата:

Гореизложената фактическа обстановка съдът приема за установена от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 НПК.

На първо място съдът подчертава, че по ДП за обвиняеми лица са привлечени както настоящите подсъдими, така и свидетелките Д.П. и Р.Л., по отношение на които наказателното производство е прекратено – със съдебно определение на СпНС от 26.03.19г., постановено на осн.чл.24 ал.3 НПК след одобряване на споразумение пна осн. чл.384 ал.1 вр.чл.382 ал.7 НПК. Одобрено от съда споразумение за горните две свидетелки съгл. нормата на чл.382 ал.9 НПК е окончателно и по силата на чл.383 ал.1 НПК същото се ползва с последиците на влязла в законна сила присъда. Именно поради това и в контекста на законово въздигнатата в чл.413 ал.1 НПК задължителна сила на определението на СпНС от 26.03.19г., настоящият съдебен състав е обвързан от същото и приема за безспорно установен факта на извършени от свидетелките Д.П. и Р.Л. редица престъпления против личността по чл.159а НК и престъпление против реда и общественото спокойствие. Т.е. безспорно са доказани фактите на осъществена от свидетелките Д.П. и Р.Л. лична деятелност по набиране на отделни лица с цел извършване на развратни действия, като това им поведение е реализирано в изпълнение решение

на ОПГ – водени от посочената специална цел, съответно св.Д.П. набира св.М.А. през м.07.11г., св.Пл. М. през м.10.09г., св.Б.З. през м.01.08г., св.М.О. през м.01.09г. и св.М. Ц. през м.10.10г.; а св.Р.Л. набира св.Н.Г. в началото на 2012г., св. В.М. през м.10.12г., св.М.С. в началото на 2012г., св.П.М. през м.02.12г., св.Д.Й. през м.03.12г., св.Е.П. през м.03.12г., св.В.А. през м.08.12г., св. П.И. през м.09.12г., св.В.И. на неустановена дата в началото на 2012г., св.Б.Г. в началото на 2012г., св.Ж.И. през лятото на 2012г., св.М.И. през лятото на 2012г., св.П.С. в края на м.09.12г. и св.Б.Б. също е набрана през лятото на 2012г. Доколкото свидетелките Д.П. и Р.Л. са признати за виновни и в извършено престъпление по чл.321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК, то настоящият съд приема за безспорно доказан и факта на тяхното участие в ОПГ, сформирано с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.159а НК. Фактът на постановена по отношение на тях осъдителна присъда за това престъпление против реда и общественото спокойствие не лишава настоящия съд от задължението да извърши самостоятелна преценка на събраните доказателства и да формира извод за виновността на подсъдимите Ч. и Пл.К. по вмененото им обвинение по чл.321 ал.3 НК с идентични параметри (разбира се, досежно подс.Ч. обвинението касае деянието по ръководство на ОПГ). В тази вр. на първо място следва да се отбележи, че след сключване на споразумение от страна на свидетелките Д. П. и Р.Л. наказателното производство продължи по отношение на двамата подсъдими. На второ място самият закон допуска и регламентира възможността за сключване на частични споразумения, като задължителната сила на присъдата се разпростира върху изчерпателно визираните в чл.413 ал.2 НПК факти, а не касае инкриминираното поведение на лицата, сочени за съучастници на самите осъдени лица.

Съдът целево изнесе горните данни за постановена осъдителна присъда досежно свидетелките Д.П. и Р.Л., която присъда съдържа безспорни фактически обстоятелства, обусловени от факта на влизането ѝ в законна сила, тъй като тя е съотносима към доказателствения анализ на събраните по делото гласни доказателства.

Гласните доказателства, които съдът намира за съотносими в процесния спор са показанията на свидетелите М.А., Пл.М., П.И., М.С., Н. Г., Б.Б., Б.Г., В.М., М.Ц., Д.Н., Б. З., Д. Й., В.А., П.С., П.М., М.И., Ж.И., М.О., Е. П., А.М., Цв.Б., С.М., Д.Г., М.С., И.К., В. К., Т.Д., И.Ф., П.Д., Р.М., И.И., К.М., Н.К., К. С., Р.М., И.К., К.С., Д.П. и Р.Л., преценени за валиден доказателствен източник. Доколкото разпитаните свидетели са изключително многобройни, то същите за целите на настоящото изложение следва да се оформят в няколко отделни групи. В първата група свидетели се включват тези, които пострадали от извършените от свидетелките Д.П. и Р.Л. престъпления по чл.159а НК - това са свидетелките М.А., В.А., М.Ц., Б.Г., В.М., Н. Г., М.С., П.М., П. И., В.И., Ж.И., М.И., П. С., М.О., Е.П. и Б.Б.. В отделна група свидетели следва да се изнесат тези, които се явяват пострадали от процесните престъпления против личността, вменени на подсъдимите Ч. и К. – свидетелките Пл.М., Д.Й., А. М., Д.Н. и Б.З., като в тази група се включват и свидетелките Д.П. и Р.Л., включени в състава на процесното престъпно сдружение, предмет на обвинението по чл.321 ал.3 НК. В третата група свидетели се включват всички останали разпитани лица, а именно Цв.Б., С.М., Д.Г., М.С., К.С., В. К., Т.Д., И.Ф., П.Д., Р.М., И.И., К.М., К. С., Р. М., И.К., Н.К. и И.К..

На първо място в контекста на доказателствената преценка на показанията на свидетелите, включени в първата група, следва да се подчертае, че те представляват най-вече доказателство относно извършваната от свидетелките Д.П. и Р.Л. престъпна дейност по чл.159а НК, за която дейност същите са признати

за виновни и са осъдени с влязла в законна сила присъда, респ. тези престъпления не са включени в предмета на доказване по делото съгл.чл.102 НПК и в тази им част показанията ще бъдат обсъдени много лаконично. В частта обаче, в която показанията на тези свидетели носи фактическа информация за поведението на подсъдимите Ч. и Пл.К. в контекста на вмененото им престъпление по чл.321 ал.3 НК, следва да бъде подробно анализирана.

Всяка една от свидетелките, включени в първата формална група, в различен времеви период работи в модна агенция *, познава една от свидетелките Д.П. и Р.Л. (или и двете) и подс.Ч., а малка част от тях познават и подс.К.. Тези свидетелки заявяват с категоричност факта на заемана от свидетелките Д.П. и Р.Л. длъжност букер в агенцията със задължения за осигуряване на професионални модни ангажименти на моделите и досежно този факт не се спори между процесните страни, с оглед изразените от тях становища в хода на съдебните прения. В същото време дори и свидетелките Д.П. и Р.Л. признават това обстоятелство. Характерно за значителна част от свидетелките от тази първа формална група е обстоятелството на отричане в хода на съдебното следствие на факта на предоставяне от тях платени сексуални услуги под въздействието и в резултат на убеждението на свидетелките Д.П. и Р.Л. – повечето от тях признават обстоятелството на действително извършване такива услуги, но по свой избор и по своя инициатива, като само и единствено са отправяли молби най-вече към св.Р.Л. за предоставяне на телефонен номер на мъжа, с когото в последствие се срещат, респ. свидетелките изразяват една еднотипна версия, което най-меко казано е подозрително, именно поради многобройността на тези свидетелки. В тази вр. те отричат и дадените от тях на ДП показания, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.281 ал.4 вр. ал.1 НПК и на чл.281 ал.1 НПК, с мотив за оказан им полицейски натиск. Доколкото обаче всяка една от свидетелките Д. П. и Р.Л. в производство по реда на гл. XXIX НПК признава факта на реализирани отделни престъпления против личността на свидетелките, включени в първата група, и в тази връзка е налице влязъл в законна сила осъдителен съдебен акт, то съдът не кредитира с доверие горното отрицание, а приема за достоверни и истинни показанията им от ДП. Последните, както вече се посочи, са прочетени в с.з., респ. представляват валиден доказателствен източник и се ползват с доказателствена годност, поради което съдът дължи анализ на същите и преценка за достоверност.

Разпитана на ДП св.М.А. излага данни както за поведението на св.Д.П., така и за това на подс.Ч. в периода 2011-2012г. Тя разказва за начина на започване на работа в модна агенция * през 2011г., за последващата си дейност по предоставяне на платени сексуални услуги, за което е убедена от св.Д.П. и подпомагана както от нея, така и от св.Р.Л. в един по-късен момент. Тук следва да се подчертае, че свидетелката описва хронологията и последователността на реализираните събития, но не сочи конкретни дати – твърди, че през 2011г. отива за първи път в агенцията и се запознава със св.Д.П., която „след няколко дни“ ѝ обяснява „естеството на работа“, осигурява ѝ първия клиент и ѝ заплаща за сексуалните услуги, като „след няколко дни“ се запознава със св.Р.Л. и от тук нататък именно тя започва да я свързва с клиенти, казвайки ѝ „кога и къде съм на мач (това означава, че имам клиент...)“ и да ѝ заплаща дължимата парична сума (т.2, л.37). Свидетелката М.А. отрича тези си показания, позовавайки се на отправена ѝ заплаха от разследващия орган „ако не кажа всичко, ще каже на нашите, ще каже пред училището“, като добавя „възможно е да съм казала нещо, за което не съм 100% сигурна“ – т.е. не се излага със сигурност факта на дадени лъжливи показания (показател за което е неколкочратно ползване на изразите „вероятно е ...“ и „възможно е...“), а само се

допуска подобна възможност, която дори не касае цялостните показания на свидетелката. Буди недоумение и отрицанието на факти, описани на ДП, като в същото време се твърди липса на спомен за същите тези факти. В същото време свидетелката изразява липса на спомен относно провежданите със св.Р.Л. разговори – „с Р. сме се чували, но ... не си спомням за какво е ставало дума“ и именно тази липса на спомен се запълва от изложената на ДП конкретика. Наред с това е необходимо да се изтъкне, че св.М.А. излага и абсолютно идентични показания и в производство по реда на чл.223 НПК, респ. наблюдава се една последователност, която следва да бъде отчетена и която надделява при преценката за достоверност на показанията ѝ от ДП. В показанията си свидетелката съвсем лаконично споменава и имената на двамата подсъдими – съответно за подс.К. заявява отрицателния факт, че въобще не го познава и „не съм му давала пари“, а за подс.Ч. твърди „Р. ... е шефът на агенцията“ и „знам, че част от парите, отиваха за него ... не знам дали Р. ми е намирал клиенти, на мен ми се обаждаше Р.“. Т.е. свидетелката е виждала в офиса на агенцията само подс.Ч. и свидетелките Д.П. и Р.Л., но не и подс.К., чието име дори не е чувала да се споменава от останалите горепосочени лица. Този отрицателен факт дори е косвено подкрепен от обстоятелството на ползване на таксиметров превоз с цел придвижване до клиентите, а не превоз, извършван от подс. К.. Във вр. с показанията касателно подс.Ч. съдът отчита изложеното обстоятелство на получаване от негова страна на „част от парите“, като обаче липсва изрично уточнение на източника на тази информация. Въпреки това и доколкото идентичен факт се заявява и от други разпитани по делото свидетели, то съдът приема същия за истинен и достоверен, респ. приема за доказан факта на получаване от страна на подс.Ч. на парични суми, добивани в резултат на извършвани от свидетелките развратни действия и този факт по един вече директен начин се извлича и от приложените по делото ВДС. Т.е. налице са няколко доказателствени източника, подкрепящи едно и също обстоятелство. На последно място се отбелязва, че показанията на св.М.А. се ползват за доказателствен източник и касателно ползваните от св.Р.Л. телефонни номера, а именно *, *, * и *, които телефонни номера се съдържат и в показанията на други разпитани свидетели и в приложените по делото ВДС.

Свидетелките П.И. и М.С. също признават факта на лично познанство със св.Р.Л., уточнявайки мястото на тяхното запознанство, а именно офиса на агенция *, а касателно точния времеви момент излагат само определени насочващи обстоятелства – същият е маркиран от св.П.И. „мисля, че беше топло времето, лятото на 2012г.“ и е внесено пояснението „когато отидох за пръв път в агенцията, Р. не работеше там“, а св.М. С. прави една препратка към 2012г., заявявайки в хода на съдебното следствие „бях в 9-10 клас тогава ... а завърших средно образование през 2015г.“ и в хода на ДП сочи факта, че работи в агенция * „от близо година“, като още в първия ден на посещение на офиса на агенцията се запознава със св.Р.Л., респ. на база на горните твърдения се установява, че св.М.С. започва работа в агенцията в периода края на 2011г.- началото на 2012г., а св.П.И. през 2012г., което обаче не съответства на останалите събрани по делото доказателства. Относно момента на започване на работа в модната агенция много по-конкретни са изложените от св.П.И. данни по ДП, където твърди, че това става през м.03.11г. и „с Р. ... се запознах още в началото“ (за разлика от съдебното следствие, където се говори за лятото на 2012г.), респ. налице е разминаване в показанията на св.П. И. касателно точния времеви момент на започване както от нейна страна на работа в агенцията, така и от страна на св.Р.Л. и това разминаване е значително такова (в рамките на повече от една година). Всяка една от свидетелките П.И. и М.С. признава

и обстоятелството на предоставяни платени сексуални услуги, която дейност извършват с активното участие на св.Р.Л. – именно последната им отправя предложение за „секс услуги срещу заплащане“ и за дата на същото съдът приема тази, вписана в одобреното по реда на чл.382 ал.7 НПК споразумение, в случая относно св.М. С. се касае за неустановена дата в началото на 2012г., а относно св.П.И. неустановена дата през м.09.12г., което намира опора и в показанията на последната от тях за предоставяни сексуални услуги „веднъж в началото на октомври, веднъж в края на октомври и последно миналата седмица в сряда“, по-точно втората половина на м.11.12г., тъй като цитираните показания на св.П.И. са от 26.11.12г. Горните две свидетелки въобще не споменават името на подс.К. и не описват никакви конкретни факти за неговото поведение, а за подс.Ч. излагат много повърхностни данни само в насока, че именно той е шеф в агенцията. Тук е необходимо изрично да отбележат показанията на св.П.И. „с Р. ... се запознах, когато отидох в агенцията, той е някакъв шеф ... мисля, че Р. работеше за Р.“, респ. запознава се с подс.Ч. през м.03.11г. и той е шеф в агенцията, а в останалата си част цитираните показания представляват личен извод на свидетелката, неподкрепен с конкретика и поради това лишен от доказателствена стойност; дори е възможен и изводът за вложен смисъл на определена подчиненост от страна на св.Р.Л. на волята на подс. Ч., но само във вр. с извършваната професионална дейност на модната агенция. Всички горепосочени факти (а не и отбелязаните предположения), съдържащи се в показанията на свидетелките П.И. и М.С. от ДП, се приемат за безспорно доказани – същите се ползват с нужната конкретика за време, място и обективизирано поведение от св.Р.Л. и подс.Ч.; следва да се съобрази и обстоятелството, че показанията са дадени на дата, изключително близка до инкриминирания период (дори св.П.И. говори за „миналата сряда“), което логически обяснява вложената конкретика, а тя от своя страна е показател за достоверност на показанията. Дори в с.з. след прочит на показанията, свидетелките П.И. и М.С. потвърждават една голяма част от тях, а отричат само и единствено тези, свързани с престъпното поведение на св.Р.Л. по тяхното набиране по см. на чл.159а ал.1 НК, респ. отричат обстоятелства, които не са включени в предмета на доказване. Поради това е безпредметно да бъдат обсъждани доводите, обосноваващи това отрицание. В тази връзка съдът само ще подчертае, че св.П.И., подобно на св.М.А., се позовава на оказан ѝ полицейски натиск, но в случая се касае за показания, дадени по реда на чл.223 НПК и присъствието на съдия в това производство се оценява за достатъчна гаранция в насока липса на оказано психическо или физическо въздействие върху свидетелката. В заключение съдът подчертава, че гореанализираните показанията на свидетелките П.И. и М.С. съдържат преимуществено данни за извършваната от св.Р.Л. деятелност и съдържат изключително малко съотносими по делото факти относно поведението на подс.Ч..

Показанията на свидетелките Н.Г., В.М., П.М., Е.П., В. А., В.И., Б.Г., Ж.И., М.И., П.С. и Б.Б. също са съсредоточени най-вече върху обективизираното от св.Р.Л. поведение. Особено в показанията си от ДП, които показания са приобщени към доказателствената съвкупност, горните свидетелки описват конкретния начин на убеждаването им от страна на св.Р. Л. в насока предоставяне на платени сексуални услуги и позовавайки се отново на постановената за тази ѝ деятелност осъдителна присъда, съдът приема за излишно да коментира описаните за това факти, а приема същите за безспорно доказани, включая и датите на извършеното от св.Р.Л. деяние по набирането им по см. на чл.159а ал.1 НК, които дати попадат в инкриминирания времеви период на процесното престъпление по чл.321 ал.3 НК. Следва обаче подробно да се отбележат показанията на горните свидетелки относно двамата

подсъдими и относно техните взаимоотношения със свидетелките Д.П. и Р.Л. Повечето от поименно посочените по-горе свидетелки не познават св.Д.П. и това е обяснимо с факта на започването им на работа в модна агенция * през втората половина на 2011г. или едва през 2012г., когато св.Д.П. вече е била преустановила дейността си в агенцията. Повечето свидетелките не познават и подс.К. – напр. свидетелките П.С., В.А., В.М., П.М. и Е.П. въобще не упоменават неговото име и не описват никакви факти за неговата дейност. Горните свидетелки познават обаче св.Р.Л. и подс.Ч.Т. напр. св.Н.Г. уточнява на ДП, че работи в агенцията от 2011г., но от 2012г. предоставя платени сексуални услуги с активното съдействие на св.Р.Л., като относно двамата подсъдими излага само и единствено отрицателни факти – „Р.Ч. ... не ме е склонявал да предлагам сексуални услуги ... не съм давала пари на Р. ... П. не ме е карал до адреси никога. Не съм му давала никога пари“. След прочита на тези показания на осн.чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.1 и т.2 НПК свидетелката не ги отрича изрично, а добавя факта, че е виждала подс.К. в офиса на агенцията с пояснението „не знам дали е шофьор ... не съм го виждала да си комуникира с Р. или Р. ... не съм чувала Р. да дава никакви нареждания на П.“. Отново се касае за заявени от свидетелката отрицателни факти, които в хода на съдебното следствие не се обориха от страна на държавното обвинение, респ. съдът приема за доказано обстоятелството, че св.Н.Г. не познава лично подс.К., никога в рамките на инкриминирания за престъплението по чл.321 ал.3 НК период той не я превозвал до определено място и тя никога не е давала парични суми нито на него, нито на подс.Ч. Подобно на св.Н.Г., и св.В.А. заявява предимно отрицателни факти относно двамата подсъдими „виждала съм Р.Ч. ... не съм разговаряла с него ... не познавам такова лице П.К.“. Отрицателните факти, поради своята същност, могат да бъдат оборени само и единствено посредством доказване на противоположните на тях положителни факти. В случая държавното обвинение не доказа, че действително св.В.А. е провеждала конкретни разговори с подс.Ч. и то на тема предоставяне на платени сексуални услуги, и че познава лично подс.К. Нещо повече – свидетелката подкрепи своите показания, като дори не успя да разпознае визуално подс.К. Поради това, съдът възприема тези ѝ показания за достоверни. Идентични са и показанията на св.В.М., която не познава подс.К., а подс.Ч. е виждала „1-2 пъти ... в агенцията“ и не поддържа никакви отношения с него, като допълва „не съм чувала Р. да кара Р. да свърши нещо“. От своя страна св.Е.П. твърди за подс.Ч. „Р. ... и Р.Ч. набираха клиенти, повечето от нашите клиенти са приятели на Р., поради което мисля, че той има пряка връзка с дейността по предоставяне на секс-услуги“ (т.2, л.63), респ. тук се излага едно лично заключение на самата свидетелка, което макар и подкрепено с определен конкретен факт („повечето от нашите клиенти са приятели на Р.“) си остава извод на свидетелката и поради това не следва да се цени за годно доказателство по същество на процесния спор.

Свидетелката П.М. също е набрана с инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел от св.Р.Л. и дадените от нея показания в тази насока и относно последващите действия на св.Р.Л. по осигуряването ѝ на клиенти са конкретни и подробни – св.П.М. *** на неустановена дата през м.02.12г., след което именно св.Р.Л. я уведомява за няколко договорени срещи в гр.София, съответно с К.М.-М и с още няколко лица с неустановена самоличност, като за част от тези услуги св.П.М. получава заплащане лично от св.Р.Л. В показанията си св.П.М. сочи и датата 22.04.12г., на която дата св.Р.Л. ѝ предлага да пътува до Гърция, като „трябваше да предоставям секс услуги там и това беше целта на пътуването“. Следва изрично да се отбележат и изложените от св.П.М. данни относно начина на провеждане на телефонни разговори със св.Р.Л., а именно „тя ми е казвала по телефона да отида на

среща с мъж, като терминологията беше да се ходи на „мач“.Още първия път чух момичетата в офиса, че си говорят за мачове и после разбрах – момичето, че е било на мач, означава да предоставя секс услуги“.Съдът изцяло кредитира гореизложените показания на св.П. М. относно начина, времето и мястото на предоставяне от нея на сексуални услуги с активното участие на св.Р.Л. - показанията се ползват с изискуемата конкретика и категоричност, съответстват на други гласни доказателства в частта относно ползваната при телефонни разговори кодова терминология и описаните факти са лично възприети от самата свидетелка, респ. показанията се оценяват за преки доказателствени средства, които поради това притежават висока степен на доказателствена стойност.При тези съображения съдът изцяло се доверява на показанията на св.П.М. не само досежно дейността на св.Р. Л., но и досежно тази на подс.Ч., за когото обаче тя единствено споменава факта на лично запознанство и то в офиса на модна агенция * и сочи темата на проведения с него разговор „каза ми, че ще съм модел“, респ. разговорът е изцяло с професионална тематична насоченост, а не и в контекста на сочената от държавното обвинение цел за престъплението по чл.321 ал.3 НК. Този извод остава непроменен дори и с оглед дадените от свидетелката показания по реда на чл.223, приобщени към доказателствената съвкупност на осн.чл.281 ал.1 т.1 и т.2 НПК, в които показания отново се описва проведения разговор с подс.Ч. и то на същата тема, но съдът е длъжен да посочи и направеното от свидетелката допълнение „не разбрах за какво става въпрос, а именно, че е трябвало да се прави секс срещу заплащане“ - тук е необходимо да се отбележи, че свидетелката нито цитира точните думи на подсъдимия, нито ги пресъздава по определен директен, ясен и точен начин, а по-скоро излага направен от нея личен извод от този разговор и поради това, тези твърдения не се оценяват за свидетелски показания по см.на чл.117 НПК.Преценката на свидетелката не може да измести дължимата от съда преценка.На последно място е необходимо и изрично да се подчертае, че св.П. М. не дава никакви показания за подс.К..

Определени, макар и отново повърхностни показания за двамата подсъдими дават и свидетелките Ж.И. и Б.Б..Значимото в показанията на първата от тях е обстоятелството, че тя не познава лично подсъдимите и дори допуска възможността подс. К. да е нейн клиент, на който предоставя сексуални услуги, а за подс.Ч. на ДП твърди „чувала съм, че Р. и Р. са „комбина“, работили са заедно“ (т.2, л.56).В контекста на последното е необходимо да се отчете липсата на конкретизация – липсва конкретизация кой е източникът на тази информация, липсва конкретизация за време и липсва конкретизация за вложения смисъл (с каква насоченост е твърдяната общата дейност на подсъдимия и св.Р.Л. – професионална с модна насоченост или с цел набиране на момичета за извършване на развратни действия).Липсата на изрично уточнение в горния смисъл рефлектира върху доказателствената стойност на цитираните показания, оценявани за голословно твърдение, неподкрепено с конкретен факт от обективната действителност.Малко по-подробни са показанията на св.Б.Б..Тя работи в агенция „*“, която ползва един и същ офис с модна агенция * и познава подсъдимите, за които твърди „П. съм го виждала.Доколкото знам, той беше шофьор на Ч..С Ч. веднъж съм говорила ... дали искам да се занимавам, като модел“.Т.е. касателно подс.Ч. се изразява само и единствено обстоятелството на провеждан разговор с професионална за модната агенция насоченост (подобно на св.П.М.), а за подс.К. се изразява факта на изпълнявана длъжност личен шофьор на подс.Ч., респ. и за двамата подсъдими се сочат изключително лаконични данни за реализирана деятелност, лишена от престъпен характер.

Свидетелката Б.Г. също признава факта на лично познство с подс.Ч. и свидетелките Д.П. и Р.Л., но не конкретизира място и време на това запознанство, като също така не описва и никакви обстоятелства касателно изградените между горните лица взаимоотношения. В хода на съдебното следствие показанията ѝ са съсредоточени изцяло върху осъществяваната от нея дейност, свързана с модни ангажименти и реклама, по какъвто повод се запознава със св.Д.П.. Подобен факт обаче същата тази св.Б.Г. въобще не съобщава в дадените на ДП показания, които показания, като валиден доказателствен източник, подлежат на анализ и преценка. В тези показания се описва дейността на свидетелките Р.Л. и Д.Й., (но не и тази на св.Д.П.), уточнява се момента на запознанство със св.Р.Л., а именно 2012г. (който момент е заявен в изключително широки граници), навеждат се данни за начина на набиране на св.Б. Г. с цел извършване на развратни действия и се сочат факти относно конкретно предоставяни сексуални услуги през 2012г., която дейност св.Б.Г. осъществява с активното съдействие на св.Р.Л., осигуряваща ѝ клиенти и заплащаща ѝ определени парични суми за това. Съдът дава вяра и кредитира всички гореизложени показания, независимо от съдържащите се в тях различни факти (тези от с.з. касаят св.Д.П., а тези от ДП касаят св.Р.Л.) с мотив, че способността за запаметяване на обстоятелства от обективната действителност е индивидуална за всяко лице и явно в случая свидетелката на ДП притежава ясен способен за поведението на св.Р.Л., а по настоящото дело надделява споменът за поведението на св.Д.П.. Следва да се отбележи, че изложените от св.Б.Г. факти са конкретни и последователни при всичките ѝ разпити, проведени на ДП, като същите дори не се отричат по настоящото дело след прочита им. Въпреки това, тези показания не допринасят за изясняване на обективната истина, тъй като не съдържат реални факти за обективизираното от двамата подсъдими поведение в рамките на инкриминирания период.

Във формираната за целите на настоящото изложение първа група свидетели, са включени и свидетелките В.М. и М.И., всяка една от тях набрана с инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел. Идентичното в техните показания е обстоятелството на лично познство с подс.Ч.. В хода на съдебното следствие св.М.И. само и единствено заявява горния факт, ведно с пояснението „с Р.Ч. ... сме обсъждали работата ми в агенцията ... Д. и П. съм ги виждала ... около офиса на агенцията ... не съм чувала разговори между подсъдимите“, респ. тези показания не спомагат за изясняване на изградените взаимоотношения между подсъдимите и свидетелките Р.Л. и Д. П.. Показанията на св.М.И. от ДП носят допълнителна фактологическа информация – през пролетта на 2012г. тя посещава офиса на модна агенция * и „още същия ден се видях с Р. и Р. ... Р. ми каза, че освен ангажиментите в агенцията мога да си изкарвам и допълнителни доходи, но нищо повече не ми каза ... П.-П. ... е шофьор на Р.. Виждала съм го в агенцията, но нищо повече“. Тук се уточнява времеви момент и мястото на запознанство от страна на свидетелката с подс.Ч. и св.Р.Л., което място е идентично с инкриминираното такова, а времевият момент попада в рамките на инкриминирания такъв за процесното престъпление по чл.321 ал.3 НК; визира се изпълняваната от подс.К. длъжност на шофьор на подс.Ч. и се излагат данни за проведен от свидетелката личен разговор с подс.Ч. с обсъждана възможност за „допълнителни доходи“, но с неизяснен произход, респ. тези гласни доказателства не позволят направа на категоричен извод за извършвана от подс.Ч. дейност по чл.159а НК, като дори следва да се подчертае, че липсва информация за присъствието на св.Р. Л. или подс.К. по време на този разговор или знание от тяхна страна за този разговор. Видно е, че показанията от ДП значително се разминават с тези, дадени в с.з. относно двамата подсъдими, но като се отчете, че

самата свидетелка потвърждава същите и като се отчете факта, че описаните на ДП факти са резултат от нейните лични впечатления, доколкото тя е очевидец и дори участва в тях, то съдът кредитира с доверие тези показания на св.М.И..От своя страна, както вече се посочи по-горе, св.В.М. също познава подс.Ч., като познава и св.Р.Л. от 2011г. и именно тази свидетелка в началото на 2012г. я убеждава да започне да предоставя сексуални услуги с мотив за бъдещи парични облаги, което е безспорно доказано с оглед императивната разп. на чл.413 ал.2 НПК. Разказвайки за начина на извършване на развратните действия (място, време, заплащане, осигуряване на клиентите от св.Р.Л.), св.В.М. излага твърдението „на агенция * шефът е Ч., това го знам от него самия“ и дава и описание на обективизираното от подс.Ч. поведение – „ходила съм при конкретен клиент ... правих секс ... при този клиент ме изпратиха Р. и Ч. ... знам, че всичко идва от Р. и Ч., защото ... с Ч. говорихме на ... тема – за секс услуги срещу заплащане ... знаех ... че цялата сума не е за мен, защото такава ни беше уговорката с Ч. и Р. – от секс услугите, които предоставям, не само аз ще взимам пари, а и те“.Горните показания носят информация за редица релевантни по делото факти – установява се, че подс.Ч. е шеф на агенцията, като този факт свидетелката узнава лично от подсъдимия; установява се и фактът на извършени съвместни от подс.Ч. и св.Р.Л. действия по мотивиране на свидетелката за бъдещо извършване на развратни действия, като тези действия са осъществени през инкриминирания период и на инкриминираното място за престъплението по чл.321 ал.3 НК, а именно през 2012г. в гр.София.Свидетелката изрично пояснява, че още през 2011г. започва работа в модната агенция, но едва в един по-късен момент провежда разговор със св.Р.Л. и разговор с подс.Ч., като и с двамата постига договорка за начина на предоставяне на сексуалните услуги и заплащането.Касателно сочените от нея времеви параметри следва да се подчертае изрично, че свидетелката обвързва същите с определени минали събития, даващи ѝ ориентир за време, а именно с категоричност заявява факта на прибиране в Реп.България през „м.12.10г. от Италия“, „6 месеца нямах работа“ и лятото на 2011г. се запознава със св.Р. Л. чрез своя позната на име Й..Категоричността в изказа на свидетелката не е за пренебрегване, а така също не е за пренебрегване и изложената от нея хронологична последователност на реализираните събития.Наред с тези съображения съдът се позовава отново на факта на влязла в законна сила осъдителна присъда по отношение на св.Р.Л. за извършено от нея и то в началото на 2012г. престъпление по чл.159а НК против личността на св.В.М., като именно поради постановената осъдителна присъда, настоящият съд приема за излишно да обсъжда показанията на свидетелката досежно лицето Й.(приема, че това лице само присъства на проведен разговор между св.В.М. и св.Р.Л. на тема извършване на платени сексуални услуги).Т.е. всички горепосочени данни се показател за достоверност на дадените от св.В.М. показания както относно поведението на св. Р.Л., така и относно това на подс.Ч..Този извод се подкрепя и от обстоятелството, че горните показания на свидетелката, дадени по настоящото дело, се припокриват (макар и не изцяло) с тези, дадени по ДП и приобщени към доказателствената съвкупност, респ. налице е последователност, въпреки изминалия времеви период, а това отново се преценява от съда, като признак за достоверност и истинност на описаните факти.Разбира се, в хода на ДП свидетелката е много по-конкретна за определени факти, а други само маркира, без нужното пояснение.В тази вр. се отбелязват показанията за ползваните от св.Р.Л. телефонни номера (които няма да бъдат цитирани, тъй като са идентични с тези, заявени от св.М.А. и посочени по-горе), отбелязват се и показанията относно начина на провеждане на телефонната комуникация между свидетелките В. М. и

Р.Л., а именно „получавам есемес от Р. ... че „има кино“ и дали аз мога да отида.Когато отговоря положително, Р. ми изпращаше адреса на клиента“ (т.2, л.115).Нужно е да се посочи, че след прочита на тези показания, свидетелката твърди „не помня за думата „кино“. Директно за секс услуги не сме говорили по телефон, употребявахме определени изрази ... това ставаше негласно, не по указания на Р. или Р.“ – т.е. показанията от ДП в коментираната им част нито не се потвърждават, нито се отричат в с.з. от св.В.М., като липсата на спомен е обяснима, с оглед изминалия дълъг времеви период (последният бе коментиран по-горе в смисъл, че въпреки дългия период свидетелката притежава спомен за определени факти и с цел уточнение в мотивите на съда се отбелязва, че способността за запомняне е индивидуална такава, а дори често и избирателна и е обясним споменът за главни и съществени факти и респ. липсата на спомен за второстепенни такива).От друга страна обстоятелството на ползване на кодови изрази при телефонната комуникация се заявява и от св.М.А., макар и тя да визира друга кодова дума („мач“), респ. налице са различни доказателствени източници за един и същ факт, а твърдението за ползване на различни изрази не налага автоматично извода за недостоверност на показанията, тъй като подобна терминология се констатира и в приложените по делото ВДС, изготвени в резултат на експлоатирани СРС, които се изключително обективен доказателствен способ.

Следва също така да се подчертае, че в показанията си на ДП свидетелката също сочи факта на проведен с подс.Ч. разговор, предхождащ този със св.Р.Л., по време на който е набрана с цел предоставяне на сексуални услуги, и разговорът с подсъдимия е за „работата като манекен и модел.Към края на разговора Р. ми подхвърли, че може да има и друга работа.Разбрах, че става дума за предоставяне на секс услуги“ (т.2, л.117).Именно след този разговор свидетелката твърди, че се среща със св.Р.Л., която вече подробно ѝ разказва за предоставяните сексуални услуги и че „има момичета, които ходят с клиенти за секс срещу заплащане“.Тук отново се заявява факта на проведен разговор с подсъдимия, но с основна тема „работата като манекен“ и той само „подхвърля“ за „другата работа“, като на този разговор не присъства св.Р.Л..Т.е. в показанията от ДП се навеждат данни за разговор с по-различни параметри от този, който е описан в хода на съдебното следствие, и в тази насока св.В.М. в с.з. заявява липса на спомен за разговор, в който „Р. ми е подхвърлил, че може да има и друга работа“.При един детайлен анализ на дадените показания и съобразявайки изложената хронологична последователност на описаните обстоятелства, съдът приема, че се касае за два съвсем различни разговора, като и двата са проведени с подс. Ч. – съответно на ДП свидетелката говори с подсъдимия още през 2011г., в деня на направа на пробни снимки, и той действително само ѝ „подхвърля“ за възможността за „друга работа“ и след това св.Р.Л. я набира с целта по чл.159а НК, а като се имат предвид и показанията от настоящото дело, се заключава, че в следствие е проведена още една среща между св.В.М. и подс.Ч. и вече по време на същата са договорени конкретни параметри, включая и „че цялата сума не е за мен ... от секс услугите, които предоставям, не само аз ще взимам пари, а и те“.Изводът за проведени два различни разговора с подс.Ч. се подкрепя и от заявените от свидетелката детайли – на ДП тя споменава, че „в края на разговора“ подсъдимият ѝ „подхвърля“ възможността за „друга работа“, респ. по този начин приключва този първи разговор, по време на който подс.Ч. не е конкретен в изказа си и не уточнява какво има предвид под „друга работа“; следва разговорът със св.Р.Л., която е пряма и директна в предложението си за предоставяне на сексуални услуги и това обяснява последващите думи на св.В.М. „разбрах, че става дума за предоставяне на секс-

услуги“, като обяснява и факта на проведен втори разговор с подс.Ч. за договорка на конкретните параметри относно заплащането.Подкрепа на горните изводи съдът намира и в думите на св.В.М. „същото, което казах на Р., го казах и на Ч., че съм съгласна“ – такова съгласие тя не изразява при първия си разговор с подсъдимия и това е още един показател за проведен втори и то директен разговор.Тази прямота в отношенията между подсъдимия и св.В.М. обяснява дори и факта, че той лично я уведомява в последствие за осигурен й клиент „при този клиент ме изпратиха Р. и Ч.“, като подобно негово поведение не се наблюдава касателно повечето други момичета, предоставящи сексуални услуги.

Показанията на св.М.О., включена в първата условно оформена група свидетели, са приобщени към доказателствената маса на осн. чл.281 ал.1 НПК и на същите следва да се отдели специално внимание в доказателствения анализ.Свидетелката описва обективизираната от св.Д.П. деятелност, свързана с нейното набиране с цел извършване на развратни действия, и последващата деятелност на св.Р.Л. по осигуряване на клиенти (тъй като „Д. е напуснала агенцията и започнала Р.“).Свидетелката М.О. познава лично и двамата подсъдими.За подс.Ч. сочи само факта на проведени два разговора – първият, свързан с отправено предложение за участие в организиран от модна агенция * конкурс през 2009г., а вторият разговор е през 2012г. и е свързан с кандидатстването на свидетелката в НСА. За подс.К. показанията на св.М.О. носят само информацията „П.К. знам, че е личният шофор на Р.“.Т.е. и за двамата подсъдими не се навеждат данни за извършвана деятелност, касаеща предоставянето на платени сексуални услуги. Изрично следва да се подчертаят и описаните от свидетелката обстоятелства досежно предприето от нея пътуване до гр.Пловдив с цел извършване на развратни действия – уточнява се, че пътуването е осъществено през м.10.12г. или м.11.12г. и св.М.О. е придружавана от „Б. и М-М.“,като „до Пловдив отидохме с кола.Не знам кой организира транспорта. От София ни взеха“ (т.2, л.112).Т.е. тези показания носят информация за конкретно време (макар и да липсва категоричност дали се касае за м.октомври или м. ноември); за конкретно място на предоставяне на сексуалните услуги, а именно гр.Пловдив; за числеността и самоличността на момичетата (касае се за три момичета, едното от които е св.М.О., а другите две са конкретизирани само по първо име); за начина на придвижване на тези момичета чрез лек автомобил и за конкретния маршрут, а именно от гр. София до гр.Пловдив.В контекста на последното е необходимо да се отчете обаче липсата както на конкретизация на ползвания автомобил и на лицето, което го управлява, така и липсата на конкретизация на самоличността на лицето, организирано самия превоз.Въпреки това, съдът дава вяра и кредитира всички горепосочени показания на св.М.О. – приема същите за обективни такива, тъй като са разказани от първо лице единствено число, респ. касае се за преки доказателствени средства.В същото време показанията на св.М.О. са единственият доказателствен източник, разкриващ определени данни за пътуването й до гр. Пловдив и предоставените там сексуални услуги, а като единствен източник съдът е лишен от възможност за тяхната съпоставка с други такива и базирайки се на липсата на вътрешна противоречивост в анализиранията показания, съдът дава вяра и кредитира същите.

Както вече се посочи по-горе в настоящите мотиви, събраните по делото гласни доказателства са разделени условно за целите на доказателствения анализ в три отделна групи, като втората група включва свидетелките Д.П., Р.Л.,Пл.М., Д.Й., А.М., Д.Н. и Б.З..Показанията на всяка една от тези свидетелки е от изключителна значение за изясняване на обективната истина, доколкото първите две свидетелки

са включени в състава на процесното престъпно сдружение, предмет на обвинението по чл.321 ал.3 НК, а останалите свидетелки притежават качеството на пострадали такива от престъпленията, вменени на двамата подсъдими.

Показанията на св.Пл.М., дадени по настоящото дело и в рамките на ДП, са изключително подробни.В хода на съдебното следствие тя твърди, че познава двамата подсъдими и свидетелките Д.П. и Р.Л., запознавайки се с тях в различен времеви период, като разказва и за посещенията си през м.09.10г. в офиса на модна агенция * в гр.София във връзка с прочетена обява за модели, за процедурата и начина на започване на работа в тази агенция.Свидетелката също така пояснява, че към този момент живее и учи в гр.Р.и още при първото си посещение в офиса на агенцията се запознава с подс.Ч. и св.Д.П., като се договарят за определена дата за следващо посещение с цел направа на пробни снимки, а със св.Д.П. се договарят и „да остана в нейната квартира“ при това следващо посещение.Даденото описание на последвалите събития е следното: при второто си посещение в гр.София свидетелката първоначално отива в дома на св.Д.П., която „ми разказа за възможността да получавам допълнителни доходи от проституиране, при което аз не дадох отговор в този момент“; на следващия ден след пробните снимки и на територията на офиса на агенцията тя разговаря и с подс.Ч. и той „ми каза, че е нормално да предоставям секс услуги срещу заплащане и така да се издържам“; след това свидетелката се прибира в гр.Р.,и след около седмица размисли, се свързах ... с Д. и казах, че съм съгласна да започна.Това става пак м.09.10г.“.Тези показания носят информация за време, място и обективизирано поведение от подс.Ч. и св.Д.П., както и информация за последователността на реализираните събития – касае се за проведени през м.09.10г. в гр.София два отделни разговора на св.Пл.М. съответно със св.Д.П. и с подс.Ч., като разговорите са инициирани от последните и са с идентична тематика, а именно предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане.Установява се категорично и факта на приемане от страна на пострадалата на отправеното ѝ предложение, за което тя уведомява св.Д.П..В контекста на горното дадените от св.Пл.М. показания на ДП носят по-различна фактология и тъй като тези показания също са приобщени към доказателствената маса на осн.чл.281 ал.1 т.2 НПК и на осн.чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.1 НПК, то същите следва да бъдат обсъдени и анализирани.В производство по реда на чл.223 НПК свидетелката сочи идентични обстоятелства относно първото си посещение в офиса на агенция *, по време на което „се запознах с Д. ... тя се представи като букерка в агенцията ... тогава ме запозна и с управителя на агенцията Р.Ч. ... и ми назначиха пробни снимки за следващата седмица“; сочи идентични обстоятелства и относно второто си посещение „останах да спя в квартирата на Д., която се намира в близост до Южен парк в гр.София.Докато бях там, тя ... каза, че ако искам наистина да печеля пари, то това няма да се случи чрез модна работа, а чрез предоставяне на сексуални услуги на различни клиенти, които тя ще ми намира“; идентични са и заявените факти относно това, че след направената фотосесия св.Пл.М. *** и „след около седмица“ уведомява по телефон св.Д.П., че приема отправеното ѝ предложение.В тази си част на показанията свидетелката не обвързва описаните събития с конкретна дата, но въпреки това в същия този разпит неколккратно споменава определени времеви периоди – т.напр. в началото на своето изложение твърди „от октомври 2010г. работя с агенция“ * и „през 2010г. отидох в агенцията“, а в последствие твърди извършвана дейност за агенцията „от октомври 2009г. до май 2011г.“.Това разминаване касателно началния момент на времевия период е съществено такова, още повече като се има предвид, че в хода на съдебното следствие свидетелката говори за съвсем различен момент, а именно м.09.10г.В

тази вр. следва да се отбележи, че заявеният в началото на показанията факт „от октомври 2010г. работя с агенция“ * е необясним и логически противоречи на направеното на ДП уточнение, че първият конкурс за красота, в който участва, се казва „Лице на *“, организиран е от самата агенция и е проведен на 06.03.10г., т.е. за да участва в конкурса, свидетелката вече е работела в модната агенция (а и тя казва, че за първи път научава за агенция * от обява в интернет, а не по време на проведен конкурс, и веднага след това кандидатства за работа).Доколкото се упоменава точната дата на провеждане на конкурса и точното му име, то съдът изцяло се доверява на тези показания и поради това приема, че към датата на конкурса, а именно към 06.03.10г. свидетелката вече е работела в агенцията и отново поради горните съображения, съдът приема, че към датата 06.03.10г. описаният разговор със св.Д.П. в дома ѝ също вече е бил проведен.Точният момент обаче на същия все още остава неизяснен.Този доказателствен дефицит е отстранен посредством прочит на показанията на св.Пл.М., дадени пред разследващ орган.В този разпит свидетелката отново говори за конкурса за красота от 06.03.10г. и прави изявлението „в агенция * започнах работа ... през м.октомври 2009г.“,като хронологически разказва за начина на постъпва на работа и отново описва проведения разговор със св.Д.П., която ѝ обяснява „схемата в агенцията ... ако искам действително да печеля пари, трябва да спя с богати клиенти ... мога да се явявам на модни участия, но ... пари се изкарват от това да извършвам сексуални услуги ... след повече от седмица се обадих на Д. и казах, че мога да опитам“(т.2, л.45).Т.е. свидетелка многократно описва проведения със св.Д.П. разговор, като навежда абсолютно идентични данни за същия, свързани с място и съдържание, а единственото несъответствие касае момента на неговото провеждане.В тази вр. съдът кредитира последните цитирани показания, тъй като са дадени на 26.11.12г. и са първи по ред, а в следствие на същата дата е проведен и разпит по реда на чл.223 НПК и то за времето от 18.40ч. до 19.15ч., респ. в рамките на един и същи ден свидетелката е разпитана два пъти и часовият диапазон на втория разпит се оценява за обективен показател за настъпила умора у свидетелката, отразила се на нейните показания.Следва да се има предвид, че въпреки всичко и въпреки изложените в този втори разпит различни времеви моменти, то един от тях отново е „октомври 2009г.“, а този факт, наред с постановената осъдителна присъда по отношение на св.Д.П. за престъпление по чл.159а НК против личността на св.Пл.М., подсилва извода за проведен между тях разговор именно на неустановена дата през м.10.09г.Разбира се, преценявайки показанията на св.Пл.М. в тяхната цялост, е необходимо изрично да се подчертае, че в този период тя провежда и идентичен разговор с подс.Ч., каквито данни обаче тя излага само и единствено в показанията си, дадени в хода на съдебното следствие, а в двата разпита на ДП въобще не описва подобни обстоятелства.Обяснението за това отново се съдържа в показанията на самата свидетелка, според която „никой не ме пита така подробно за Р.Ч., както ме питахте Вие“ , т.е. начинът на провеждане на самия разпит и задаваните въпроси предопределят и съдържанието на дадените показания.Съдът намира горното обяснение за логически издържано и като има предвид и обстоятелството, че и двата разпита на ДП са проведени от един и същ разследващ орган, приема, че обстоятелството на изложени по ДП факти само за проведен разговор на св.Пл.М. със св.Д.П., а не и с подс.Ч., се дължи на пропуск от страна на разследващия.При тези съображения решаващият съдебен състав дава вяра и кредитира показанията на свидетелката, дадени по настоящото дело в частта им, съдържаща конкретни факти за обективирано от подс.Ч. поведение по изричане на горечитираните думи, а именно „нормално“ е да се предоставят платени сексуални

услуги. Тези показания са достатъчно конкретни и описаните обстоятелства са резултат от личните впечатления на самата свидетелка, респ. показанията се оценяват за преки доказателствени средства, ползващи се с висока степен на доказателствена стойност. Показанията в тази им част се явяват и единствените такива досежно реализираната от подс. Ч. деятелност, но това не е достатъчно основание за дискредитирането им, доколкото същите са конкретни, подробни и убедителни. Следва също така да се отчете, че редица заявени от свидетелката факти се припокриват с такива, съдържащи се в други доказателствени източници, респ. достоверността относно проверените факти се явява косвен показател и за достоверност на непроверените такива (каквито са тези за поведението на подс. Ч.). Съдът дори проведе допълнителен разпит на св. Пл. М. и то по изрично искане на защитата, като тя бе последователна в свидетелския си разказ и отново даде идентично описание на поведението на подсъдимия. Касателно продължителността на времевия период на предоставяне на платени сексуални услуги показанията на св. Пл. М. също са последователни и тя нееднократно сочи за краен момент м. 05.11 г., но тук е необходимо да се отдели специално внимание и на заявления от нея в хода на съдебното следствие факт на посещение на клиент с цел предоставяне на сексуални услуги през лятото на 2011 г. в КК Слънчев бряг, за което пострадалата е уведомена от св. Д. П. и именно последната в гр. София ѝ заплаща през м. 08.11 г. дължимата сума. Т. е. св. Пл. М. продължава да извършва развратни действия и през лятото на 2011 г., като гореописаната случка представлява инцидентна такава, доколкото свидетелката е категорична за ясно изразеното си желание за преустановяване на тази си активна деятелност през м. 05.11 г.

Свидетелката Пл. М. излага показания и относно конкретния начин на организиране и осъществяване на дейността по предоставяне на платени сексуални услуги. В тази вр. тя разказва както за първата ѝ осигурена от св. Д. П. среща с клиент на име К. М.-М, така и за последващите такива, уточнявайки времето, мястото (включая и КК Слънчев бряг през лятото на 2011 г.) и размера на заплащаните ѝ парични суми. Касателно начина на получаване на паричните суми за предоставяните сексуални услуги свидетелката твърди „понякога, отивайки при клиент, той ми плащаше и аз трябваше да давам половината пари на Д., такива ни бяха уговорките ... друг път директно от Д. получавах моите пари за секс услугата ... имало е случаи в офиса на агенцията да си получа парите и тогава ми ги дава Р.“. Тези показания са доказателствен източник не само за конкретния начин на получаване на парични суми от страна на св. Пл. М. (лично от клиент, от св. Д. П. или от подс. Ч.), но и за постигнатата договорка за процентното разпределение на парите, а именно 50/50, половината от паричната сума взема пострадалата, а другата половина взема св. Д. П.. Свидетелката Пл. М. също така описва начина, по който св. Д. П. уведомява момичетата за постигнатата договорка с конкретен клиент – „Д. използваше футболна терминология – „отиваш на мач“, което значи, че имаш уредени секс услуги, това се наложи в практиката“. Тук се уточнява вложения в ползваните кодовите изрази смисъл и съдът се доверява на тези показания, тъй като свидетелката описва своите лични възприятия. Фактът на ползване на такава кодова терминология също така се съдържа и в показанията на други разпитани по делото свидетелки (чиито показания са коментирани по-горе в настоящите мотиви) и в приложенияте по делото ВДС, респ. на лица са множество отделни доказателствени източници за едно и също обстоятелство.

Свидетелката Пл. М. навежда и редица други данни, преценени от съда за значими по настоящото дело и поради това, следва да бъдат изрично отбелязани. Тук се има предвид нейното изявление за изказано пред св. Д. П.

предпочитание за осигуряване на клиенти през уикенда, а последната „каза, че ще говори с Р. и ще го уведоми за желанието ми“, респ. св.Д.П. не взема решения, свързани с дейността по предоставяне на сексуални услуги, а се допитва до подс.Ч. и му предава желанията на момичетата. Фактът на поддържана от св.Д.П., а не от подс.Ч., пряка връзка с момичетата, извършващи развратни действия се съдържа и в други показания на св.Пл.М. – „момичетата основно комуникираха с Д. ... Р. е шефа на агенцията – той казваше да се говори с Д. за тези срещи за секс“; „Р. се свързваше с мен чрез Д.“ и „Д. ми е казвала, че звъни, защото Р. ѝ е казал да се обади и да отида при клиент“. Свидетелка описва и свои лични срещи с подс.Ч. – изключая първата такава, обсъдена по-горе, тя заявява „Р. ... на мен ми се е случвало да ми каже, че съм напълняла, а това не е добре и не се харесва от мъжете ... в последствие, когато не идвах по-често в София, започна да говори ... че трябва да продължавам да извършвам секс услуги за пари ... имаше и един разговор, след като бях с клиент и Д. ми взе повече пари- 75% и отидох при Р. ... и той каза ... че така е разпоредил на Д.“. От гореизложените показания съдът извлича определени данни за взаимоотношенията между подс.Ч. и св.Д.П. и организирания начин на работа – установява се, че именно св.Д.П. преимуществено разговаря с момичетата, препредава техните желания на подсъдимия и изпълнява неговите указания и то такива, свързани с дейността по предоставяне на платени сексуални услуги, и по-конкретно той определя начина на разпределение на получаваните парични средства и има случаи той да определи кое момиче да се срещне с конкретен клиент, а св.Д.П. изпълнява нарежданията му.

В хода на съдебното следствие св.Пл.М. дава показания и за начина на създаване на модна агенция * и за осъществяваната от подс.Ч. и св.Д.П. дейност, преди инкриминирания период. В тази връзка тя твърди „Д. знам, че е работила за * преди да се създаде * ... и Р. е работил за * със същата функция да отговаря за момичета, които ще предлагат секс и това го знам от Д. и заради този скандал * се отделя ... Знам от Д., че Р. ѝ е предложил тя да убеждава момичетата да предлагат секс услуги, защото ... е жена ... и тя е приела“. Тези показания са изключително значими, тъй като в тях се съдържа информация относно момента и начина на сговаряне на подс.Ч. и св.Д.П. за извършване на бъдеща съвместна деятелност по набиране на момичета с цел извършване на развратни действия – начинът на сговаряне между горните лица е изчерпателно посочен, а именно подсъдимият провежда разговор със св.Д.П. и ѝ отправя предложение „да убеждава момичетата да предлагат секс услуги“, а последната приема отправеното ѝ предложение, но в показанията на св.Пл.М. липсва изрично уточнение на конкретния времеви момент на провеждане на този разговор и в тази насока е даден само определен времеви ориентир, а именно разговорът е проведен преди създаването на модна агенция *. Следва да се отбележи, че в горните показания не се сочи конкретното местонахождение на подс.Ч. и св.Д.П. при провеждане на коментирания разговор, респ. липсва уточнение и на конкретното място. Необходимо е да се подчертае, че св.Пл. М. излага идентични факти относно създаването на агенция * и на ДП – в производството по чл.223 НПК тя твърди, че подс.Ч. е назначен в агенция * от лицето К.М.-М и именно там започва да извършва дейност по „обработка на момичета, да ги предлага и да ги изпраща при клиенти ... Д. идва като модел в агенцията на 15-16 годишна възраст, като Р. я назначава именно за момиче, което да е връзката между него и останалите момичета ... Жени Калканджиева решава, че * се свързва с лоша репутация и ... изгонва Р. и Д.“ (т.2, л.50). От тези показания се установява, че първоначално деятелността по убеждаване на момичета за извършване на бъдещи развратни действия е била самостоятелна такава за подс.Ч.,

а св.Д.П. реално се включва в нея при постъпването си на работа в агенция * и точно тя е назначена в агенцията с тази цел и то от подсъдимия, респ. налага се изводът, че разговорът между подс. Ч. и св.Д.П. и постигнатото между тях договаряне за осъществяване на задружни действия е извършено непосредствено преди постъпването на работа на св.Д.П. в агенция *, в период, в който тя е на „15-16 годишна възраст“, а именно още през 2001г.-2002г. При преценката за достоверност на всички горепосочени от св.Пл.М. факти съдът отчита вложената в тях конкретика, изчерпателност и липса на вътрешно противоречие. Разбира се, съдът съобразява и направеното от свидетелката изрично уточнение за източника на тези факти – както на ДП, така и в съдебното производство тя нееднократно прави изявлението за узнаване на горните обстоятелства лично от св.Д.П. (която от своя страна участва в описаните събития) и от други момичета, работещи в агенция * и които „ми казваха, че са го чували от Д.“ (т.е. отново първоизточникът е св.Д.П.). В контекста на горното е необходимо да се изтъкне и личното възприятие на св.Пл.М. за действителното познание на подс.Ч. и св.Д.П. с лицето И.К., което се констатира от описания факт „присъствах на това как Д. носи пари на родителите на К.“. При горните съображения съдът дава вяра и кредитира показанията на св. Пл.М. относно извършваната от подс.Ч. и св.Д.П. обща деятелност и изградени между тях взаимоотношения от преди инкриминирания за престъплението по чл.321 ал.3 НК период. От друга страна и преценявайки описаната от св.Пл.М. фактология, се установяват и конкретни обстоятелства касателно крайния момент на осъществяване на тази обща деятелност. В тази вр. по настоящото дело тя признава, че през 2012г. узнава за напускането на св.Д.П., в производството по чл.223 НПК твърди „май месец 2011г., когато напуснах, Д. се отказа ... и напусна агенцията“, а в разпита ѝ пред разследващ орган на ДП само споменава факта на напускане на св.Д.П., без да уточнява конкретен момент нито на самото напускане на св.Д.П., нито на узнаване на този факт от нейна страна. Тук отново е необходима една препратка към вече посочения по-горе и приет за достоверен факт, че независимо от ясно обективирания си през м.05.11г. отказ за предоставяне на сексуални услуги, през лятото на 2011г. пострадалата извършва такава дейност в КК Слънчев бряг, където ѝ осигурява клиент именно св.Д.П. и именно тя през м.08.11г. в офиса на агенцията ѝ заплаща дължимата парична сума. Преценявайки тези различни заявени обстоятелства и позовавайки се на конкретиката досежно посещенията на св.Пл.М. в КК Слънчев бряг, съдът приема за безспорно доказан факта, че св.Д. П. към м.08.11г. продължава все още да работи в модната агенция и да извършва съвместна с подс.Ч. деятелност. Нещо повече – този факт се извлича и от една от изготвените експертизи, съдържаща данни за провеждани скайп разговори. За безспорно доказан се приема и фактът, че св.Д.П. действително напуска агенцията и преустановява деятелността си по набиране на момичета с инкриминираната по чл.159а НК цел, но на дата, следваща м.08.11г. За такава се приема неустановена дата през м.01.12г. и в тази насока съдът се позовава на императивната норма на чл.413 ал.2 НПК, визираща задължителността на влязлата в законна сила осъдителна присъда, постановена по отношение на св.Д.П., включваща и извършено от нея престъпление по чл.321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК. Разбира се, тази задължителната сила на осъдителната присъда не се разпростира и върху инкриминираното поведение на подс.Ч..

Показанията на св.Пл.М. представляват валиден доказателствен източник и за обективирания от св.Р.Л. поведение. В тази вр. по настоящото дело свидетелката признава факта, че през 2012г. отново започва да предоставя платени сексуални услуги, но вече с активното съдействие на св.Р.Л., която познава от преди и която

започва работа в модната агенция в период, в който и св.Пл.М. работи там, но тогава „Р. ... не отговаряше за нищо повече, освен да ходи при клиенти“. Последващата деятелност на св.Р.Л. е описана по следния начин: „Р. ми се обади, не помня по чия инициатива ... каза ми, че по решение на Р. в момента тя отговаря ... за секс услугите и ми предложи да отида за почивните дни в Прага с цел секс услуга срещу заплащане ... от Р. знаех за полета“. Т.е. заключава се, че св.Р.Л., след напускането на св.Д.П. и по изрично „решение на Р.“, започва да го подпомага в дейността по набиране на момичета с цел извършване на развратни действия, като в конкретния случай касателно св.Пл.М. ѝ осигурява клиент в гр.Прага и я подпомага при транспортирането. Относно конкретния времеви момент на тези събития (който не е изрично уточнен) следва да се отчете изявлението на св.Пл.М. „не съм получила пари за това в Прага ... тъй като няколко дни след като се върнах, ме привикаха от прокуратурата“ – доколкото в хода на ДП свидетелката е разпитана на 26.11.12г., то се установява, че както предложението на св.Р. Л. към нея, така и самото пътуване са осъществени през м.11.12г., като конкретната дата на това предложение, а именно 17.11.12г. се извлича от приложените ВДС (т.1, № 79). По-точни във времеви аспект са показанията на свидетелката от ДП – в производството по чл. 223 НПК тя уточнява, че св.Р.Л. постъпва на работа в агенция * кратко време преди м.05.11г., двете започват да контактуват по телефон през есента на 2012г., като „от два месеца Р. ми звънеше ... да ходя при клиенти ... за два месеца съм ходила 2,3 пъти“. Т.е. описаното поведение на св.Р.Л. се изразява в поддържане на контакт с момичетата, предоставящи сексуални услуги, и осигуряването на клиенти. Доколкото подобно поведение се описва и от други разпитани по делото свидетелки и доколкото данни за същото се съдържат и в приложените ВДС, то съдът кредитира с доверие показанията на св.Пл. М. в тази им част.

В своите показания св.Пл.М. навежда изключително лаконични данни и за подс. К., когото познава лично и за когото твърди, че е шофьор на подс.Ч. За него свидетелката разказва само една единствена конкретна ситуация, изразена в извършен по указание на „Р. или Д.“ еднократен превоз на нея и св.Д.П. до определен клиент с цел предоставяне на сексуални услуги, като клиентът заплаща дължимата парична сума на св.Пл.М. и след това „в колата стана дума за дължимото на Д.“. В показанията от ДП свидетелката споменава, че подс.К. превозва с бус работещите в агенцията момичета до конкретно място за ревю и „кара Р., децата му на училище, жена му и когато няма задача стои в агенцията и изпълнява прищевките на Р.“. Съдът изцяло се доверява на дадените от свидетелката показания. На тази доказателствена база се установява факта на действително изпълнявана от подс. К. длъжност шофьор, като извършва както превоз във вр. с определени модни участия на момичетата от агенцията, така и превоз на подс.Ч. и членове на неговото семейство. Установява се и факта, че подс.К. превозва момичета от и до определени места, където последните предоставят сексуални услуги, но от горните показания не се извличат данни за налично у подсъдимия знание за извършваната от тях деятелност – този извод остава непромен дори и с оглед описаната от св.Пл.М. конкретна ситуация на проведен разговор и размяна на парични суми между нея и св.Д. П., който разговор явно е възприет от подсъдимия (всички в този момент се намират в колата), но липсват категорични данни относно конкретно използваните от двете свидетелки изрази. Тази описана конкретна ситуация само и единствено подпомага направа на извод, че подс.К. изпълнява длъжността шофьор в момент, в който в агенцията все още работят и двете упоменати по-горе свидетелки, но следва да се има предвид, че този период е

изключително дълъг. Установява се с изискуемата категоричност и обстоятелството, че поведението на подс.К. е подчинено на волята на подс.Ч. - изпълнява неговите „прищевки“, но свидетелката не пояснява характера и естеството на същите.

На последно място в доказателствения анализ на показанията на св.Пл.М. съдът отбелязва и тези, съдържащи данни за дейността на свидетелките Цв.Б. и Ст. М., които тя познава лично и които също работят в модна агенция *, но с тях свидетелката поддържа контакт само и единствено във вр. с договорени ѝ определени модни ангажименти и участия.

В предмета на доказване по настоящото дело е включено и предявено на подс.Ч. престъпление против личността на св.Д.Й., поради което нейните показания се оценяват за значими такива. В хода на съдебното следствие тази свидетелка признава изключително малко положителни факти – признава факта на лично познанство с подс.Ч. и свидетелките Д.П. и Р.Л. и то от „преди пет-шест години“, като първо се запознава със св.Р.Л. *** и признава факта на участие в моден конкурс, проведен през 2012г. в хотел Шератон. В останалата ѝ част показанията съдържат изцяло отрицателни факти – не познава подс.К.; не е посещавала дома на Л.П.; „подсъдимите не са ме карали да извършвам действия ... срещу заплащане“ и т.н., като най-големи подробности излага за начина на провеждане на разпитите ѝ по ДП. Последните са приобщени към доказателствената съвкупност и в тях вече се съдържат по-конкретни данни. Свидетелката описва начина на постъпване на работа в модна агенция *, като още при първото си посещение в офиса на агенцията в гр.София се запознава със св.Р. Л. и с подс.Ч.. Тук не се сочи конкретна дата, а се говори само за „преди около една година“, но уточнението, че св.Р.Л. ѝ е представена за моден букер влече извод за началото на 2012г., време, през което св.Д.П., заемаща преди това тази длъжност, е напуснала. Свидетелката разказва и за последвалите събития, които касаят най-вече поведението на св.Р.Л. и поради това ще бъдат пресъздадени в много лаконичен вид – „много скоро след като започнах работа“ св.Р.Л. я взема от училище, двете заедно отиват в дома на Л.П., където след вечеря последният я завежда на втория етаж на къщата, насила я съблича и прави секс с нея, след което се връщат при св.Р.Л. и той ѝ дава определена парична сума, от която св.Р.Л. отделя 400лв. и ги дава на св.Д. Й.. Тези показания носят определена конкретика за реализираното от двете свидетелки и от лицето Л.П. поведение, но е от значение да се отчете липсата на изрично уточнение на датата на реализиране на описаните събития, като пояснението „много скоро след като започнах работа“ не е достатъчно, тъй като дори свидетелката не упоменава точна дата на започване на работа в агенцията, а започва показанията си с факта „преди около една година си търсех работа“, респ. в този период тя започва да си търси работа, узнава за агенция * на неустановена дата, кандидатства за работа, пращайки свои снимки, одобрена е и посещава офиса на агенцията (факти, които отнемат определено време) и едва след това се осъществява посещението в дома на Л.П.. Т.е. налице са само и единствено данни за определена хронологична последователност на събитията. С оглед процесното обвинение, следва дебело да се подчертае, че касателно подс.Ч. свидетелката сочи само факта на тяхното запознанство на територията на офиса на модната агенция, но не и показания за налично у него предварително знание за действията на св.Р.Л., която я завежда в дома на лицето Л.П.. Свидетелката Д.Й. дава показания и за това, че непосредствено след като си тръгват от дома на Л.П., изказва пред св.Р. Л. нежеланието си да предоставя платени сексуални услуги. Тя твърди и факта „после обясних това и на Р.Ч., който ми обясни, че ... това със секса не е нищо особено и, че по този начин ще имам много пари и връзки“, респ. тук отново е изяснено съдържанието на проведения

разговор и изречените от подсъдимия думи, но липсва яснота относно точната дата и ползваният от свидетелката израз „после“ само уточнява хронологията на събитията. Свидетелката Д.Й. описва и обстоятелства, осъществени след „около един месец“, а именно без изрично проведен предварителен разговор със св.Р.Л., но с нейното активно съдействието посещава различни клиенти (уточнявайки имената им и конкретен адрес) с цел предоставяне на сексуални услуги, като за това както тя, така и св.Р.Л. получават съответно заплащане.Свидетелката Д.Й. излага и следните данни „Р. ме заплашваше постоянно, че трябва да си мълча ... Р. също ме предупреждаваше, че трябва да внимавам.На Р. се даваше дял от парите всеки път, не знам точно колко“ (т.2, л. 26).Т.е. досежно подс.Ч. се установява знание от негова страна за извършваните от двете свидетелки действия, свързани с предоставяне на сексуални услуги, и обективен показател за това са личните му разговори със св.Д.Й., по време на които ѝ обяснява, че „секса не е нищо особено и, че по този начин ще имам много пари и връзки“ и я предупреждава да „внимава“.Необходимо е да се подчертае, че горните показания напълно съответстват на тези, дадени от св.Д.Й. и в производство по чл.223 НПК – отново се описва начина на започване на работа в модната агенция; описва се и то с идентични подробности посещението в дома на лицето Л.П. и действията му по насилствено правене на секс с пострадалата, като в тази вр. обаче се внася времевото уточнение „след около две седмици“ (което е по-конкретно в сравнение с визириания в предходните показания момент); сочат се и последващите срещи на св.Д.Й. с цел предоставяне на платени сексуални услуги, реализирани със съдействието на св.Р.Л., осигуряваща съответния клиент и получаваща за това определено парично възнаграждение; излагат се и за данни за поведението на подс.Ч. по провеждане на разговори с пострадалата и по лично получаване на пари от клиент на име Анжело за предоставени на него сексуални услуги от три момичета, като досежно тази парична сума се твърди „след това те ги разпределят“, респ. употребява се множествено число, без уточнение самоличността на визирираните лица, но тъй като първоначално парите са дадени лично на подсъдимия, то се налага изводът, че той е едно лицата, участващи в „разпределението“.Свидетелката Д.Й. не поддържа нито един от горните факти, описани лично от нея на ДП, но следва да се обърне внимание на детайлите в нейния изказ.Тя изразява липсата на спомен за факта на запознаване с подс.Ч. и със св.Р. Л. в един и същи ден и за факта на проведени „разговори по темата секс срещу заплащане с Р.“ и поради това, досежно тези факти съдът се доверява на показанията ѝ от ДП.Свидетелката категорично отрича обстоятелството на посещение в дома на лицето Л.П. и реализираните там събития; отрича и познанството си с лица, за които на ДП твърди, че им предлага сексуални услуги и дори изрично уточнява техните имена и размера на получените от тях парични суми.Изявлението за дадени на ДП лъжливи показания свидетелката обяснява с оказан ѝ полицейски натиск, твърдейки „това ми беше предоставено на бели хартии в ГДБОП“, „жената, която ме разпитваше в ГДБОП ми каза какво да кажа“, описва дадени ѝ указания „как трябва да протече разпита ми пред съдия, какво да говоря, какво да не говоря“ и дори уточнява „в съда ... беше съдията и човекът, който беше от ГД БОП“.Съдът долавя известно противоречие в горните обяснения на свидетелката, която първоначално съобщава за предоставен ѝ предварително изготвен разпит „на бели листа“, а след това говори за устно получени напътствия „какво да кажа“.Също така заявява получени указания за разпита пред съдия, но видно от самия протокол за проведения по реда на чл.223 НПК разпит, свидетелката е подписала същия и то без възражения.Следва дебело да се

подчертае, че двата разпита по ДП са проведени от различни разследващи органи, като в производството по чл.223 НПК свидетелката внася допълнителна конкретика, липсваща в първоначалните ѝ показания, и пояснява тази фактологическа липса с действия на първоначално разпитващото я лице.Т.е. налага се изводът, че по време на разпита пред съдия свидетелката се чувства спокойна и поради това описва с подробности всички реализирани събития, включая и такива, премълчани при първоначалния разпит.При тези съображения и отчитайки почти пълната идентичност между двата разпита касателно заявените обстоятелства съдът приема същите за достоверни и истинни.Вложената в показанията от ДП конкретика за самоличността на клиентите, за техните адреси, за размера на получаваните парични суми (все факти, които не са предварително известни на разследващия орган, провел разпита) вложената конкретика за обективизираните от св.Р.Л. и подс.Ч. действия са признак за достоверност и поради това съдът се доверява на показанията на св.Д. Й.. Нещо повече – показанията на св.Д.Й. от ДП се подкрепят и от приобщените към доказателствената съвкупност ВДС, отразяващи редица телефонни разговори и текстови съобщения между нея и св.Р.Л. с обсъждана тематика предоставяне на платени сексуални услуги.

Във оформената за целите на настоящото изложение втора група свидетели се включва и св.А.М., притежаваша качеството на пострадала от едно от процесните престъпления по чл.159а НК, вменени на подс.Ч..Показанията на тази свидетелка са изключително лаконични относно обективизираното от подсъдимия поведение.Тя разказва за желанието си да постъпи на работа в модна агенция * през лятото на 2012г., като при едно от посещенията в офиса на агенцията на неустановена по делото дата разговаря и с подс.Ч..Според свидетелката, по време на този разговор присъства само тя и подсъдимия – „той ми цитираше философски цитати ... общото, което си спомням ... беше, че трябва да направя това, което се изисква от мен и че така правят големите жени. Не помня съвсем точно ... но беше, ако някой ме поиска, трябва да направя това, което иска от мен“.Тук следва да се подчертае, че самата свидетелка нито цитира точните думи на подсъдимия, нито пресъздава точното им съдържание, като ползваните от нея изрази са двусмислени такива – „ако някой ме поиска, трябва да направя това, което иска от мен“, респ. не се пояснява вложения в думите смисъл и по-точно не се пояснява какво съдържание влага в тях самият подсъдим (какво има предвид той лично; какво означава „някой“ да я „поиска“ и какво означава тя да направи „това“, което се иска от нея).Поради тази неяснота, остава неизяснено намерението на подс.Ч. и съдът не може да изгради извод за провеждане на горния разговор именно с инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел.Направеното в следствие от свидетелката уточнение също не спомага за отстраняване на констатирания доказателствен дефицит – тя твърди „не съм убедена дали беше конкретно казано „ще предлагаш секс услуги“, но в този смисъл беше целия разговор“. Т.е. самата свидетелка не помни изречените от подсъдимия думи и не разполага с ясен спомен за отправено ѝ директно и прямо предложение за предоставяне на платени сексуални услуги, а по-скоро пресъздава свои изводи и впечатления, които обаче е възможно да са погрешни и поради това не могат да заместят действително осъществените факти.От фактическа страна е необходимо да се отбележи, че в отговор на изречените от подс.Ч. думи св.А.М. само и единствено заявява „това е нелепо“, респ. тя не изразява съгласие за предоставяне на сексуални услуги, а и реално извършвани такива от нея в следствие не се доказаха.Горните свидетелски показания са единственият доказателствен източник за проведения между пострадалата и подсъдимия разговор и поради това, съдът приема същите за достоверни.

В хода на съдебното следствие е проведен и непосредствен разпит на св.Д.Н., като с оглед предмета на доказване, съдът упоменава следните изложени от свидетелката факти: тя познава подс.Ч. от 2007г.-2008г., като запознанството им е свързано с проведен кастинг за конкурс Мис България (респ. косвено се подкрепят показанията на св.Пл.М., че още преди инкриминирания период подсъдимият развива такава дейност, свързана с модели и с модна насоченост); през 2008г. свидетелката се запознава и със св.Д.П., която към този момент работи в модна агенция *; в периода 2009г.-2010г. св.Д.Н. посещава Косово, гр.Прищина, като пътува до там заедно с подс.Ч., „човекът, който шофираше и още едно момиче“; в Косово вечерят, подс.Ч. се среща със свои познати, преспиват и на другия ден всички се прибират в България. Наред с горните положителни факти свидетелката излага и определени отрицателни такива, а именно не познава подс.К. и „не ми е предлагано да правя секс срещу заплащане“. В приобщените на осн.чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.1 и т. 2 НПК към доказателствената съвкупност показания на св.Д.Н. се съдържат идентични факти, но с повече конкретика – т.напр. уточнява се датата и повода за пътуване на свидетелката до Косово, а именно 17.07.09г. и участие в модно ревю в гр. Прищина, за което „не си спомням дали ми се обади Р. или някой негов служител“ и отново се заявява факта на участие в пътуването на четири лица, в случая самата свидетелка, подс.Ч., „още едно момиче, което се казваше Б. ... и момчето, което управляваше автомобила и което не разбрах как се казва“ (т.12, л.7). Тук съдът подчертава, че „момчето, което се казваше Б.“, с оглед предявеното обвинение, а и с оглед справката за задгранични пътувания, е св.Б.З., но същата в своите показания, прочетени в с.з. по реда на чл.281 ал.1 НПК не излага обстоятелства, свързани с пътуване до Косово, респ. досежно този факт единствените показания са тези на св.Д.Н., цитирани по-горе. Същите носят информация за конкретната дестинация на пътуването (без да се пояснява мястото на преминаване на българската граница), за дата на пътуването (твърди се заминаване на 17.07.09г. и прибиране в България на 18.07.09г.), за повода на пътуването и за обективизираното поведение от лицата, участващи в това пътуване, в случая вечеря и преспиване в хотел, като подс.Ч. се среща със свои познати, а превозът на лицата изцяло е осъществен от „момче, което ... не разбрах как се казва“. В контекста на последното е необходимо дебело да се подчертае, че свидетелката въобще не сочи факта на управление на ползваното превозно средство от страна на подс.Ч., а така също не описва реализирана от него деятелност по предварителното ѝ уведмяване за възможността за предоставяне на платени сексуални услуги на територията на Косово и не описва определена негова деятелност, свързана с организиране на това пътуване. Нещо повече – заявявайки за повод на пътуването участие в модно ревю, тя дори не помни с кое лице точно е контактувала, лично с подс.Ч. или с „някой негов служител“. Независимо от липсата на спомен за определени обстоятелства и независимо от частичното несъответствие на показанията на св.Д.Н. с други събрани по делото доказателства (от изисканата справка за задгранични пътувания се установява, че датата на отпътуване от Реп. България е 16.07.09г., а не 17.07.09г.), което се отдава на изминалия значителен период от време, съдът кредитира с доверие горните гласни доказателства. Същите се ползват с достатъчно конкретика, кореспондират макар и частично с други доказателствени източници (заявената численост и самоличност на пътуващите лица се припокрива с тази, посочена в справката за задгранични пътувания) и произлизат от лице-очевидец на описаните събития, респ. оценяват се за преки доказателствени средства, като констатираното разминаване с други доказателствени източници не е достатъчно за дискредитиране на цялостните

показания на свидетелката.Т.е. на тази доказателствена база съдът не може да изгради фактически извод за реализирана от подсъдимите Ч. и К. обща деятелност по транспортиране на двете горепосочени свидетелки с инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел.

Както вече се отбеляза по-горе в настоящите мотиви, показанията на св.Б.З. са приобщени към доказателствената маса на осн.чл.281 ал.1 НПК и поради това се ползват с доказателствена годност, предопределена и от спазване на законовите изисквания за провеждане в хода на ДП на разпит по реда на чл.223 НПК.Наличието на процесуална доказателствена годност на доказателствения източник е предпоставка за направа на преценка за достоверност.Свидетелката Б.З. излага подробен разказ за начина си на запознанство със св.Д.П. и извършени от последната действия по набирането ѝ с цел извършване на развратни действия, за което е налице влязъл в законна сила осъдителен съдебен акт - свидетелката сочи, че през м.01.08г. в гр.София се запознава със св.Д.П., която след убеждаването ѝ да предоставя платени сексуални услуги започва да ѝ осигурява клиенти и да ѝ заплаща договорените парични суми, като тук следва изрично да се отбележи твърдението „възнаграждението беше фиксирано от нея – Д. и предполагам от Р.Ч.“ (т.2, л.8), респ. в тази последна част показанията съдържат едно предположение на самата свидетелка, неподкрепено с конкретни факти от обективната действителност и поради това, същите не се оценяват за свидетелски показания по см. на чл.117 НПК.Свидетелката Б.З. също така навежда данни и за преустановяване работа от страна на св.Д.П. „след около две години“, като „нейното място зае едно момиче от моделите, казва се Р.“, която „по същия начин, като Д., ми звънеше или ни изпращаше адреси или телефони на клиенти“ и в последствие получава за тази си дейност определени парични суми (т.е. налице е съответствие със заявените от св.Пл.М. факти за това, че св.Р.Л. първоначално е модел в агенцията, а след това започва да осъществява деятелност, идентична с тази на св.Д.П. и изразена в подпомагане предоставянето на платени сексуални услуги).Горните показания изцяло кореспондират с тези на всички останали свидетелки, работещи в модна агенция *, касателно обективизираното от свидетелките Д.П. и Р. Л. поведение и поради това, съдът дава вяра и кредитира същите.Следва да се отбележи, че св.Б.З. упоменава и имената на двамата подсъдими – съответно за подс. Ч., освен гореанализираното предположение, твърди „на Р.Ч. не съм давала пари, но ... той ме е питал дали всичко е наред и дали съм взела сумата“, а за подс.К. заявява „той е личен шофьор на Р. ... не ме е водил до адреси ... просто той беше в офиса и водихме други разговори“.С оглед изложените за подс.Ч. данни, съдът установява с категоричност само и единствено факта на провеждани с него разговори и то на тема пари, но съдържанието на дадените показания не е достатъчно за констатиране произхода на обсъжданите парични суми, респ. дали се касае за сума, заплатена от клиент и то в резултат на предоставена сексуална услуга или за сума, дължима на свидетелката, заради участие в определен моден ангажимент.Относно горесцитираните показания за подс.К. съдът подчертава както изложения с категоричност факт на заемана от него длъжност личен шофьор на подс.Ч., което обстоятелство се заявява и от други разпитани по делото свидетелки, така и факта на поддържане от страна на св.Б.З. на личен контакт с този подсъдим, който обаче се изразява само и единствено във водене на „други разговори“, респ. разговори на теми, извън предоставяните от свидетелката сексуални услуги.На последно място в доказателствения анализ на показанията на св.Б.З. се подчертава, че същата въобще не сочи факта на извършване на развратни действия извън гр.София, а на територията на този град твърди „сами с таксите си организирахме транспорта“, т.е.

начина на транспортиране до съответния клиент е ангажимент на самото момиче и преимуществено се ползва таксиметров превоз, данни за което се извличат от приложените по делото ВДС. Преценявайки съответствието между дадените от свидетелката показания и другите доказателствени източници и преценявайки съдържащата се в тези показания конкретика за време и място на предоставяните сексуални услуги и за размера и начина на получаваните парични суми, съдът кредитира с доверие показанията на св.Б.З. и приема описаните от нея обстоятелства за истинни и достоверни.

В кръга на валидните доказателствени източници се включват и показанията на свидетелките Д.П. и Р.Л., дадени по настоящото дело.И двете свидетелки признават факта на познанство с подсъдимите Ч. и К. и факта на действително полаган труд в модна агенция *, но в рамките на различен времеви период, като съответно първоначално в агенцията постъпва на работа св.Д.П., а след това и св.Р.Л.. Касателно точния времеви момент показанията на св.Д.П. не се ползват с изискуемата категоричност и тя нееднократно използва израза „може би“, твърдейки факта на започване на работа в агенция * през 2010г. и напускане през 2010г. и заявявайки, че със св.Р. Л. се запознава едва в хода на настоящото наказателно производство.От друга страна в показанията на св.Р.Л. също бегло е маркиран факта „Д. я познавам повече от съда“, но е направено и уточнението „преди това само съм я виждала в офиса“.Т.е. докато св. Д.П. твърди, че работи в модната агенция само за един кратък времеви период и то през 2010г. и въобще не е виждала св.Р.Л. там, то последната опровергава това й твърдение, признавайки факта, че действително е „виждала в офиса“ св.Д.П..В същото време горните показания на св.Д.П. относно периода на полагане на труд в агенция * се разминават и с други събрани по делото гласни доказателства (напр. показанията на свидетелките Пл.М., М.А., Б.З. и М.О.) и с приобщените писмени доказателства (напр. справка за задгранични пътувания, удостоверяваща факта на съвместно между свидетелките Д.П. и Р.Л. и двамата подсъдими пътуване през м.03.11г.).Т.е. налице са много на брой доказателствени източници, съдържащи факти, различни от заявените от св.Д.П. и позовавайки се на количествения критерий, съдът не дава вяра на горните й показания и не приема за достоверни обстоятелствата, че е работила в модната агенция само през 2010г. и че познава св.Р.Л. от настоящото дело. Показанията на св.Д.П. не се ползват с категоричност и досежно факта на постигната договорка с подс.Ч. за извършване на престъпления по чл.159а НК, по-скоро тя изразява липса на спомен „не се сещам да съм обсъждала с някои от подсъдимите ... възможността да се изкарват пари чрез предоставяне на секс услуги“.Липсата на спомен обаче се запълва с подробното описание на горния факт, дадено от св.Пл.М., която лично го узнава именно от св.Д.П., респ. в тази част показанията на св.Пл.М. представляват направено от св.Д.П. извънсъдебно признание на обстоятелството на съвместно между нея и подс.Ч. договаряне за бъдещо осъществяване на престъпления по чл.159а НК.

В хода на съдебното следствие св.Р.Л. навежда изключително подробни данни за начина на започване на работа в модна агенция *, уточнявайки времевия момент, а именно „началото на 2011г.“, което изявление кореспондира и с приложените по делото писмени доказателства, в частност справка за задгранични пътувания и поради това съдът приема за истинен и достоверен този факт.С доверие се кредитират и показанията й касателно изпълняваните от подс.К. функции на личен шофьор на подс.Ч., тъй като в тази вр. свидетелката описва свои лични възприятия и тъй като идентични факти се съдържат и в други събрани по делото гласни доказателства.На следващо място е необходимо изрично да се посочи

отрицанието на св.Р.Л. на факта на лично обективирани от нея действия по предлагане на „някого да предоставя секс услуги срещу заплащане“, но наред с това тя прави и изявлението „нямам спомен аз да съм давала пари на някого с цел извършване на секс услуги“ – тук веднага прави впечатление вътрешното противоречие на изложените твърдения и тяхното разминаване с други събрани по делото доказателства, в частност показанията на голяма част от свидетелките, работещи в модната агенция, напр. В.М., Д.Й., М.А., Пл.М. и П.И., като всяка една от тези свидетелки излага подробни данни досежно дейността на св.Р.Л. по убеждаването им да предоставят платени сексуални услуги, по свързването им с конкретни клиенти и по получавани от нея парични суми за реално предоставени сексуални услуги.Нещо повече - показанията на св.Р. Л., дадени в хода на съдебното следствие, значително се различават от обясненията ѝ, дадени на ДП в качеството на обвинено лице и присъединени към доказателствената маса на осн. чл.281 ал.2 НПК.В хода на ДП свидетелката уточнява, че започва работа в модната агенция през пролетта на 2011г. и периодично пътува от гр.Русе, където живее, до гр.София с цел участие в определени модни мероприятия; описва проведен разговор със св.Д.П. с насоченост „да излизам с разни баровци“, но без директно да се обсъжда темата предоставяне на сексуални услуги; сочи и факта, че в края на 2011г. се премества да живее в гр.София, като първоначално дели една квартира със св.М.О., а по-късно и със св.П.И. и с тях обсъжда възможността за „финансово обгрижване от страна на мъжете“; свидетелката разказва, че постепенно започва да се среща с мъже и да получава от тях пари за предоставени сексуални услуги.Тя сочи изрично и определени имена на момичета, работещи в модната агенция, които извършват развратни действия и след това ѝ предоставят определена парична сума, като „благодарност“ или като върнат заем – в кръга на тези момичета св.Р.Л. визира свидетелките М.А., В. А., Ж.И. и Д. Й..Тук следва да се подчертае, че основните факти на действително извършвани от горните свидетелки развратни действия и предоставяни от тях парични суми на св.Р. Л. се съдържат и в показанията на всяка една от тях, но наред с описанието на конкретно обективирани от св.Р.Л. действия по тяхното убеждаване и набиране за предоставяне на платени сексуални услуги, от които и последната получава определена облага, а не се излагат факти за получаван паричен заем или изказана „благодарност“ под формата на предоставени пари.Доколкото показанията на тези свидетелки, включая и изложената от тях причина за предоставяне на парични суми на св.Р.Л., са приети за достоверни такива при изложените по-горе съображения, то твърденията на последната за получаване на пари от „благодарност“ се преценяват за голословни такива и лишени от логически смисъл.

Както се отбеляза по-горе, св.Р.Л. сочи името и на св.Д.Й. и признава, че именно по нейно настояване я запознава с лицето Л.П. и с „още и още богати мъже“, като обаче не се визира конкретен времеви период – това признание е съответстващо на показанията на св.Д.Й. от ДП и поради това, се приема за достоверно такова, като съдът намира за ирелевантно обстоятелството чия е инициативата за описаните запознанства. Отново на базата на показанията на св.Д.Й., косвено подкрепени от тези на св.Р. Л. (описващи „жаждата за пари“ на пострадалата Д.Й.), се установява по категоричен начин факта, че тези запознанства са осъществявани с цел предоставяне на платени сексуални услуги, от които се обогатяват и двете свидетелки.

Свидетелката Р.Л. също така прави признание и за извършвана дейност по приемане на предложения от страна на различни мъже за осигуряване на момичета, но само и единствено с цел компания, като пояснява начина на

процедиране в подобни ситуации – „случвало се, когато съм заета, на съответните предложения за компания да пускам смс с точни обяснения колко момичета ще дойдат и къде трябва да отидат“ (т.8, л. 48).Подобни текстови съобщения са отразени и в приложените по делото ВДС, от които обаче се установява целта на договаряните срещи, а именно касае се за предоставяне на сексуални услуги, а не на компания.Именно поради това и базирайки се на обективния характер на ВДС, горните показания се явяват частично достоверни и истинни.

В доказателствения анализ е необходимо да се отдели изрично внимание на показанията на св.Р.Л. в частта им, описваща съвместното ѝ с подс.К. пътуване до гр. Пловдив.Свидетелката твърди, че „един ден ми се наложи да отида до гр. Пловдив ... с мен изразиха желание да дойдат, ако не се лъжа Б. и друго момиче, което не си спомням ... попитах Р. ще ни послужи ли с шофьор и той се съгласи. П. ни закара до Пловдив.“В тази вр. веднага прави впечатление липсата на конкретика – липсва посочена конкретна дата на пътуването или поне посочен определен времеви ориентир (ползваното словосъчетание „един ден“ не допринася за изясняване на времевите параметри); липсва и изрично уточнение на самоличността на придружаващите я лица (говори се за „друго момиче“ и за Б., което не е достатъчно за установяване самоличността на това лице) и липсва уточнение на причината за това пътуване.Горните показания обаче дават доказателствена опора на факта на лично познанство на св.Р.Л. с двамата подсъдими и на факта на извършвани от подс. К. действия по нареждане на подс.Ч., но нито един от тези подсъдими не притежава знание за целта на предприетото пътуване.Персонално за подс.Ч. свидетелката добавя и факта на поддържан между тях личен контакт, включая и взаимно предоставяне на парични заеми, „като тези обстоятелства сме ги коментирали свободно по телефон“ – да, действително в приложените по делото ВДС се съдържа телефонна комуникация с обсъждана тематика за парични средства, но тази комуникация не е „свободна“ и лицата въобще не коментират паричен заем, респ.описаните от свидетелката факти са частично достоверни.

В заключение относно изложените показания на св.Р.Л. от ДП и в контекста на дължимата от съда преценка за достоверност, се отчитат и наличните данни за нейната лична мотивировка от даване на подробни обяснения и изясняване на обективната истина – свидетелката, която към този момент притежава качеството на обвиняема (и като такава не е длъжна да дава истинни показания) съдейства на разследващите органи с цел изменение на търпяната МН „Задържане под стража“ в по-лека такава, показател за което е направеното искане в тази насока непосредствено след даване на обясненията.Т.е. личната заинтересованост на свидетелката се оценява за още един фактор в подкрепа на гореизложените съображения за частична достоверност на дадените от нея показания.

В своеобразно оформената трета група свидетели се включват свидетелите Цв. Б., С.М., Д.Г., М.С., К.С., В.К., Т.Д., И. Ф., П.Д., Р.М., И.И., К.М., К.С., Р.М., Н.К., И. К. и И.К., като характерното за тази група свидетели е, че всеки един от тях в различен времеви период контактува с някое от подсъдимите лица или със свидетелките Д.П. и Р.Л..

Свидетелките Цв.Б. и С.М. работят в модна агенция * и тяхната деятелност, изцяло насочена към организиране на определени модни мероприятия, се описва от редица, разпитани по делото свидетелки, чиито показания са анализирани по-горе в настоящите мотиви.Самите свидетелки Цв.Б. и С.М. също признават тези обстоятелства, като уточняват последователно заеманата от свидетелките Д.П. и Р. Л. длъжност букер в агенцията.В тази вр. св.Цв.Б. се задоволява само и единствено да спомене горния факт, без да внася уточнение на времевия период, докато св.С.

М. е по-конкретна в изложението си, твърдейки, че св.Д.П. работи в агенцията „може би до януари 2012г.“ – въпреки липсата на категоричност относно заявения факт, съдът приема същия за действителен такъв, доколкото идентични показания дава и св. Пл. М..Свидетелките Цв.Б. и С.М. разказват за професионалната дейност на агенцията по организиране на различни събития (ревюта, промоции, конкурси и др.); описват контактите си с момичетата, работещи в агенцията и дори изрично конкретизират поименно някои от тях, като по изчерпателна в своя разказ е св.Цв.Б., която лично познава и работи със свидетелките Б.З., Б.Г., Пл. М., М.О., М. Ц., Е.П. и Н.Г..Свидетелката Цв.Б. също така сочи и факта на лично познанство с подс.Ч., на когото предоставя под наем една от стаите в офиса на агенцията и „момичета ... се е случвало да влизат в стаята на Р.“, допускайки, че това се дължи на „допирни точки“ в общата им работа, напр. направа на плакати за федерацията по ръгби.Фактът на посещения в ползвания от подс.Ч. кабинет от страна на различни момичета се съдържа и в други свидетелски показания, поради което съдът приема показанията на св.Цв.Б. в тази им част за достоверни такива, а в останалата им част, представляваща личен извод на свидетелката, същите следва да се изключат от доказателствената съвкупност.Съдът се доверява на св.Цв.Б. и касателно заявения от нея отрицателен факт „Р. и Р., или Р. и Д., или Р. и П. не съм чувала ... да говорят на тема момичета и секс услуги“ – отново базирайки се на останалите събрани по делото гласни доказателства, се установява, че разговорите с подобна тематика се провеждат в кабинета на подс.Ч. или извън офиса на агенцията (напр.в определени заведения), което обяснява липсата на лично възприятие от страна на свидетелката.И св.Д. Г., която също работи в модна агенция *, не притежава знание за предлагани от работещите там момичета сексуални услуги и това си знание обосновава с факта, че на нея лично никой не ѝ предлагал да извършва подобна деятелност.

В хода на съдебното следствие е разпитана и св.М.С., която работи в туристическа фирма „*“ и при изпълнение на служебните си задължения лично се среща с подс.Ч. и със св.Д.П., на които продава самолетни билети.Заявявайки тези факти обаче, свидетелката нито уточнява тяхната численост, нито сочи конкретен времеви момент. По-конкретни са нейните показания от ДП, приобщени към доказателствената маса по процесуалния ред на чл.281 ал.4 НПК.В тези показания се внасят уточнения за конкретни дестинации на пътувания извън страната на подс.Ч. и св.Д.П. в рамките на инкриминирания времеви период, като също така се твърди и обстоятелството на посещение от страна на подс.К. на туристическата агенция с цел заплащане на резервираните от подс.Ч. самолетни билети.Свидетелката М.С. признава и факта на поддържана телефонна комуникация със св.Р.Л., на която също продава нееднократно самолетни билети, най-вече до гр.Варна и в тази вр. заявява „тези билети са купувани на различни лица, жени или момичета“ (т.4, л.5).Т.е. установява се факта на ползване от страна на подс.Ч. и свидетелките Р.Л. и Д.П. на услугите на една и съща туристическа агенция и факта на правени от тях резервации на билети за различни лица, но не се установява целта на тези пътувания – в тази насока св.М.С. въобще не дава никакви показания, а и подобни данни не се излагат от нито един от разпитаните по делото свидетели.Разбира се, тук следва да се направи една препратка към показанията на св.Пл.М., разказваща за пътуване със самолет до гр.Прага с цел предоставяне на сексуални услуги, като пътуването е организирано от св.Р.Л., но доколкото самата св.Пл.М. не уточнява чрез коя туристическа агенция е закупен самолетния ѝ билет, то съдът не може да приеме за дискредитирани коментиранията показания на св.М.С..Съдът дава вяра на нейните показания, които тя потвърждава в с.з., но тези

показания допринасят за изясняване само на определени епизодични факти от дейността на подсъдимите лица и от тази на свидетелките Д. П. и Р.Л., като липсват категорични доказателства за свързаността на тези епизодични факти с процесното престъпление по чл.321 ал.3 НК.

Идентичен на горепосочения извод съдът гради и при анализа на показанията на свидетелите И.К., П.Д., И.И., К.М., К.С., Р.М., Н.К., И. К. и К.С..Общото в показанията на повечето от тези свидетели е обстоятелството на познанство от тяхна страна с някои от двамата подсъдими или със свидетелките Д.П. и Р.Л., като за кратко (а често и съвсем инцидентно) контактуват с тях, но никой от тези свидетели не заявява директно факта на извършвана от тях съвместна деятелност по набиране на момичета с цел извършване на развратни действия и не описва конкретни факти от обективната действителност с подобно съдържание.Т.напр. св. И.И. притежава магазин за дрехи и само и единствено по повод провеждани модни ревюта се свързва с агенция *; св.П.Д. е управител на заведение „Найт флайт“, което често е посещавано през 2012г. от св.Р.Л., придружавана от свои приятелки; св. К.С. е адвокат по професия и познава само подс.Ч., с когото се среща през 2010г. с цел юридическа консултация по повод регистрация на ***в България; св. К.М. ***, твърди факта на лично познанство с двамата подсъдими и свидетелките Д.П. и Р.Л., като в частност за подс.Ч. сочи само „семејни приятели сме“, а за св.Р.Л. признава обстоятелството „виждал съм я по дискотеките в София“; св. Р.М. познава само св.Д.П., на която на неустановена по делото дата предоставя за ползване своя лична СИМ карта.Т.е. нито един от горните свидетели не навежда конкретни факти за реализирана обща деятелност от двамата подсъдими и свидетелките Р.Л. и Д.П..По-специално внимание следва да се отдели на показанията на св.И.К., който сочи, че в периода 2011г. - 2012г. работи във ф. „*“, поддържаща търговски контакти с партньори от чужбина и при посещения на същите в страната контактува по телефон със св.Р.Л. с цел осигуряване на момичета, владеещи английски език, но само и единствено с цел присъствие и компания при провежданите бизнес вечери и партита.Доколкото горните показания касаят личната деятелност на самия свидетел и поради това, представляват преки доказателствени средства, и доколкото подобни данни се заявяват и от самата св.Р.Л., то съдът дава вяра на тези показания и приема за достоверно обстоятелството на действително извършвана от нея деятелност по осигуряване на момичета с цел компания.Свидетелят също така излага едно много лаконично признание „чувал съм, че Р. може да осигури момичета, които предлагат секс“ с уточнението „това съм чувал от колеги“ – тук отново се касае за пресъздадени лични (слухови) възприятия на свидетеля, които съдът не поставя под съмнение, въпреки че източникът на информация, маркиран като „колеги“, не е ясно конкретизиран.В дадените от св.И.К. на ДП показания, приобщени към доказателствената съвкупност, също се съдържа факта на налично знание за предоставяни сексуални услуги от момичетата, чието присъствие се осигурява от св.Р.Л., но следва да се отчете, че свидетелят не заявява изрично факта на отправено от него предложение към свидетелката за осигуряване на момичета именно с цел извършване на развратни действия, в показанията си той говори само за „компания“ и е недопустимо съдът разширително да тълкува думите му и да влага в тях смисъл, извън изрично заявления.

Свидетелите К.С., И.К. и Н.К. също са включени в тази формална трета група свидетели и всеки един от тях е категоричен както относно липсата на познанство с двамата подсъдими и със свидетелките Р.Л. и Д.П., така и относно факта на неползване на платени сексуални услуги.Т.е. съдът приема, че показанията

на горните свидетели не допринасят за изясняване на обективната истина, тъй като не съдържат релевантни по делото факти.

Разпитаните по делото свидетели В.К., Т.Д. и И.Ф. към момента на провеждане на разследването са служители в ГДБОП и като такива извършват определена деятелност по образуваното ДП, която според тях, се изразява в призоваване и провеждане на беседи с някои от свидетелите (напр. св. В.К.) и лично прослушване на експлоатираните СРС. Следва да се посочи и изявението на св. В.К. за присъствие на някои от „мероприятията, които са реализирани. Имаше претърсване, изземване, но кой къде е бил, не помня“. Т.е. свидетелят изключително бланкетно излага твърдението за провеждани действия по разследването, но не сочи директно и категорично факта нито на своето лично присъствие, нито това на свидетелите Т.Д. и И.Ф. на конкретно ПСД, като и подобно обстоятелство не е вписано и в изготвените писмени доказателствени средства. Съдът целенасочено извежда на първо място горните заявени от тримата свидетели факти, доколкото същите обуславят доказателствената валидност на техните показания, с оглед разп. на чл.118 ал.2 т.3 и ал.3 НПК – не се доказва по категоричен начин личното присъствие на свидетелите при извършване на някое от проведените конкретни действия по разследването, а и безспорно тези свидетели не притежават качеството на разследващ орган по образуваното ДП. Категорично се доказва обстоятелството на провеждане на беседи със свидетели и обстоятелството на прослушване на СРС, но тези действия не са изрично въздигнати от законодателя в забранително изискване за разпит на свидетелите и поради това, горните обстоятелства следва да се отчетат само в контекста на дължимата от съда преценка за достоверност на дадените показания. При горните съображения съдът следва да анализира и обсъди показанията на свидетелите В.К., Т.Д. и И.Ф. по същество на процесния спор. Прави впечатление, че в хода на съдебното следствие всеки един от тримата свидетели, изключая горепосочените факти, излага най-вече данни за начина на провеждане на разпита им по ДП и внася някои наложителни уточнения. Т.е. дадените от тях показания от ДП, приобщени към доказателствената съвкупност, се ползват с по-голяма конкретика и изчерпателност. В тези си показания тримата свидетели сочат факта на получена оперативна информация относно извършвана от св. Р.Л. дейност по трафикиране на хора, но тъй като оперативната информация сама по себе си не представлява годно доказателство, то за такова се оценяват и свидетелските показания, които я пресъздават, респ. показанията на свидетелите в тази им част се изключват от доказателствената маса. Тримата горепосочени свидетели също така описват конкретни факти относно провеждани телефонни разговори между св. Р.Л. и подс. Ч., като сочат ползваните от тях телефонни номера и тематиката на проведения разговор с изрично направеното от всеки един от тях уточнение „в резултат на експлоатация на СРС стана ясно, че ...“, респ. източникът на тяхната информация са именно прилаганите СРС. На тази база дори всеки един от свидетелите В.К., Т. Д. и И.Ф. прави извод за съществуване на ОПГ с ръководител подс. Ч. и описват конкретната „схема на действие“. Във вр. с анализа на тези гласни доказателства съдът приема за излишно да обсъжда абсолютно идентичния изказ, ползван от тримата свидетели в изложението им на ДП (ползват се едни и същи изрази и дори последователността в описаните факти е абсолютно еднаква) – да, тази идентичност е най-меко казана съмнителна досежно начина на провеждане на самия разпит, но не могат да бъдат пренебрегнати дадените пояснения от свидетелите за ползвани при разпита записки. В случая за дадените от свидетелите В.К., Т.Д. и И.Ф. показания единственото значимо обстоятелство се явява това, че всички посочени от тях факти са узнати от експлоатираните СРС и на тази база те

правят свои лични изводи и умозаклучения.Т.е. от една страна твърденията на свидетелите не представляват свидетелски показания по см.на чл.117 НПК (напр. в заявената от всеки един от тях част „установихме, че Р.М.Ч. е организиран престъпна група ... и я ръководи, а в групата участват Р.Л. и П.К.“, което се оценява за извод на свидетеля), а от друга страна – се пресъздава съдържанието на експлоатираните СРС, респ. в тази част свидетелските показания носят характеристиките на производно доказателствено средство, носещо информация за съдържанието на първичното такова.Последното е налично по делото и поради това, съдът в изпълнение на правомощието си за изясняване на обективната истина на база лична преценка на събраните доказателства следва самостоятелно да обсъди и анализира същите, а не да ползва изводите и личните впечатления на свидетелите.Поради горното, настоящият съдебен състав намира, че не следва да цени показанията на свидетелите В.К., Т.Д. и И.Ф. по същество на процесния спор.

В доказателствения анализ съдът е длъжен да обсъди и всички изготвени на ДП експертни заключения, приобщени към доказателствената съвкупност по настоящото дело по процесуалния ред на чл.282 ал.3 НПК.В тази насока на първо място съдът отбелязва изготвената Експертна справка и ФХЕ (т.8) относно иззети от дома на подс. Ч. 4 броя обекти, като касателно характеристиките на същите за наркотични вещества е налице известно противоречие – съответно според Експертната справка, само в два от изследваните обекта се установява наличие на компонентни, сходни с тези на амфетаминови производни, а ФХЕ е категорична, че в нито един от 4 обекта не открива вещества, поставени под контрол съгл.ЗКНВП и Регламент 273/04г.Отчитайки, че в експертната справка се говори само за сходство, и позовавайки се на категоричността на ФХЕ, съдът се доверява на нейното заключение.Независимо, че същото не касае предмета на доказване по настоящото дело, то следва да се подчертае, че горният извод за обективност на заключението на ФХЕ е съотносим към възприетото от съдебния състав крайно решение за връщане на тези ВД на подсъдимия.

По делото са изготвени и редица технически експертизи, чиито заключения са приети за доказателство с нарочно постановено съдебно определение.Обекти на изследване по Комплексната техническа експертиза (т.9) са редица компютърни конфигурации, иззети от офиса на модна агенция * и от жилищата, обитавани от подс. Ч. и св.Р.Л.. Следва в обобщен вид да се посочи, че тези обекти съдържат редица данни и информация относно направени от агенцията разходи (напр. хореограф, сцена, хонорари на модели и др.), а иззетите от дома на подс.Ч. компютри съдържат лични за неговото семейство снимки, свалени от интернет филми, сериали, музикални файлове и клипове.Съдът също така подчертава, че в диск от настолен компютър, ползван от агенцията, експертите откриват множество снимки на момичета в различни пози и различно облекло, като част снимките са форматираны за интернет страници, а част от снимките са на момичета по монокини.В нарочно приложение към КТЕ са изнесени и редица документи, съхранени в диска на компютър, ползван от модна агенция * (Приложение 1) – в кръга на тези документи са включени и редица листове с изписани имена на момичета и документи, касаещи подс.Ч. (напр.документи от 2009г. относно ф.,*“ и фактури от 2012г. с получател *, подписани лично от подсъдимия).Тук следва да се посочи, че част от имената на момичетата, изписани на гореупоменатите листове, съответстват на тези на свидетелки, разпитани по настоящото дело, а от друга страна наличието на документи и то от различни периоди относно подс.Ч. в компютър на модната агенция се оценява за обективен показател, че последният не само ползва отдаден му под наем кабинет в офиса на агенцията, а ползва и

цялостното ѝ техническо оборудване. В Приложение 2 към КТЕ са отразени и редица скайп разговори, проведени от компютър на модната агенция, между които разговори се установяват и такива, водени от св.Д.П. – в разговори от 17.01.12г. свидетелката директно заявява, че е в офиса и се подготвя за среща, а в разговори от края на м.01.12г. със св.С.М. разказва за живота и работата си в чужбина и споделя плановете си за пристигане в гр.София за кратко, респ. установява се факта, че към 17.01.12г. св.Д. П. все още работи в агенцията, а в края вече на м.01.12г. се намира извън пределите на страната, което съответства и направения по-горе на база свидетелски показания извод за преустановяване от страна на св.Д.П. на съвместната ѝ дейтелност с подс.Ч. в края на м.01.12г.

Другите изготвени по делото съдебно-техническа експертизи (т.11) изследват паметта на иззети по ДП мобилни телефони, СИМ карти и флаш памети. Касателно изследвания мобилен телефон Блекбери (иззет от св.Р.Л.) вещото лице установява следната информация: телефонен указател със запис на редица телефонни номера, между които и такива на свидетели по делото – напр. тел.№ * на св.Ж.И., тел.№ * на св. Е. П., тел. №№ * * на св.Б.Г., тел.№ * * на св.М. О., тел.№ * * на св.Д.Й., тел.№ * на св.П.М. и др.; входящите и изходящи обаждания. Няколко на брой мобилни телефони марка Самсунг, Нокиа и Сони Ериксон също са обект на изследване и посочената от експертите информация е идентична по параметри на горната - отново са посочени всички телефонни номера от създадения телефонен указател, входящи и изходящи обаждания, получени текстови съобщения, аудио и видео файлове, между които не са открити такива, съдържащи съотносими към предмета на доказване факти.

Гореустановената фактическа обстановка се подкрепя и от приобщените по делото писмени доказателства, предявени на процесните страна на осн.чл.283 НПК. Тук на първо място се отбелязва отново сключеното от свидетелките Д.П. и Р.Л. споразумение, съдържащо изрични данни за извършени от тях редица престъпления против личността *** отделни лица, които са и свидетели по настоящото дело. Данните за самото споразумение и доводите за задължителната сила на същото съгл. разп.на чл.413 ал.1 и ал.2 НПК са изнесени в началото на доказателствения анализ и е безпредметно тяхното преповтаряне.

В кръга на писмените доказателства следва да се отчетат и редица други документи. По делото са налични няколко справки от мобилни оператори (т.3, л.33, и л.37, т.4 л.36-л.43, т.7 л.58-л.63 и л.77-л.81), изискани в хода на образуваното ДП с нарочни писма от разследващия орган, респ. тези справки са присъединяване към доказателствената маса по установения в НПК законов ред и доколкото са предявени на процесните страни, то същите представляват годно писмено доказателство. Самите справки съдържат данни за конкретни мобилни телефонни номера, потребители на услуги в Глобул, М-тел и Виваком, като от ВДС се установява, че част от вписаните в справките мобилни телефонни номера са кореспондиращи такива със св.Р.Л..

Наличните по делото документи относно продадени самолетни билети на някои от свидетелките по делото също се ползват с доказателствена годност, доколкото тяхното приобщаване към доказателствената маса е изрично вписано в Протокол за доброволно предаване от 06.12.12г.(т.4, л.10). Представени са купони за продадени самолетни билети (т.4, л.11-л.12), от които се установява, че същите са издадени на името на свидетелките М. А., Б.Г., Д.Й. и Е.П., съответно за полет на датите 14.09.12г., 10.10.12г. и 20.04.12г, които дати попадат в инкриминирания за престъплението по чл.321 ал.3 НК период. Отчитайки факта, че документите са предадени от служител на туристическа агенция „Булпартнърс травърл“, в която

работи и св.М.С. (заверила лично самите документи), и отчитайки и нейните показания в частта им на купувани от св.Р.Л. самолетни билети на името „на различни лица, жени или момичета“, съдът гради извод, че именно св.Р.Л. закупува самолетни билети за свидетелките М.А., Б. Г., Е.П. и Д.Й. за полети на горните дати.

По делото са приложени и определени документи, касаещи л.а. Мерцедес * с ДК№ * (т.5, л.59-л.66), а именно справка към датата 06.12.12г. за движението на парични потоци по банкова сметка на „*“ЕАД, два броя молби от лицето Д.Х.П. и 2 бр. пълномощни на името на подс.Ч.В тази вр. се установява, че самият автомобил е предмет на сключен между *ЕАД и Д.П. лизингов договор, но въпреки това същият през 2012г. се ползва от подс.Ч. на база издадени пълномощни, като той заплаща и дължимите лизингови вноски, посредством съдействието на подс.К..

В хода на разследването по ДП са събрани и определени данни за задгранични пътувания на двамата подсъдими.Самите данни са пресъздадени в изготвена нарочна докладна записка, но същата инкорпорира в себе си компютърна извадка за регистрираните задгранични пътувания (т.5, л.73-л.74).Изготвената справка отразява факта на излизане от страната през ГКПП Гюешево на двамата подсъдими и свидетелките Д.Н. и Б.З., като ползват микробус марка Фолксваген с ДК№ *. Следва изрично да се подчертае, че посочената дата на напускане пределите на страната е 16.07.09г., като всички горепосочени лица, се завръщат в РБ на 17.07.09г.Абсолютно идентична информация за горното пътуване съдържат и други изготвени справки за задграничните пътувания на подсъдимите Ч. и К. (т.8 л.93 и т.17, л.65) – тези последващи справки са по-разширени в сравнение с първата такава и съдържат данни за всички задгранични пътувания на подсъдимите в рамките на инкриминирания за престъплението по чл.321 ал.3 НК период.В тази вр. прави впечатление, че подс.К. нееднократно напуска пределите на страната, но само в две регистрирани пътувания е придружаван от лица, чиито имена се споменават по настоящото дело – първото пътуване е за периода 16.07.09г.-17.07.09г. и подробности за същото са отразени по-горе, а второто пътуване касае датата 12.03.11г. и отново е осъществено с микробус Фолксваген с ДК№ *, като подс.К. е придружаван от подс.Ч., свидетелките Д.П. и Р.Л. и от лицата А.К.и М.Й.. Изхождайки от обективния характер на коментиранияте писмени доказателства, съдът приема за достоверни съдържащите се в тях фактически обстоятелства, респ. приема за безспорно доказано, че именно на 16.07.09г. двамата подсъдими, придружавани от свидетелките Б. З. и Д.Н., преминават българската граница, ползвайки за превоз гореконкретизираното превозно средство, а на следващия ден 17.07.09г. отново всички заедно се завръщат.От друга страна и имайки предвид данните за второто пътуване, съдът приема за доказан и факта, че към датата на същото, а именно към 12.03.11г. св.Р.Л. вече работи в модна агенция *.

За годно писмено доказателства се оценяват и всички документи, съдържащи данни за имущественото състояние на подсъдимите Ч. и К. (т.5, л.7-л.90).Съобразно същите, подс.К. не притежава недвижимо имущество, но такава притежава подс.Ч. – през 2007г. закупува недвижим имот, находящ се в гр.София, като заплаща покупната цена посредством отпуснат паричен заем от ТБ * АД, обезпечен чрез учредена законова ипотека.Агенцията по вписванията представя и документи относно участието на подс.Ч. в две търговски дружества – „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, като след първоначалната регистрация на дружествата, е променен адреса им на управление и за такъв е вписан адресът на модна агенция *, а именно гр.София ул.*.Интерес представлява и фактът, че още при регистрацията на търговско дружество „*“ ЕООД на 17.12.08г. за съдружник, наред с подс.Ч., е

вписана и св.Д.П., респ. налице е още едно доказателство за познанството между тях още от 2008г. и за изградените отношения на взаимно доверие, факт заявен и от св.Пл.М..С оглед събраната банкова информация (т.6), която също е показател за имущественото състояние на подсъдимите, подс.К. не притежава открити банкови сметки, а от своя страна подс.Ч. притежава няколко такива в различни банки, като повечето от тях са открити преди началния момент на инкриминирания за престъплението по чл.321 ал.3 НК период и паричната наличност в същите не е голяма.

С доказателствена валидност се ползва и изготвената от ФК „*“ ЕООД справка (т.5, л.110-л.112), съдържаща данни за получени от подс.К. парични преводи – съответно на 24.11.12г. сумата от 150 евро, изпратени му от Италия от лицето Н.Х., и на датите 11.04.12г. и 11.05.12г. сумата в общ размер от 823,39 евро, изпратени му от Швейцария от св.Д.П..Тези факти съдът приема за безспорно доказани, но както в коментираното писмено доказателство, така и в събраните гласни доказателства липсват категорични данни относно основанийето за изпращане на горните парични суми на подсъдимото лице.Тук е мястото да се отбележи и наличната по делото информация (т.8 л.74-л.87), изпратена от Полицейското аташе на Австрия в гр.София, за извършени проверки на св. Д.П. на територията на Швейцария през м.04.12г. и през м.10.12г., като следва да се подчертае, че по време на първата проверката същата е придружава и от св.Е.П., а към датата на втората проверка тя притежава законово издадено краткосрочно разрешително за работа, обхващащо периода 05.10.12г.-31.10.12г., валидно за точно определен клуб и позволяващо упражняване и на проституция.В информацията се съдържат и данни за точния адрес на св.Д.П. в Швейцария, гр.Лугано, които данни се припокриват и с тези, заявени от св.Пл.М..Всички тези доказателства (гласни и писмени), наред със заключението на една от изготвените технически експертизи, отразяващо скайп разговори на св.Д.П., допринасят за установяване по един категоричен начин факта, че действително тази свидетелка още през м.01.12г. преустановява дейността си в модна агенция *, напуска пределите на страна и започва работа в Швейцария.

Следва да се отбележи, че по образуваното ДП е приложен договор за наем от 05.01.12г. (т.5, л.93), съгласно който св.Цв.Б., управител на „*“ ЕООД, отдава под нам на подс.Ч. една стая от офиса на модна агенция *. Приложени са и два договора от 10.01.12г. (т.5, л.95-л.101), сключени между „*“ ЕООД и свидетелките Р.Л. и М.Ц., по силата на които последните предоставят на модната агенция изключителните права за тяхното представителство, като модел, на територията на РБ и целия свят.Горните три документа са предявени на процесните страни по реда на чл.283 НПК, но въпреки това следва да бъдат изключени от доказателствената маса, тъй като липсват данни относно начина на приобщаването им към доказателствата – липсват конкретни данни относно лицето, представило тези документи и относно лицето, приело същите, а само и единствено разследващият орган съгл. чл.52 ал.2 вр.чл.46 ал.2 т.2 НПК притежава правомощията за извършване на действия по разследването.

На последно място в кръга на писмените доказателства се отбелязват и приложените по делото свидетелства за съдимост на двамата подсъдими, от които съдът черпи данни тяхното чисто съдебно минало.

По делото са налични и редица писмени доказателствени средства, съдържанието на които следва да бъде посочено и анализирано.Имат се предвид протоколите, отразяващи извършени действия по разследването.В конкретният случай се касае за 3 броя протоколи за претърсване на недвижими имоти, ползвани

съответно от св.Р.Л., от подс. Ч. и от модна агенция *.В контекста на дължимата от съда преценка за доказателствена годност на тези писмени доказателствени средства са отбелязва, че самите вписаните в протоколите ПСД са извършени в условията на предварително дадено по чл.161 ал.1 НПК разрешение от СпНС (т.1, л.14, л.20 и л.2).В същото време всеки един от протоколите е съставен от оправомощено лице, притежаващо качеството на разследващ орган по см. на чл.411в ал.2 НПК, и съдържа законово изискуемите съгл. чл.129 ал.1 и ал.2 НПК реквизити.Т.е. трите процесни протокола са съставени при условията и по реда, предвиден в НПК, а в следствие в хода на проведеното съдебно следствие са предявени на процесните страни по процесуалния ред на чл.283 НПК, поради което и по силата на чл.131 НПК представляват доказателствено средство относно всички вписани в тях фактически обстоятелства, в частност относно факта на реализирани действия по претърсване на определен недвижим имот и факта на изземване на точно определени, конкретизирани по вид и количество движими вещи.В Протокол от 26.11.12г. (т.1, л.15-л.17) е отразено действието по претърсване на имот, ползван от св.Р.Л..Видно от съдържанието на самия протокол, при реализиране на ПСД са спазени разп.на чл.162 ал.1 и чл.163 ал.1 и ал.2 НПК, като изрично са вписани и намерените и иззети вещи, преценени за съотносими към предмета на доказване, а именно – иззети са 3 бр. мобилни телефонни апарати (съответно 2 бр. телефони марка Самсунг и 1 бр. телефон марка Блекбери), 4 бр. СИМ карти, 1 бр. преносима флаш памет, 1 бр. договор за наем с наемател самата св.Р.Л., 1 нотариален акт, 1 червен тефтер, 5 бр. листа с изписани на тях имена и телефонни номера, 4 бр. вносни бележки, една ученическа карта на името на св.Д. Й., лаптоп, айпат и парична сума съответно в общ размер от 7 450лв. и 1300 евро.Тук следва изрично да се подчертае, че според съда, фактът на намиране на личната ученическа карта на св.Д.Й. в дома на св.Р.Л. представлява косвена подкрепа на показанията от ДП на тази пострадала свидетелка, че действително именно св.Р.Л. непосредствено преди да я заведе в дома на лицето Л.П. я взема от училище. Както вече се отбеляза по-горе, ползваният от модна агенция * офис също е предмет на извършено действие по разследването.От съставения за целта Протокол от 26.11.12г. (т.1, л. 21-л.24) съдът извлича данни досежно извършеното ПСД и досежно конкретните характеристики на намерените и иззети движими вещи.В тази вр. се установява по безспорен начин обстоятелството на изземване на следните вещи: 1 бр. настолен компютър с надпис Хюндай, кочан приходни ордери и кочан разходни ордери, 1 настолен компютър с поставен стикер на левия панел, 1 бр.преносим компютър марка М-тел и 1 бр.пластика на СИМ карта. На база вписаните в коментирания протокол факти съдът установява не само конкретния адрес на офиса на модната агенция, но и числеността на помещенията в него, а именно същият се състои от три стаи, кухня и тоалетна.В нарочно изготвен Протокол от 26.11.12г. (т.1, л.27-л.30) е описано и извършеното действие по разследването в недвижим имот, ползван от подс.Ч..Изрично са конкретизирани и иззетите движими вещи – 4 бр. мобилни телефони марка Нокия и 1 бр. мобилен телефон марка Сони Ериксон, ведно с поставени в тях СИМ карти, 1 бр. мобилен телефон марка Нокия, без СИМ карта, 1 бр. лист с изписан ръкописен текст, 2 бр. хартиени сгъвки с бяло прахообразно вещество, 6 бр. кръгли таблетки, 2 папки с документи, 1 бр. преносим компютър марка Дел, ведно със зарядно устройство, 1бр. преносима флаш памет, 1 бр. преносим компютър марка Сони Вайо със зарядно устройство, 1 бр. преносим компютър марка Апъл със зарядно устройство, 1 бр. техническо устройство тип DVR и още 1 бр. преносим компютър марка Тошиба със зарядно устройство. Коментирайки писмените доказателствени средства, съдът подчертава, че не

приема за такива 3 бр. Протоколи от 26.11.12г. за личен обиск на подсъдимите Ч. и К. и св.Р. Л. (т.1, л.69, л.77 и л.85).В тези протоколи е вписано, че действието е извършено на осн. чл.68 ЗМВР и в присъствието на един „свидетел“, като няма нито предхождащ, нито последващ съдебен акт в тази насока.Т.е. действията по личен обиск на двамата подсъдими и на посочената свидетелка не са осъществени по предвидения в НПК специален ред на чл.164 НПК и поради това съставените за целта 3 бр. протоколи не се оценяват за годно писмено доказателствено средство и същите следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност.

Валидната доказателствената стойност обаче на трите протокола за претърсване на недвижими имоти и изземване на вещи предопределя и доказателствената годност на приобщените по реда на чл.284 НПК веществени доказателства.За такива по см.на чл.109 НПК се оценяват иззетите мобилни телефонни апарати, преносими и настолни компютри, флаш памети и всички останали вещи, подробно конкретизирани по-горе в настоящите мотиви.Част от тези вещи са предмет на изследване по назначените на ДП няколко СТЕ, приобщени към доказателствената съвкупност, като обективни и неоспорени от процесните страни.

Приложенияте по делото ВДС се ползват с частична доказателствена годност.ВДС са изготвени в резултат на експлоатирани СРС, по отношение на част от които е допуснато нарушение на законово предвидената процедура.В папки 1, 2 и 3 от ВДС фигурират няколко искания за използване на СРС – съответно по отношение св.Р.Л. са депозирани искания от 30.03.12г., от 20.08.12г., от 10.10.12г. и от 17.10.12г. а досежно проследяване телефонната комуникация на подс.Р.Ч. са подадени искания за използване на СРС от 10.05.12г., от 10.07.12г. и от 22.10.12г.Всички горепосочени искания са депозирани в СГС и са изготвени отделни Разрешения на Председателя на СГС за използване на СРС.Настоящият съдебен състав подчертава, че коментираните искания са изчерпателно мотивирани съгл. изискванията на чл.173 ал.2 НПК вр.чл.14 ал.1 ЗСРС, като във всяко от тях се сочи факта на извършени ОИМ, установяващи съществуването на ОПГ, състояща се от български граждани и извършваща престъпна дейност по набиране и склоняване към проституция.Дори в исканията изрично е отбелязана конкретната дейност на св.Р.Л. и на подс.Ч., като се сочи, че в тази си дейност те са подпомагани и от друго лице, като според разследващия орган, установените деяния на лицата представляват престъпления по чл.321, чл.159а и чл.155 НК.Т.е. отчитайки както обстоятелственото изложение, така и правната квалификация на престъпленията, за чието разследване се иска ползването на СРС, настоящият съдебен състав приема, че е допуснато нарушение на разп. на чл.174 ал.3 НПК вр. чл.15 ал.1 ЗСРС. В случая и с оглед нормата на чл.411а ал.1 т.2 НПК,се касае за престъпление, включено в материалната компетентност на СпНС, а това преопределя и органът, разполагащ с правомощието за издаване на Разрешение за ползване на СРС, респ. в случая това са органите по чл.174 ал.3 НПК вр.чл.15 ал.1 ЗСРС. Тези последни разпоредби са императивни по своя характер и тяхното неспазване влече определени санкционни правни последици. Издаването на Разрешение за ползване на СРС от некомпетентен орган е съществено нарушение на процесуалните правила, което нарушение опорочава доказателствата по делото, в частност приобщените ВДС, тъй като са събрани в резултат на незаконосъобразен доказателствен способ.Според решаващия съдебен състав, горното нарушение не се санира дори и с издадените в последствие Постановления на СП от 14.11.12г. и от 28.11.12г. (т.1, л.4 от ДП и папка 2 от ВДС) за приобщаване на ВДС, изготвени по коментираните по-горе искания и Разрешения, тъй като изначално доказателствата

са събрани в нарушение на процесуалните правила.Противното се приравнява на заобикаляне на закона, което е недопустимо.Дори и приобщени към доказателствата по делото, тези ВДС си остават доказателства, събрани в нарушение на императивна законова процедура, поради което не се ползват с доказателствена годност.При горните съображения съдът изключва от доказателствената съвкупност ВДС, приложени в папки 1, 2 и 3.

По делото обаче са приложени и ВДС, които се ползват с доказателствена годност, предопределена от спазване на законовата процедура, свързана с използването на СРС, като вид способ за събиране на доказателства.По отношение на подс.Ч. и св.Р.Л. с нарочен акт на компетентен орган от 09.11.12г. и от 23.11.12г. е разрешено използването на СРС, включая и посредством подслушване на телефонна комуникация.Изготвените в тази вр. ВДС (т.1 и т.2) носят информация за развиваната от подс.Ч. и св.Р.Л. дейност по осигуряване на момичета, предоставящи платени сексуални услуги.С последните св.Р. Л. провежда много на брой телефонни разговори, като за установяване самоличността на съответните комуникатори съдът ползва както употребяваните по време на разговорите лични обръщения, така и изнесената от самите свидетелки информация за ползваните от тях телефонни номера, изрично отразени в изготвените протоколи за техните разпити. Необходимо е да се отбележи, че в т.1 са посочени няколко разговора и разменени текстови съобщения от м.11.12г. между свидетелките Р.Л. и Д.Й., като с оглед тяхното съдържание се установява, че двете свидетелки са в добри отношения и поддържат сравнително честа телефонна комуникация – факт, който подкрепя показанията на св.Д. Й. от ДП, които показания са приети от съда за достоверни при изложените по-горе мотиви (а не тези дадени в хода на съдебното следствие).В тази вр. прави впечатление проведението на датата 14.11.12г. телефонен разговор между св.Р.Л. и лице, ползващо тел. № * (р-р 15), което лице поръчва момиче за „един мой приятел“ и ползваният изказ относно изявените изисквания за физическите белези на момичето е изключително директен и на тази фактологическа база се установява по безспорен начин целта на „поръчката“, а именно предоставяне на сексуални услуги.Тук следва да се отбележи, че непосредствено след този разговор св.Р.Л. прозвънява на св.Д.Й. и я уведомява за параметрите на поръчката – за дата и място на срещата, като ѝ препраща и телефонния номер на клиента, а от своя страна св.Д.Й. приема да посети съответния клиент, респ. налице са данни за конкретното поведение на св.Р.Л. по подпомагане на св.Д.Й. за извършване на развратни действия.Идентично е и реализираното от св.Р. Л. поведение на 15.11.12г. – след получени от подс.Ч. указания относно „тръгване към осем ... за да са там девет и половина-десет“ (т.1 № 22), св.Р.Л. в много кратък часови диапазон разговоря със свидетелките М.О., Д.Й., В.М. и Б. З. (т.1 №№ 24, 25, 27 и 28) и ги уведомява за договорена среща и осигурени клиенти, а в последствие именно подс.Ч. проконтролира изпълнението на дадените указания (т.1, № № 33, 37 и 39).Целта на тази договорена среща е ясно и непротиворечиво установима от разговор № 50, по време на който едно от момичетата уведомява св.Р.Л. за това как е протекла срещата и заявява „сега са четирима, единият отиде да спи, щот не може да си изневерява на жената“.Фактът на договаряни срещи с цел предоставяне на сексуални услуги се установява и от изпратеното от св.Р.Л. на св.М.А. съобщение с текст за дължимата сума от 500 евро „заради този секс“ (т.1, № 72) – за разлика от повечето проконтролирани разговори и съобщения, тук изказът е изключително директен.Т.е. дейността на подс.Ч. и св.Р.Л. е съвместна такава, взаимнообвързана, последователна и насочена към постигане на един и същ резултат – всеки един от тях реализира действия за осигуряване на момичета за конкретна

дата и място, като дори подс. Ч. познава лично момичетата (в тази вр. виж т.1 № 46), но въпреки това той лично не контактува с тях, а възлага това на св.Р.Л. Последната споделя с подс.Ч. всеки един възникнал проблем във вр. с общата им дейност и своевременно го уведомява за всяка една постъпила „поръчка“ – напр. на 17.11.12г. тя му споделя искането на определен клиент за заплащане на по-малка по размер парична сума, в случая „за петстотин лева ... да е с нея и да я сложи в тройката“ (т.1 № 81), като самото решение за това се взема от подс.Ч.; на 17.11.12г. св.Р.Л. докладва на подсъдимия кои момичета е определила да пътуват за гр.Велико Търново „до на другата Д. вилата ... за мач“ (т.1, № 84-89), като имайки предвид тези разговори и най-вече факта, че св.Р.Л. изпраща под формата на съобщение телефонния номер на св.Д.П. (т.1, № 86), се установява, че „другата Д.“ е именно св.Д.П., която според св.Р.Л., „от време на време прай ми някви номера“, респ. св.Д.П. към датата на този разговор извършва съвместна дейност с подс.Ч. и със св.Р.Л., което се потвърждава и от други отразени във ВДС телефонни разговори (напр. т.1 №№ 110,112,115 и 117, т.2 № 45 и 47 и др.), а това от своя страна дискредитира показанията ѝ за преустановяване на тази обща дейност още през 2010г. В тази насока съдът отчита и направено изрично изявление от св.Д.П. „аз съм тука супер за малко.Ще си останеш в агнцията“ (т.1, № 117) – анализирайки ВДС в тази им част, ведно с останалите събрани доказателства, съдът гради фактическия извод, че св.Д.П. преустановява общата си с подс.Ч. дейност по чл.159а НК през м.01.12г. и заминава за чужбина, като през м.11.12г. обаче тя се завръща в страната за кратко, „супер за малко“ и отново за този кратък период подновява взаимоотношенията си с подс.Ч., а и тези със св. Р.Л..

Следва да се отчете и изпратеното от св.Р.Л. съобщение на св.Ж.И. (т.1, № 21), в което се говори за „2 мача“ – термин, който според събраните гласни доказателства, е равнозначен на предоставени сексуални услуги.Подобна терминология се наблюдава и при провежданите разговори и разменени текстови съобщения между св.Р.Л. и подс. Ч. (т.1, №№ 53, 60, 103, 230), респ. последният също притежава знание за ползваните кодови изрази и употребява същите.

Приложените по делото ВДС не съдържат категорични данни относно обективизираното от подс.К. поведение.Според събраните доказателства, същият е шофьор на подс.Ч., но не се установява факта на извършван от него превоз и момичетата, предоставящи сексуални услуги.В тази вр. показател е р-р № 53 (т.1), по време на който св.Р.Л. и подс.Ч. обсъждат възможността за транспортиране на момичета с цел извършване на развратни действия, като подсъдимият лично заявява „аз ... нямам кола да, да ти дам отделно да седи там или да ви кара.Мога да дам на някой, където има кола, бензин да му, да му наляе отиване и връщане да му платя, да ви закара там и да чака.Тоя Л.и-и-и, вземете го там и него“.Т.е. въпросът за превоз на момичета се решава отделно и самостоятелно за всяка отделна поръчка, а подобни задължения не са възложени изначално на подс.К..Нещо повече – последният не е използван при конкретния обсъждан случай и дори подобна възможност не се коментира от подс.Ч., предлагащ превозът да се извърши от лице на име Р. или от Л.(по делото липсват данни подс.К. да има такъв прякор). В подкрепа на извода за липса на реализирана от подс.К. дейност, подкрепяща общата такава на подс.Ч. и св.Р.Л. в насока извършване на престъпления по чл.159а НК съдът взема предвид и р-р № 49 (т.1) между свидетелките Ж.И. и Р.Л. с обсъждана тематика получено заплащане, като пътните разходи на момичетата в размер на 150 евро са договорени извън заплащането на самите сексуални услуги.Установява се също така, че на 16.11.12г. лично св.Р.Л. пътува до гр.Правец, за да вземе и превози обратно до гр.София свидетелките М.О. и М.И. (т.1, №№ 51 и

52).В разговор от 15.11.12г. и досежно начина на извършване на превоз на момичета подс.Ч. казва „няма да е таксиметров шофьор ... имаме си специален човек“ (т.2, № 11), но от събраните по делото доказателства не се установява самоличността на този „специален човек“.В същото време се споменава и името „Р.“, като човек, който ще извърши превоза (т.2, № 24), респ. подс. К. не извършва действия по транспортиране на момичета, предоставящи сексуални услуги.

За прецизност на настоящото изложение следва да се посочи и факта, че по време на провеждани телефонни разговори подс.Ч. и св.Р.Л. споменават името на подс. К. и дори лично разговарят с него – видно от разговори с №№ 54,55 и 57, на 16.11.12г. подс.Ч. се интересува дали св.Р.Л. е взела „тея неща“ и ѝ нарежда да се свърже с подс.К. и да му ги предаде, като свидетелката действително изпълнява горното нареждане и си уговаря среща с подс.К..Тук от значение е да се посочи, че на база предходни проведени разговори от подс.Ч. и св.Р.Л. се установява обстоятелството, че двамата говорят за пари и именно този смисъл влагат в израза „тея неща“, но не може да се направи извод за налично у подс.К. знание относно произхода на тези парични суми, респ. съдът не може да направи категоричния извод за знание от страна на подс.К., че паричните суми са получени в резултат на предоставени сексуални услуги. В разговор от 15.11.12г. и досежно начина на извършване на превоз на момичета подс.Ч. казва „няма да е таксиметров шофьор ... имаме си специален човек“ (т.2, № 11), но от събраните по делото доказателства не се установява самоличността на този „специален човек“

От правна страна:

Анализът на събраните по делото годни доказателства, мотивира изводите на съда касателно конкретно възприети факти, изчерпателно посочени по-горе и включени в предмета на доказване съгл.чл.102 НПК. С оглед на гореизложеното от фактическа страна, съдът намира, че се налагат следните правни изводи:

По отношение престъплението по чл.321 ал.3 НК:

Събраните доказателства не доказват по изискуемия съгл.чл.303 ал.2 НПК категоричен и безспорен начин факта на осъществяване от страна на подсъдимите на престъпния състав по чл.321 ал.3 НК, в условията на чл.321 ал.3 т.1 вр.ал.1 НК за подс.Ч. и на чл.321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК за подс.К..Съгласно горните разпоредби наказателно-отговорно е всяко едно лице, осъществило признаците на състава и респ. в конкретния случай реализирало действия по ръководство на ОПГ - за подс.Ч. и по участие в ОПГ – за подс.К..Съобразно доказателствената обезпеченост, съдът приема за недоказано авторството на визираните по-горе престъпления против реда и общественото спокойствие, предмет на повдигнатото обвинение.Авторството на престъплението е неразривно свързано със съставомерното изпълнително деяние и в тази връзка се отбелязва, че в хода на съдебното следствие не се събраха достатъчно убедителни и категорични доказателства касателно извършени от подс.Ч. действия по ръководство на ОПГ, а касателно подс.К. по участие в ОПГ.

За да се установи извършването на този вид престъпление, което съобразно систематичното му място в особената част на НК е насочено към засягане на правно защитени обществени отношения, свързани с нормалния обществен живот, тъй като създава предпоставки за престъпна дейност, е необходимо да се обоснове осъществяването на някоя от предвидените в чл.321 НК форми на изпълнително деяние, а така също и функционирането на престъпно сдружение съобразно

легалната дефиниция на чл.93 т.20 НК - трайно структурирано сдружение от три или повече лица с цел съгласувано извършване на престъпления, наказуеми с ЛСВ повече от три години. Следва изрично да се посочи, че престъплението по чл.321 НК се ползва със специфики, свързани с наличието на предварителна престъпна дейност, осъществявана при необходимо съучастие.

По отношение деянието „ръководи ОПГ“, включено в престъпния състав на вмененото на подс.Ч. престъпление по чл.321 ал.3 т.1 вр.ал.1 НК се отбелязва следното: Самото изпълнително деяние се ползва със самостоятелни правни характеристики. Характерно за изпълнителното деяние е, че законът не уточнява конкретните обективни действия на дееца, а ползва едно родово понятие. Т.е. с всяко едно действие на субекта на престъплението, свързано с управление, контролиране и даване на насоки на участниците в групата се осъществява изпълнителното деяние по ръководене на ОПГ. Последното би могло да се реализира само чрез едно активно поведение, обективизирано посредством даване на нареждания и възлагане на конкретни или общи указания и задачи, подчинени на общата и то предварително дефинирана цел, в случая извършване на престъпления по чл.159а НК и набавяне на имуществена облага. В контекста на всичко гореизложено липсват категорични доказателства по делото, от които да се извлече ръководната роля на подс.Ч. Да, доказва се, че действително подс.Ч. познава подс.К. и свидетелките Д.П. и Р. Л. – съответно св.Д.П. познава от преди началото на инкриминирания времеви период, а именно в период, когато тя е на „15-16 годишна възраст“, респ. от 2001г.-2002г. и преди да започне работа в модна агенция *, където подс.Ч. „я назначава именно за момиче, което да е връзката между него и останалите момичета“, а със св.Р.Л. се запознава при постъпването ѝ на работа, като модел, в модна агенция *, което съобразно доказателствената съвкупност датира от м.03.11г. и тази дата съдът приема за меродавна, тъй като изрично фигурира и в справката за съвместно нейно задгранично пътуване с двамата подсъдими и със св.Д.П. Подсъдимият Ч. познава и подс.К., но в хода на съдебното следствие не се събраха никакви доказателства нито досежно конкретния времеви момент на тяхното запознанство, нито досежно точния момент на започване на работа от страна на подс.К., като личен шофьор на подс.Ч. – от приобщените по делото гласни доказателства се установява само и единствено факта на изпълнявани от подс.К. задължения на шофьор на подс.Ч., като в тази насока някои от разпитаните свидетели описват конкретни обективирани ситуации по извършван превоз (напр. свидетелките Пл. М. и Р.Л.), но липсват данни за точна дата на тези превози. Единственото категорично във времево отношение доказателство е приложената справка за задгранични пътувания, съдържаща факта на съвместно за двамата подсъдими и свидетелките Д.Н. и Б.З. пътуване до Косово от 16.07.09г. до 17.07.09г. Т.е. съдът приема, че към този момент подс.К. вече действително се познава с подс.Ч. и дори вече работи за него. За начален момент обаче на вмененото и на двамата подсъдими престъпление по чл.321 ал.3 НК в ОА се сочи м.01.08г., респ. с оглед гореизложеното, за този начален момент липсват всякакви доказателства и на тази фактологическа база съдът приема за недоказано и обстоятелството на обединяване на усилията на двамата подсъдими с тези на св.Д.П. за извършване на обща престъпна деятелност, начиная от м.01.08г. Т.е. липсват доказателства касателно началния момент на инкриминирания период.

Решаващият съд отбелязва и изградения на база на събраните по делото доказателства извод за липса на ОПГ по см. на чл.93 т.20 НК, която група съобразно процесното обвинение, поддържа минимално изискуемата численост от три лица в рамките на целия инкриминиран период, но с промяна на поименния

състав – според държавното обвинение, двамата подсъдими участват в групата през целия процесен период от м.01.08г. до 26.11.12г., като св. Д.П. участва в същата група от м.01.08г. до м.01.12г., а св.Р. Л. – от м.01.12г. до 26.11.12г. В контекста на горния извод за липса на ОПГ съгласно легалната дефиниция на чл.93 т.20 НК и съобразно доказателствата по делото, съдът се позовава на недоказаност на факта на съгласуване волите на двамата подсъдими и св.Д.П. в насока извършване на престъпления по чл.159а НК. Налични са само и единствено доказателства за съгласуване на действията първоначално между подс.Ч. и св.Д.П., а в следствие и между подс. Ч. и св.Р.Л. за извършване на престъпления по чл.159а НК.В тази вр., както вече се посочи в доказателствения анализ, съдът цени и кредитира показанията на св.Пл. М., съдържащи данни за точния начин на договаряне между подс.Ч. и св.Д. П. – „знам от Д., че Р. й е предложил тя да убеждава момичетата да предлагат секс услуги, защото ... е жена ... и тя е приела“.Т.е. договарянето между горните две лица е изрично такова, вербално осъществено посредством отправено от подс.Ч. предложение с конкретни параметри, съдържащи белезите на чл.159а ал.1 НК, и това предложение е прието от св.Д.П..По делото са налични и данни касателно начина на обединяване действията на подс.Ч. и св.Р.Л. и тук отново значими се явяват показанията на св.Пл. М., според която при постъпването си на работа в модна агенция * „Р. ... не отговаряше за нищо повече, освен да ходи при клиенти“, а през 2012г. вече узнава лично от св.Р.Л., че „по решение на Р. в момента тя отговаря ... за секс услугите“.Т.е. през 2011г. св.Р. Л., наред с други момичета, предоставя платени сексуални услуги, а през м.01.12г. след напускането на св.Д.П. лично подс.Ч. взема решение и възлага на св. Р.Л. да осъществява деятелност, идентична с тази, осъществявана преди това от св.Д. П., а именно да набира момичета с цел извършване на развратни действия и да го подпомага при последващото реално извършване на тези развратни действия, осигурявайки клиенти на момичетата.Фактът на приемане от страна на св.Р.Л. на така възложената й работа е безспорно доказан, с оглед обстоятелството на обективизирано от нея последващо поведение по лично набиране на определени момичета с цел предоставянената платени сексуални услуги (и досежно тази й деятелност е налице влязъл в законна сила осъдителен съдебен акт), като тук съдът отчита и доказателствата за съвместност в действията на св.Р. Л. и подс.Ч., в частност например показанията на св.В.М., която предоставя сексуални услуги и категорично заявява „при този клиент ме изпратиха Р. и Ч. ... с Ч. говорихме на ... тема – за секс услуги срещу заплащане ... знаех ... че цялата сума не е за мен, защото такава ни беше уговорката с Ч. и Р. – от секс услугите, които предоставям, не само аз ще взимам пари, а и те“.Т.е. подс.Ч. и св.Р. Л. извършват идентична деятелност, ръководени от користна цел за лично набавяне на парични суми в резултат на извършваните от момичетата развратни действия.

Както вече се отбеляза по-горе, изпълнителното деяние по ръководство на ОПГ се обективира посредством активна деятелност по даване на заповеди и указания.Тези заповеди и указания трябва не само да изхождат от подс.Ч., но и да са насочени към подс.К. и към свидетелките Д.П. и Р.Л., сочени за членове на престъпното сдружение. Тези заповеди и указания следва също така да носят съдържание, свързано с осъществяваната от групата дейност и целените вторични престъпления.В случая от събраните по делото доказателства се установява факта на даване от страна на подс.Ч. на определени нареждания само и единствено на горните две свидетелки – т.напр. приобщените към доказателствената съвкупност ВДС съдържат категорични данни за провеждани между подс. Ч. и св.Р.Л. телефонни разговори, в които взаимно обменят информация за осигурени клиенти и

за получено от последните заплащане на предоставените им сексуални услуги; досежно факта на получавани от св.Д.П. нареждания от подс.Ч. съдът отчита отново показанията на св.Пл.М. „Д. ми е казвала, че звъни, защото Р. ѝ е казал да се обади и да отида при клиент“, като дори разказвайки за конкретна ситуация относно получено парично възнаграждение при предоставена сексуална услуга, свидетелката твърди „имаше и един разговор, след като бях с клиент и Д. ми взе повече пари- 75% и отидох при Р. ... и той каза ... че така е разпоредил на Д.“.Т.е. събрани са доказателства за действително давани от подс.Ч. нареждания и указания на свидетелките Д.П. и Р.Л. и то такива, свързани с предоставяните сексуални услуги и изразени в това кое точно момиче да посети конкретен клиент и какво конкретно парично възнаграждение да получи, като изрично разпорежда контакта с момичетата преимуществено да се поддържа от свидетелките Д.П. и Р.Л..Т.е. начинът на работа е организиран лично от подс.Ч. и именно той свежда до знанието на горните две свидетелки конкретната „схема“ на действие и контролира нейното осъществяване, а от своя страна свидетелките Д.П. и Р.Л. изпълняват всички получени нареждания и указания и своевременно се отчитат на подс.Ч., включая и посредством предаване на парични суми, получени от предоставени сексуални услуги.Разбира се, необходимо е да се изтъкне и обстоятелството, че повечето разпитани по делото свидетели не навеждат никакви данни за давани от подс.Ч. конкретни нареждания на свидетелките Д.П. и Р. Л., но с оглед направения по-горе доказателствен анализ, решаващият съдебен състав приема за достатъчни и малкото доказани факти, подкрепящи горния извод.

В хода обаче на проведеното съдебно следствие не се събраха доказателства за това, че в рамките на инкриминирания времеви период подс.Ч. дава на подс.К. заповеди и указания, насочени към твърдяната от държавното обвинение вторична престъпна деятелност. Тук на първо място отново се отчита липсата на доказателства касателно факта на познанство между двамата подсъдими от началото на процесния период – след като двамата не се познават, то е обективно невъзможно подс.Ч. да отправя определени нареждания на подс. К..На следващо място следва да се вземе предвид и обстоятелството, че повечето разпитани свидетели въобще не познават подс.К. и не са чували нито подс.Ч., нито свидетелките Д.П. и Р.Л. да споменават неговото име – напр.свидетелките П. И., М.С., Е.П., П.С., В.М., П.М. и други.От показанията на малкото на брой свидетелки, които познават подс.К., се извлича само и единствено факта на заемана от него длъжност шофьор на подс.Ч., като според св.Пл. М., подс.К. „стои в агенцията и изпълнява прищевките на Р.“.Т.е. действително подс.К. изпълнява определени поставени му от подс.Ч. задачи, но поради липса на уточнение на вложеното в израза „прищевки“ съдържание и тъй като съдът не може да тълкува разширително събраните по делото доказателства, то не може и да изгради извод за извършвани от подс.К. престъпни действия в изпълнение на дадени му от подс.Ч. заповеди с насоченост постигане на преследваната от ОПГ користна цел и извършване на престъпления по чл.159а НК.Показател за липса на съвместност в действията на двамата подсъдими и тези на свидетелките Д.П. и Р.Л. представлява и доказаният факт на ползване на таксиметров превоз от момичетата, предоставящи сексуални услуги, за придвижване до конкретното място на среща с клиент – това фактическо обстоятелство се установява категорично от показанията на редица разпитани свидетели (напр. св.Б.З., М.О. и др.) и от съдържанието на приложените ВДС (проконтролирани са много телефонни разговори между подс.Ч. и св.Р.Л. с обсъждане на възможността за ползване на таксиметров превоз или превоз,

извършван от „Рафи“ или „Лисичката“, лица, които съдят прие, че са различни от подс.К.).

В контекста на вмененото на подс.К. престъпление по чл.321 ал.3 т.2 вр. ал.2 НК, изразено в участие в ОПГ, съдят отчита всичко гореизложено в насока липса на възлагани му от подс.Ч. конкретни заповеди и нареждания, свързани с постигане на инкриминираната цел за извършване на престъпления по чл.159а НК. Характерно за деянието по чл.321 ал.2 НК е, че законът изисква съпричастност към определена обща и то престъпна деятелност на няколко лица, включени в състава на групата, изисква се активно поведение, било то изразено посредством изрично волеизявление на лицето и даване на съгласие за включване в групата, било то посредством едно мълчаливо съгласие, но обективизирано чрез недвусмислени конглюдентни действия, подпомагащи групата при постигане на предварително набелязаната цел. В случая и с оглед приетото от съда за доказано от фактическа страна, се налага изводът за нереализиране от страна на подс.К. на действия в горния смисъл. Липсват доказателства за проведен между подсъдимите Ч. и К. изричен разговор в насока обединяване на усилията и договаряне на бъдещо осъществяване на съвместни действия с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.159а НК – в нито един доказателствен източник не се съдържат данни за провеждане на подобен разговори между двамата подсъдими и координиране на действията им. Т.е. не се доказва извършване от подс. К. на съставомерното деяние по чл.321 ал.2 НК чрез обективизирано изрично съгласие за включване в престъпната група, а именно подобни факти са описани в обстоятелствената част на процесния ОА.

От друга страна по делото не са събрани и доказателства за реализирани от подс. К. конглюдентни действия, ясно обективиращи неговата воля и желание за присъединяване към престъпното сдружение. В тази вр. и с оглед очертаното в ОА фактическо обвинение, съдят подчертава липсата на доказателства досежно осъществявана от него деятелност, реално подпомагаща дейността по предоставяне на платени сексуални услуги. Доказан е фактът, че подс.К. заема длъжността шофьор, като превозва лично подс. Ч., членове на неговото семейство или работещите в модна агенция * момичета във вр. с определени организирани модни мероприятия или конкурси – тази му деятелност обаче не запълва обективните характеристики на деянието „участие в ОПГ“, доколкото не подпомага реално дейността по чл.159а НК, сочена от държавното обвинение за цел на процесната група. Този извод не се променя дори и с оглед наличните доказателства за обективизирано от подс.К. поведение, което допринася и съдейства на извършваната от подс.Ч. и свидетелките Д.П. и Р. Л. вторична престъпна деятелност. Тук се имат предвид следните доказани факти: според св.Пл.М., подс.К. превозва нея и св.Д. П. до и от конкретно място, където те предоставят сексуални услуги и в следствие по време на пътуването двете свидетелки обсъждат разпределението на получената парична сума; според св.М.С., подс.Ч. закупува от туристическата агенция ***самолетни билети, като в следствие подс.К. лично посещава агенцията с цел заплащане на самолетните билети; според приложените по делото справки за задгранични пътувания, подс.К. двукратно пътува в чужбина съвместно с подс.Ч. и с други свидетелки, включая и със свидетелките Д.П. и Р.Л. Тези факти са доказани по безспорен начин, но според съда, същите не представляват обективен израз на изпълнителното деяние „участие в ОПГ“ и в тази вр. се отчита липсата на убедителни доказателства за налично у подсъдимия знание за извършваната от свидетелките Пл. М. и Д.П. дейност по предоставяне на сексуални услуги, по повод на което те са превозени от подс.К. до определено място, като се отчита и липсата

на доказателства касателно целта на двете задгранични пътувания.Т.е. подс.К. се познава с подс.Ч. и със свидетелките Д.П. и Р.Л. (макар и не през целия инкриминиран период) и дори инцидентно подпомага престъпната им дейност, но от една страна тази му дейтелност е изключително епизодична такава, което изключва въздигнатия в чл.93 т.20 НК белег на ОПГ трайност и устойчивост на престъпните връзки, а от друга страна – не се доказва знание от негова страна за преследваната от подс.Ч. и горните две свидетелки цел по реализиране на престъпления по чл.159а НК, респ. липсва общност на умисъла.

В заключение относно подс.К. съдът подчертава, че съобразно доказателствената обезпеченост, неговото поведение е подчинено на волята на подс.Ч., но тази подчиненост се дължи и произтича от заеманата от него длъжност на шофьор и от тази, заемана от подс. Ч., когото всички работещи в агенцията служители възприемат за шеф на същата, а не се дължи на предварително съгласуване на техните воли за извършване на обща дейтелност по извършване на престъпления по чл.159а НК.

Липсата на доказателства касателно осъществяване от страна на подс.Ч. на дейтелност по ръководене действията на подс.К. и липсата на доказателства касателно осъществяване от страна на подс.К. на изпълнителното деяние по чл.321 ал.2 НК по участие в ОПГ рефлектира, като цяло и върху извода за съществуване на ОПГ по см. на чл.93 т.20 НК, доколкото е нарушен количествения критерий за участие минимум на три лица.Т.е. съобразно доказателствата по делото, подс.Ч. извършва първоначално обща престъпна дейтелност със св.Д.П., а след това и със св.Р.Л., но не и с подс.К., за когото са събрани доказателства за определена епизодична и инцидентна дейтелност, благоприятстваща в известна степен вторичната престъпна дейност по чл.159а НК, но липсва елемента трайност, предварителна организираност и умисъл за извършване на престъпление. Доказаната за подс.К. дейтелност се дължи само на подчиненото му служебно положение, произтичащо от заеманата от него длъжност.Съобразно доказателствата по делото, общата дейтелност между подс.Ч. и горните две свидетелки е реализирана в различни времеви периоди и това дава основание на съда да приеме извършено от тях престъпление по чл.321 ал.6 НК, което е самостоятелно такова и то от категорията на първичните престъпления по отношение на целените престъпления по чл.159а НК.Съгласно тази законова норма, е криминализирано поведението по предварителен стговор между две и повече лица за извършване на престъпления в страната или чужбина, наказуеми с наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които престъпления се цели набавянето на имотна облага.Сговарянето по см. на чл.321 ал.6 НК трябва да е насочено към постигане на точно определени цели, които са кумулативно определени - законът включва в престъпния състав както целта по извършване на точно определени престъпления, така и целта по набавяне на имотна облага.Сговарянето по см.на чл.321 ал.6 НК е сходно по своите правни характеристики с фигурата на предварителния стговор, но въпреки това представлява елемент на самостоятелно престъпление.Сговарянето, като изпълнително деяние, изисква съгласуваност на волите на две или повече лица за бъдещо извършване поне на две престъпления, отговарящи на законовото условие за наказуемост с повече от три години ЛСВ. Т.е. сговарянето е една предварителна престъпна дейност от формален характер.Законът не поставя граници и фактически рамки на конкретния начин на реализиране на деянието сговаряне – постигането на съгласие между субектите за извършването на бъдеща престъпна дейтелност може да е изразено устно, писмено или посредством някакви други конглюдентни действия, които ясно и неоспоримо да отразяват волята на

дееца. На следващо място сговарянето представлява един еднократен волеви акт – с факта на изразяване на съгласие (по някои от горните начини) за бъдещо съвместно извършване на определени престъпления сговарянето вече е налице, респ. изпълнителното деяние е реализирано, като от начина на законово формолиране на престъпния състав в нормата на чл.321 ал.6 НК се заключава, че законодателят се е дезинтересирал от времевия период на трайност и продължаване на този престъпен сговор. Т.е. престъплението по чл.321 ал.6 НК не е от категорията на продължените престъпления. Да, практически е възможно самото убеждаване на извършителите и предварителните договорки да протичат в един времеви период, но в момента на изразяване на съгласие, престъпното деяние се смята за извършено. Тези предварителни теоритични разбирания на съдебния състав за правните характеристики на престъплението по чл.321 ал.6 НК са наложителни, с оглед конкретиката по настоящото дело. В случая самото сговаряне между подс.Ч. и св.Д.П. е осъществено на неустановена по безспорен начин дата в периода 2001г.-2002г.(респ. много преди началния момент на инкриминирания период за процесното престъпление по чл.321 ал.3 НК) и престъпният сговор продължава до м.01.12г., а датата на сговаряне между подс.Ч. и св.Р.Л. не се установи от събраните доказателства, в тази вр. са налични доказателства само и единствено за времевия период на извършване на целената от този сговор вторична престъпна дейтелност – св.Р.Л. от началото на 2012г. започва да реализира дейтелност по набиране на момичета с цел предоставяне на сексуални услуги и в следствие съвместно с подс.Ч. им осигурява клиенти, но липсват доказателства касателно конкретния времеви момент на сговарянето им – да, доказано е, че св.Р.Л. отпочва реализирането на съвместна дейтелност с подс. Ч. и започва реално да го подпомага от м.01.12г., но този момент не следва да се приравнява на момента на постигане на сговор. Разбира се, тъй като престъплението по чл.321 ал.6 НК е първично такова по отношение на тези по чл.159а НК, то следва самият сговор да предхожда вторичната дейтелност – това обаче не е достатъчно, доколкото сговорът може да е постигнат както в момент, значително предхождащ престъпленията по чл.159а НК, така и в момент, непосредствено преди извършване на първото вторично престъпление. В тази вр. държавното обвинение не представи никакви убедителни доказателства. В същото време липсват и доказателства касателно конкретното място на постигане на престъпния сговор по см. на чл. 321 ал.6 НК първоначално между подс.Ч. и св.Д.П., а в следствие и този между подсъдимия и св.Р.Л. – налични са доказателства само касателно мястото на реализиране на вторичната престъпна дейтелност, но не и такива за конкретното място на сговаряне. Мястото на извършване на изпълнителното деяние представлява отделен самостоятелен обективен елемент от престъпния състав и липсата на доказателства в тази насока мотивира извод за недоказаност на престъплението по чл.321 ал.6 НК. Следва да се посочи, че действително изградените на база постигнат предварителен сговор отношенията между подс.Ч. и свидетелките Д.П. и Р.Л. се ползват със специфика и изключителност, тъй като лицата търсят взаимно помощта си при реализиране на престъпленията по чл.159а НК и при следващо осигуряване на клиенти на набраните момичета, а това е показател за налична предварителна престъпна съгласуваност в тяхното поведение. Въпреки това в хода на съдебното следствие не се събраха доказателства досежно мястото на постигане на престъпния сговор, а относно св.Р.Л. не се доказа конкретния времеви момент.

Позовавайки се на гореизложеното, съдът приема, че поведението на подсъдимите Ч. и К. не запълва от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.321 ал.3 НК, поради което и на осн.чл.304 НПК призна същите за

невиновни и ги оправда по повдигнатото им обвинение за извършено престъпление по чл.321 ал.3 т.1 вр.ал.1 НК за подс.Ч. и по чл. 321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК за подс.К..Поради липсата на доказателства касателно обективните съставомерни елементи място и време, съдът не постави и осъдителна присъда досежно подс.Ч. за извършено престъпление по чл.321 ал.6 НК.Касателно последното мотивите на съда могат да бъдат разширени и в насока, че съобразно събраните доказателства подс.Ч. извършва две самостоятелни престъпления по чл.321 ал.6 НК (веднъж сговаряйки се със св.Д.П. и втори път, сговаряйки се със св.Р.Л.) и доколкото същият притежава обвинение за едно единствено престъпление по чл.321 ал.3 НК,то постановяването на осъдителна присъда за две отделни престъпления по чл.321 ал.6 НК, пък било то и за едно такова престъпление, извършено в условията на чл.26 ал.1 НК, би влошило неговото процесуално положение.

По отношение на престъпленията по чл.159г вр.чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр. ал.1 пр.1 НК

На подс.Ч. са вменени три отделни престъпления против личността съответно на свидетелките Пл.М., Д.Й. и А.М..Действително доказаната в тази вр. фактология относно начина на реализиране на престъпленията частично се припокрива, но тъй като се касае за три отделни престъпления, то се налага детайлизиран правен анализ на всяко от тях, като първоначално съдът ще си позволи да посочи определени теоретични положения досежно този вид престъпление против личността.

За субект на престъплението по чл.159а ал.1 пр.1 НК отново е въздигнато всяко едно наказателно-отговорно лице, което осъществява съставомерното изпълнително деяние.Според събраните по делото гласни доказателства, подс.Ч. разговаря с всяка една от пострадалите свидетелки, но меродавният въпрос е дали именно неговото поведение въздейства върху волята им и дали именно подсъдимият успява да ги убеди да вземат решение за извършване на развратни действия за един бъдещ неограничен времеви период.Преценявайки всички събрани по делото доказателства и най-вече показанията на самите пострадали, съдът не приема за категорично доказан факта, че свидетелките Пл.М., Д.Й. и А. М. са набрани и започват да извършват развратни действия в резултат на действията на подс.Ч., респ. не приема за доказано по изискуемия съгл. чл.303 ал.2 НПК несъмнен начин, че подсъдимият е автор на процесните престъпни деяния.

От обективна страна: Престъплението по чл.159а ал.1 пр.1 НК се осъществява посредством изпълнителното деяние по набиране на отделно лице с цел извършване на развратни действия.Законът предвижда реализация на едно активно поведение, без обаче да конкретизира в подробности същото.Изисква се действие от страна на дееца, което действие може да бъде обективизирано посредством най-различни способности и в тази вр. ТР № 2/09г. на ВКС, позовавайки се на лексическото тълкуване на понятието „набира“, извлича действията по привличане, вербуване, уговаряне, събиране, убеждаване или склоняване на отделно лице (или лица). Инкриминираните деяния по чл.159а ал.1 НК, включая и това по набиране, което е предмет на изследване по настоящото дело, е съставомерно само при осъществяването му с наличие на точно определени специални цели, визирани в закона.Една от тези цели се изразява в намерението на дееца да привлече и да експлоатира пострадалото лице чрез предоставянето му за развратни действия, които трябва да се ползват с траен и системен характер.Законът изисква тази специална цел да е изначална – да е налична и ясно формирана към момента на отпочване реализацията на изпълнителното деяние, да определя

поведението на дееца и да обуславя и ръководи неговите действия. В конкретния случай и в контекста на целта по предоставяне на пострадалото лице за извършване на развратни действия необходимо условие е последното да е ангажирано за системно извършване на такива действия, а не за еднократен акт. Изисква се деецът да сломи волята на конкретния пострадал (било доброволно, било принудително) за относително по-продължителен период от време – целта е експлоатация на пострадалия за неограничено време и то изначално неограничено.

Касателно престъплението против личността на св.Пл.М.:

Както вече се посочи по-горе, съдът не приема за доказано авторството на инкриминираното деяние, а авторството от своя страна е неразривно свързано с изпълнителното деяние, по аналогия на чл.20 ал.2 НК.

В конкретния случай и с оглед събраните по делото доказателства, на територията на гр. София на неустановена по безспорен начин дата през м.10.09г. е въздействано върху волята и мотивацията на пострадалата в насока формиране на решение за предоставяне на сексуални услуги, но това въздействие е реализирано от св.Д.П..

Доказан е фактът на проведен между подс.Ч. и св.Пл.М. разговор, като съобразно нейните показания, той изрично „ми каза, че е нормално да предоставям секс услуги срещу заплащане и така да се издържам“ и изрично направеното уточнение „секс услуги“ напълно покрива смисъла на понятието развратни действия по см. на раздел VIII, гл. II от НК. Съдът приема за безспорно доказано, че автор на горните думи е именно подс.Ч., но същите не носят характеристиките на отправено предложение, а по-скоро представляват лично изразено мнение, че е „нормално“ да се предоставят сексуални услуги и по този начин пострадалата свидетелка да се издържа. Т.е. съдът не приема, че посредством горните думи е извършено изпълнителното деяние набиране. Съобразно доказателствата по делото, самото предложение за извършване на развратни действия е отправено един ден преди това и то от св.Д.П., която заявява на св.Пл.М., „че ако искам наистина да печеля пари, то това няма да се случи чрез модна работа, а чрез предоставяне на сексуални услуги на различни клиенти, които тя ще ми намира“ – тук вече не се касае за лично мнение, а за директно предложение, адресирано до пострадалата и съдържащо определена оферта с точно изложени параметри и план на действие, а именно св.Пл.М. да предоставя платени сексуални услуги, а св.Д.П. да осигурява клиенти. В самото предложение се говори за „различни клиенти“, което е показател, че не се касае за еднократен акт, а за едно бъдещо трайно поведение. Самият факт на употреба на множествено число в изказа на св.Д.П., от една страна и от друга – липсата на уточнение относно конкретно място, време и конкретен клиент говорят за преследваната от горната свидетелка цел, а именно извършване на развратни действия за един бъдещ неограничен времеви период.

Необходимо е да се посочи, че св.Пл.М. не реагира по никакъв начин нито на така отправеното ѝ от св.Д.П. предложение по време на този първоначален разговор, нито на изречените от подс.Ч. думи, цитирани по-горе. Тя обмисля предложението и „след около седмица“, но отново през м.10.09г. уведомява по телефон св.Д.П., че приема същото. Т.е. към момента на първите по време разговори със св.Д.П. и с подс.Ч. волята на св.Пл.М. не е сломена и тя все още не е убедена и мотивирана да приеме отправеното ѝ предложение и да се постави в едно подчинено положение за бъдещото ѝ използване за извършване на развратни действия. Тук е мястото да се подчертае, че според решаващия съдебен състав, обстоятелството в кой момент пострадалата свидетелка приема и откликва на така

отправеното ѝ предложение се явява релевантно такова и правно значимо за процесния спор. В тази вр. се налагат определени уточнения. Самият закон криминализира деянието по набиране с предвидените специални цели. В тази вр. и в цитираното по-горе ТР № 2/09г. на ВКС се прави едно лексическо тълкуване на понятието и съпоставка с логиката на явлението трафик на хора, като се сочат и то в диспозитивната, задължителна част на решението конкретни действия, запълващи понятието набиране и същите бяха подробно изброени по-горе в настоящите мотиви. За такива се изтъкват и действията по привличане и уговаряне, които понятия носят смисловото съдържание по убеждаване на определено лице за съпричастност към една бъдеща дейност. Т.е. създава се мотивация у пострадалия да следва дееца и да се присъедини към определено начинание, като е без правно значение фактът на реално извършване на това бъдещо начинание. Последното е въздигнато от закона само в цел на действието по набиране, като не е задължително тази цел да е осъществена или да са предприети определени действия за осъществяването ѝ. Необходимо е целта да бъде ясна и точна. Пострадалият трябва реално да е убеден, че следва да предприема действия за постигане на тази цел, в случая извършване на развратни действия. Според съда, набирането приключва с момента на реално създаване на воля в пострадалия за присъединяване и включване в тази целена бъдеща деятелност, като това не прави престъплението по чл.159а ал.1 пр.1 НК резултатно такова, доколкото формирането на воля и решение у пострадалия е една мисловна дейност, която няма обективен материален израз. Т.е. именно този момент на убеждаване от страна на дееца и изградената на тази база ясна воля у пострадалия за съпричастност към предлаганото начинание, предхождащ във времево отношение самия акт на развратни действия, следва да се преценява в контекста на деянието набиране по см.на чл.159а ал.1 пр.1 НК. Да, съгласието на жертвата не е елемент от състава и дори въпреки наличието на съгласие следва да се ангажира наказателната отговорност на дееца при реализирано деяние по набиране, но особеното в случая се явява и квалификацията елемент по чл.159а ал.2 т.6 НК – именно обещанието за бъдещо получаване на имуществени облаги въздействат върху волята на пострадалата и поради това, тя се съгласява да следва дееца. В конкретния случай св.Д.П. въздейства върху волята на св.Пл.М., която едва след около седмица взема лично решение за бъдещо и неограничено по време и брой извършване на развратни действия. В случая това решение е взето отново през м.10.09г. Да, действително подс.Ч. също провежда разговор с пострадалата на тема предоставяне на платени секс услуги и доколкото са налични доказателства за престъпен сговор между него и св.Д.П. и то с цел бъдещо извършване на престъпления по чл.159а НК, може да се направи предположение, че неговата цел за този разговор със св.Пл.М. е именно сломяване на нейната воля и подпомагане процеса на формиране на решение за бъдещо извършване на развратни действия. Това обаче е само едно предположение и е недопустимо осъдителна присъда да почива на предположения. В тази вр. държавното обвинение прояви една пасивност и не ангажира никакви доказателства – напр. не се доказва факта, че св.Д. П. уведомява подс.Ч. за липсата на даден от пострадалата отговор по повод отправеното към нея предложение, което евентуално би обосновало необходимостта от провеждане на допълнителен разговор и то вече от страна на самия подсъдим и създаване на допълнителна мотивировка за св.Пл.М. в насока приемане на отправеното предложение. Т.е. липсват доказателства досежно целта, ръководила подсъдимия при провеждане на разговор с пострадалата и изричане на горесцитираните думи. Дори ирелевантен се приема и фактът на последващо действително използване на пострадалата за

извършване на конкретни развратни действия, което се доказва както от нейните показания, така и от приложените ВДС. Инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел следва да е налична към инкриминираната дата, а не към реализираните в последствие събития.

В заключение съдът подчертава, че само и единствено св.Д.П. въздейства върху волята на св.Пл.М. и само и единствено тя осъществява деянието по набиране с цел използване за развратни действия. Показател дори за това е обстоятелството, че самата пострадала се обажда и уведомява именно св.Д.П. за своето решение за предоставяне на сексуални услуги, а не уведомява подс.Ч., респ. дори самата пострадала не приема изречените от него думи, цитирани по-горе за отправено предложение. Липсата на доказателства касателно авторството и касателно изпълнителното деяние обезсмислят обсъждането на квалифициращите елементи по чл.159г и чл.159а ал.2 т.1 и т.6 НК.

За допълнителен мотив относно постановяването на оправдателна присъда досежно вмененото на подс.Ч. престъпление по чл.159а НК против личността на св.Пл.М. се явява и следното обстоятелство: С процесния ОА е вменено престъпление против личността на св.Пл.М. както на подс.Ч., така и на св.Д.П. – в случая се касае за две отделни престъпления, като видно от обвинителната диспозиция, престъплението е абсолютно идентично, извършено е на една и съща инкриминирана дата и място и при едно и също инкриминирано деяние, респ. съставомерните елементи са абсолютно идентични, но в същото време държавното обвинение твърди, че престъплението е реализирано самостоятелно веднъж от подс.Ч. и веднъж от св.Д.П. и то в качеството им на извършители. В тази вр. прави впечатление, че в обстоятелствената част на ОА се излагат факти за извършена престъпна дейност по чл.159г вр.чл.159а НК само и единствено от св. Д.П., а не и такива от подс.Ч. и в тази насока подробна мотивировка СпНС е посочил в разпореждане от 21.01.16г., с което е прекратил съдебното производство, поради допуснати съществени процесуални нарушения, една част от които са свързани с липса на фактическо обвинение за подс.Ч. Този извод изцяло се споделя и от въззивната инстанция, въпреки че с нарочно определение от 25.10.16г. същата отменя разпореждането на първоинстанционния съд. След своя самостоятелна преценка АСпНС също възприема извода за фактологически дефицит в процесния ОА относно вменената на подс.Ч. престъпна дейност против личността на св.Пл.М., но след като разглежда хронологическото развитие на наказателното производство, чиято съдебна фаза е нееднократно прекратявана по реда на чл.249 НПК и нееднократно са давани указания на СП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, то въззивната инстанция прави извод за наличие на явно нежелание на държавното обвинение да изпълни дадените указания, тъй като продължава да внася ОА с идентични пороци. Това бездействие на прокурора не следва да продължава до безкрайност и поради това, АСпНС отменя разпореждането на първоинстанционния съд и постановява да се разгледа по същество производството, инициирано по повод този страдащ от пороци ОА с всички „законови последици“ от това. Липсата обаче на годно фактическо обвинение за процесното престъпление, което съобразно обвинителната диспозиция е реализирано от подсъдимия в качеството му на извършител, а подобни факти не се описват в обстоятелствената част на ОА (л.11) предопределя в значителна степен изхода на делото в тази му част – липсата на годно фактическо обвинение нарушава правото на защита на подсъдимото лице, което право е негово основно процесуално такова. Процесуалното правоотношение е от кръга на двустранните такива – на правото на подсъдимото лице по чл.55 ал.1 НПК да узнае за какво престъпление е

предаден на съд кореспондира задължението на прокурора по чл.246 ал.2 НПК да опише ясно и точно всички съставомерни елементи на самото престъпление, като последните трябва да съответстват на тези, вписани в обвинителната диспозиция. Пасивността на СП и неотстраняването на констатираните от съда съществени процесуални нарушения рефлектират и върху предмета на доказване съгл.чл.102 НПК – параметрите на последния се определят именно от ОА, а в случая в обстоятелствената част е описана дейност на подс.Ч., която дейност изключва личен контакт с пострадалата, а само и единствено се сочи взето от него и св.Д.П. съвместно решение за нейното набиране, което решение в последствие е практически реализирано от св.Д.П., респ. липсват факти за извършителство от страна на подс.Ч., обстоятелствената част не съответства на обвинителната диспозиция. Поради тази причина, съдът приема, че още изначално и само и единствено поради пороците в ОА, е поставен в хипотеза да постанови оправдателна присъда за процесното престъпление, охранявайки процесуалните права на подсъдимия.

Касателно престъплението против личността на св.Д.Й.:

Тук отново в хода на съдебното следствие не се събраха достатъчно по обем и убедителни по съдържание доказателства относно авторството и относно изпълнителното деяние.

Съобразно фактическото обвинение деянието по набиране на пострадалата свидетелка е реализирано през м.03.12г. съвместно от подс.Ч. и св.Р.Л. чрез вербално отправено от тях предложение за предоставяне на платени сексални услуги и именно това мотивира повдигане на обвинение за извършено престъпление в условията на съизвършителство по см. на чл.20 ал.2 НК. Подобна фактология обаче не се извлича от приобщените доказателства. На първо място липсват доказателства касателно инкриминираната дата – съобразно показанията от ДП на самата пострадала, в „началото на 2012г.“ св.Р.Л. я взема от училище и за първи път я води в дома на лицето Л.П., където последният прави насилствен секс със св.Д.Й. и в последствие и то на неустановени по делото дати в рамките на 2012г. пострадалата започва периодично да предоставя сексуални услуги на клиенти, осигурявани ѝ от св.Р.Л. и от подс.Ч.. Времевият момент на горните събития не е изчерпателно конкретизиран и в показанията на свидетелката от ДП – в тази вр. и разказвайки хронологично за реализираните събития, тя първо описва факта на постъпване на работа в агенция * и ползвайки словосъчетанието „много скоро“ в разпита пред разследващ орган сочи и обстоятелството на посещение в дома на Л.П., което посещение в показанията, дадени по реда на чл.223 НПК, е времево ограничено „две седмици“ след започване на работа в модната агенция, а именно той е даден за отправна точка. Т.е. единствените начални времеви параметри на описаната дейност касаят „началото на 2012г.“, което обаче е едно сравнително разширено понятие и не може да се приравни на м.03.12г., а именно това е сочената инкриминирана дата.

На второ място съдът приема за недоказано и извършеното инкриминирано деяние по набиране и то по описания в ОА вербален начин. В тази вр. и на база събрани доказателства не се установява факта на провеждане от страна на подс.Ч. и св.Р.Л. на изначален разговор със св.Д.Й. на тема извършване на платени развратни действия, а именно по това фактическо обвинение подсъдимият се е защитавал. Наложителен е обаче правен анализ и на другите доказани в хода на съдебното следствие обстоятелства. Както вече се посочи по-горе, доказан е факта,

че на неустановена дата в началото на 2012г. св.Р.Л. взема от училище пострадалата и я завежда до къщата на лицето Л.П., където след вечеря последният насилствено я принуждава да прави секс с него.Тук може да се заключи, че в случая избраният от св.Р.Л. подход за набиране на пострадалата се изразява в това да я постави в ситуация, при която не би могла да откаже да предостави сексуални услуги или най-малкото нейната воля и нежелание да е без значение (такива факти обаче не се съдържат в процесния ОА и хипотезата на чл.159а ал.2 т.2 пр.1 НК на извършване на деянието чрез принуда е неприложима, доколкото самите принудителни действия са осъществени от Л. П., а не от дееца).Горните действия на св.Р.Л. не могат да бъдат квалифицирани, като такива по набиране по см. на чл.159а ал.1 НК (по-скоро при доказана общност на умисъла между нея и лицето Л.П. представляват престъпление по гл.Разврат от НК, за което няма повдигнато обвинение).Още по-малко горните действия могат да бъдат вменени във вина на подс.Ч., за когото липсват доказателства относно налично предварително знание – в нито един доказателствен източник не се съдържат данни за това, че той предварително да е уведомен за намерението на св.Р.Л. да посети заедно с пострадалата дома на Л.П. и то с цел предоставяне на сексуални услуги.В същото време подсъдимият не реализира никаква конкретна обективна деятелност, свързана с посещението в дома на Л.П. от страна на свидетелките Д.Й. и Р.Л..Видно от събраните доказателства, в последствие пострадалата последователно провежда личен разговор както със св.Р.Л., така и с подс.Ч., на които изразява категоричното си несъгласие да предоставя платени сексуални услуги – тези й действия представляват обективен показател за липсата на воля и формирано съгласие от страна на св.Д.Й. да извършва развратни действия, нейната воля все още не е сломена, а именно подобно разбиране на деянието „набиране“ влага и ВКС в ТР № 2/09г. Разбира се, и тук следва да се посочи, че законодателят в чл.159а ал.1 НК изрично уточнява, че съгласието на пострадалия не влияе върху съставомерното изпълнително деяние и не изключва наказателната отговорност.Това становище се застъпва и в ТР № 2/09г. на ВКС, но съобразно изложените доводи, практическото значение на въпроса е в характера на съгласието на жертвите при въвлечането им в трафик, респ. дали съгласието е дадено доброволно или е постигнато чрез въвеждане на пострадалия в заблуждение, чрез принуда или посредством някои от другите способности, визирани в чл.159а ал.2 НК.Т.е. съгласието на жертвата е значимо такова и ВКС е категоричен, че жертвата следва да даде съгласие за следване на дееца, тъй като в противен случай целите на деянието не могат да бъдат постигнати.Именно поради горните съображения, решаващият съдебен състав не приема, че горната доказана ситуация, свързана с посещението в дома на лицето Л.П., представлява обективен израз на съставомерната деятелност по набиране на пострадалата Д.Й. и то нито от страна на св.Р.Л., нито от страна на подс.Ч..

Съобразно фактите, приети от съда за безспорно доказани, действително през 2012г. св.Д.Й. се поставя в едно подчинено положение по отношение на подс.Ч. и св.Р. Л. и извършва развратни действия и то с тяхното активно съдействие, изразено в осигуряване на клиенти.Видно от показанията на самата пострадала, след горната случка св. Р.Л. продължава да я търси и дори лично да я придружава при посещения на клиенти, като периодично тези посещения са последвани от провеждани разговори както със св.Р. Л., така и с подс.Ч..Съдържанието на тези разговори се оценява за релевантно обстоятелство и в тази насока св.Д.Й. успява само и единствено да уточни „Р. ме заплашваше постоянно, че трябва да си мълча ... Р. също ме предупреждаваше, че трябва да внимавам“.При тези данни съдът приема, че поведението на двете горепосочени лица е само маркирано, без необходимата

конкретика и изчерпателност – не се уточняват ползваните от св.Р.Л. изрази, приети за заплашителни такива от страна на пострадалата, а касателно отправеното от подс.Ч. предупреждение „да внимавам“ също липсва пояснение; възможно е предупреждението да е продиктувано от загриженост на подсъдимия за св.Д.Й. или от желание за неразкриване на извършваната от него деятелност, но осъдителната присъда не може и не следва да почива на предположения.В същото време и доколкото обвинението за процесното престъпление е обвързано с чл.20 ал.2 НК и се твърди извършване на изпълнителното деяние в условията на съизвършителство между подс.Ч. и св.Р.Л., то следва да се подчертае, че липсват данни за изричане на горните думи по едно и също време и на едно и също място или дори че всяко едно от двете горепосочени лица притежава знание и информираност за думите, изречени от другото лице, като само и единствено подобни факти биха очертали общност на умисъла и то в насока извършване на деянието набиране при наличие на квалифициращия елемент по чл.159а ал.2 т.2 пр.1 НК, а именно чрез принуда, а не посредством обещание за имотна облага.Липсват и доказателства касателно точния времеви момент и конкретното място на изричане на тези думи, респ. липсват доказателства за елементи от обективната страна на престъпния състав.Имайки предвид горното и имайки предвид доказания факт, че постепенно св.Д.Й. се примирява със създалата се ситуация и започва доброволно да предоставя платени сексуални услуги, то съдът заключава, че същата действително е набрана с инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел, но не чрез обещаване на облаги, както се твърди от държавното обвинение, и не посредством някои от способите, въздигнати в квалифициращи елементи съгл. чл.159а ал.2 НК. Съдът обаче приема, че изпълнителното деяние по набиране е реализирано само и единствено от св.Р.Л. чрез конклюдентни действия, изразени в периодично договаряне на срещи и осигуряване на клиенти на пострадалата.Подсъдимият Ч. не реализира никаква конкретна деятелност в тази вр. – той не контактува лично със св.Д.Й. и не я уведомява за договорените клиенти, това прави св.Р.Л., която именно въздейства върху волята на пострадалата, а това изключва съизвършителството, като форма на съучастие и налага извода, че подс.Ч. не реализира изпълнителното деяние.Необходимо е разбира се, отново да се вземе предвид, че подсъдимият провежда няколко разговора с пострадалата и след извършеното сексуална насиле в дома на Л.П. той ѝ казва „това със секса не е нищо особено и, че по този начин ще имам много пари и връзки“ - тук е изяснено съдържанието на проведения разговор и изречените от подсъдимия думи, но липсва яснота относно точната дата и ползваният от свидетелката израз „после“ само уточнява хронологията на събитията, респ. не се установява по изискуемия категоричен начин, че думите са изречени от подсъдимия в гр.София през м.03.12г.Т.е. настоящият съд приема за недоказано вмененото на подс.Ч. престъпление по чл.159г вр.чл.159а ал.2 т.1 и т.6 вр.ал.1 НК против личността на св.Д.Й. и именно поради това, призна същия за невиновен за това престъпление.

Касателно престъплението против личността на св.А.М.:

Тук отново субект на престъплението може да бъде всяко едно наказателно-отговорно лице, като в тази насока и относно съставомерните обективни и субективни елементи на престъплението съдът препраща към подробно изложените по-горе теоретични доводи.В допълнение се подчертава, че доколкото в правомощията на държавното обвинение съгл.разп. на чл.46 ал.1 НПК е включено и това по повдигане и поддържане на обвинение за конкретно престъпление, то съдът преценява същото само и единствено в посочените от СП фактически параметри.В

конкретния случай не се доказва осъществяване на престъпното деяние по описания в ОА начин, а именно чрез словесно отправено от подсъдимия предложение за предоставяне на платени сексуални услуги на различни мъже и посредством дадено обещание за получаване на облага „паричната сума от 500лв. за всяко съвкупление“ (л.10 от ОА). Съобразно събраните в хода на съдебното следствие доказателства, съдът приема за безспорно доказан факта на действително проведен през лятото на 2012г. в гр.София разговор между подс.Ч. и св.А.М., по време на който разговор подсъдимият ползва философски цитати, но извън същите самата пострадала нито цитира неговите точни думи, нито пресъздава точното им съдържание, а навежда данни за ползвани двусмислени изрази и излага свои лични съждения - „общото, което си спомням ... беше, че трябва да направя това, което се изисква от мен и че така правят големите жени. Не помня съвсем точно ... но беше, ако някой ме поиска, трябва да направя това, което иска от мен ... не съм убедена дали беше конкретно казано „ще предлагаш секс услуги“, но в този смисъл беше целия разговор“. Както бе посочено по-горе в доказателствения анализ, липсва пояснение на вложения в думите смисъл, какво има предвид самият подсъдим с израза „ако някой ме поиска, трябва да направя това, което иска от мен“, респ. липсва директност и прямота в изказа и доколкото е възможно различно смислово тълкуване на изразите „ако някой ме поиска“ и „да направя това“, то се заключава за липсва за безспорност и категоричност в събрания доказателствен материал досежно съставомерното изпълнително деяние. Нещо повече – самата свидетелка не разполага с ясен спомен за отправено ѝ директно и прямо предложение за предоставяне на платени сексуални услуги, а по-скоро пресъздава свои изводи и впечатления, които не само не носят характеристиките на свидетелски показания по см.на чл.117 НПК, но и поради това, че е възможно да са погрешни, то тези съждения на свидетеля не могат да заместят действително осъществените факти, не могат да се ползват за доказателствен източник и не могат да се ползват за база за постановяване на осъдителна присъда. Неяснотата досежно изказаните от подс.Ч. думи по време на описания разговор води и до неяснота на неговото намерение, поради което съдът не може да изгради извод за провеждане на този разговор именно с инкриминираната по чл.159а ал.1 НК цел.

При всичко гореизложено, решаващият съдебен състав приема за недоказан факта на реализиране от страна на подс.Ч. на съставомерното изпълнително деяние по набиране на св.А.М., а недоказаността касателно изпълнителното деяние влече и недоказаност на авторството на процесното престъпление. Липсата на доказателства досежно елементи от обективната страна на престъплението и то по неговия основен състав обезсмислят обсъждането на субективния елемент и на квалифициращите такива. Именно поради горните доводи и на осн.чл.304 НПК съдът призна подсъдимият за невиновен за вмененото му престъпление против личността на горната свидетелка.

Касателно престъплението по чл.159г вр.чл.159б ал.2 вр.ал.1 вр.чл.159а ал.2 т.6 вр.ал.1 вр. чл.20 ал.2 НК, вменено на подсъдимите Ч. и К.:

В случая от страна на държавното обвинение се твърди реализиране от двамата подсъдими и то като съизвършители на горното престъпление по трафик на група от лица чрез тяхното транспортиране извън пределите на страната с цел извършване на развратни действия, като волята на пострадалите е сломена посредством обещание за парично облагодетелстване. Съгласно задължителната съдебна практика, ТР № 2/09г. на ВКС, изпълнителното деяние „транспортиране“ означава превозване или преместването на хора от едно място на друго с помощта

на превозно средство, като за извършителството не е задължително деецът сам да извърши превозването на жертвите, а достатъчно да обезпечи самото транспортиране и в тази връзка. ВКС дори сочи конкретни примери (без същите да са изчерпателни), а именно закупуване на билети, предоставяне на превозно средство, снабдяване с нужните документи и всякакви други действия, свързани със самия превоз. Т.нар. външен трафик по см.на чл.159б НК представлява нетипично дваактно и резултатно престъпление – първият акт винаги е престъпен такъв и самостоятелно наказуем, а вторият акт, изразен в превеждане през границата на страната, не притежава престъпни характеристики, тъй като самият закон не предвижда, като част от състава, извършване на действия, нарушаващи гранично-пропусквателния режим.Престъплението винаги е довършено в чужбина.При това престъпление съучастие под формата на съизвършителство по см. на чл.20 ал.2 НК е възможно, когато от обективна страна деецът участва лично и непосредствено както при реализиране на двата акта на престъпния състав, така и при участие само в един от тези два акта (или в някоя от формите на деянието по чл.159а ал.1 НК, запълващи от фактическа страна първия акт, или само при осъществяване на втория акт по превеждане на жертвите през границата на страната).Разбира се, за съизвършителството, като форма на престъпна съучастническа дейност, се изисква наличие на пряк умисъл, проявен при изпълнение на формите на съставомерното деяние и то със съзнание за задружност и насочен към постигане на специалната престъпна цел, визирана в чл.159а ал.1 НК.

В конкретния случай и съобразно отразеното в ОА фактическо обвинение се твърди, че престъплението е реализирано от подсъдимите Ч. и К. при обективизирано от тях лично и непосредствено поведение по транспортиране на двете пострадали свидетелки Б. З. и Д.Н. и превеждането им през границата на страната.Т.е. за всеки един от подсъдимите е инкриминирана деятелност по извършване и на двата волеви акта, включени в дваактното престъпление.Така посочените в ОА факти, задаващи съгл. чл.102 НПК предметната рамка на доказване, не се доказаха по изискуемия категоричен начин, с оглед събраните по делото доказателства.За такива съдът ползва само и единствено показанията на св.Д.Н. и справка за задгранични пътувания и именно на тази доказателствена база безспорно се доказаха само обстоятелствата на действително осъществено задгранично пътуване от двамата подсъдими и свидетелките Д.Н. и Б.З., като за целта ползват превозно средство микробус Фолксваген с ДК№ *, управляван само и единствено от подс.К., и преминават границата на страната през ГКПП Гюешево на 16.07.09г. в 09.00ч., на същата дата пристигат в Косово, където в гр.Прищина се настаняват в хотел, вечерят и на следващия ден 17.07.09г. се прибират в България.Т.е. самото деяние по транспортиране и преминаване през границата на страната и респ. пристигане в Косово е осъществено на 16.07.09г., а не на инкриминираната дата 17.07.09г.При тези факти се налага изводът за недоказаност на един от обективните съставомерни елементи, а именно датата на извършване на твърдяната от държавното обвинение престъпна деятелност – както самият превоз и преминаването на българската граница, така и самото пристигане в Косово са реализирани на 16.07.09г., респ. на тази дата е довършено престъплението.Този факт сам по себе си се явява достатъчен такъв за постановяване на оправдателна присъда касателно двамата подсъдими, тъй като съдът не разполага с правомощието да ги осъди по неприявено обвинение или при съществено изменение на обстоятелствата, а инкриминираната дата е елемент от престъпния състав.

На следващо място съдът приема за недоказано и реалното осъществяване на процесното изпълнително деяние, а доколкото същото е свързано със

самоличността на дееца, то приема за недоказано и авторството на престъплението.Самото изпълнително деяние в неговите два акта по транспортиране и по превеждане през границата на страната обективно може да се реализира само и единствено посредством едно активно поведение на дееца, респ. изисква се действие, а не бездействие от страна на дееца.В тази вр. следва да се вземе предвид факта, че подс.Ч. не извършва нито един от двата акта, посочени по-горе и включени в съставомерното изпълнително деяние – той нито управлява лично ползваното превозно средство (според св.Д.Н., същото се управлява през цялото време до момента на пристигане в Косово от подс.К.), нито обективира определено активно поведение, свързано с превеждането през границата на двете пострадали свидетелки (в тази насока липсват ангажирани доказателства – напр. подс.Ч. лично да ги преведе през границата, да ги придружава при извършената гранична проверка и да отстрани възникнали определени спънки или дори изрично да ги уведоми за необходимостта от притежание да определени документи за самоличност, нужни за граничната проверка).Доказаният факт на извършено съвместно пътуване на подсъдимия и свидетелките Б.З. и Д.Н., пък дори и по инициатива на подсъдимия не се явява достатъчен за мотивиране на извод за извършителство на процесното изпълнително деяние.Тук съдът дебело подчертава и липсата на убедителни доказателства касателно специалната престъпна цел съгл. чл.159а ал.1 НК, а именно не се доказва, че задграничното пътуване, в случая до Косово, е осъществено с цел извършване на развратни действия – както вече се изложи по-горе в частта на доказателствения анализ, св.Б. З. въобще не описва обстоятелства, свързани с това пътуване, а св.Д.Н. заявява, че предприема пътуването, поради възможността за участие в модно ревю в гр.Прищина, за което „не си спомням дали ми се обади Р. или някой негов служител“, респ. нито една от двете свидетелки не упоменава за отправено й предложение за предоставяне на платени сексуални услуги.Фактът, че подобно модно ревю въобще не е проведено в гр.Прищина и фактът на неизвършвани развратни действия също се оценяват за ирелевантни в случая. Единственото правно-значимо обстоятелство се явява това, че именно поради горната причина, изразена в евентуална възможност за участие в определено модно мероприятие, св. Д.Н. е мотивирана и формира воля за задграничното пътуване, поводът за мотивация на св.Б.З. остана неизяснен, тъй като тази свидетелка дори не описва факти относно подобно задгранично пътуване.Т.е. досежно подс.Ч. не се доказва извършването на твърдяното от държавното обвинение изпълнително деяние по транспортиране и превеждане през границата на страната на двете пострадали свидетелки.В допълнение и с оглед доводите на ВКС, изложени в ТР № 2/09г., за реализиране на изпълнителното деяние „транспортиране“ не само посредством действия по превозване на жертвите, настоящият съд отбелязва и липсата на доказателства относно обективирана от подс.Ч. друга деятелност, свързана с организация и обезпечаване на самото пътуване (напр. той именно определя датата на пътуването, мястото на преминаване на българската граница и именно той определя да се ползва конкретното МПС); липсват дори и доказателства, че именно подс.Ч. осигурява шофьора, възлагайки на подс.К. да извърши конкретния превоз – в тази вр. доказаният факт на заемана от подс.К. длъжност на личен шофьор на подс.Ч. се явява определено косвено доказателство, но същото се оценява за недостатъчно такова, доколкото не води до единствения възможен извод за осъществяване на превоза от страна на подс. К. само и единствено, поради отправено му от подс.Ч. нареждане, а са възможни и различни други хипотези (напр. лично и доброволно

изразено желание от подс.К. за извършване на превоза или дадено нареждане на последния от друго лице, извън подс.Ч., напр. св.Д.П.).

Касателно съставомерното изпълнително деяние и относно подс.К. съдят отбелязва следното: съобразно доказателствената обезпеченост по делото, именно този подсъдим реално извършва активни лични и самостоятелни действия по превоз на пострадалите и именно той ги превежда през границата на страната, доколкото съгласно справката за задгранични пътувания преминаването е осъществено с ползваното в случая превозно средство, а не пеша.Т.е. именно подс.К. обективно реализира изпълнителното деяние, което за престъплението по чл.159б НК е довършено на територията на чужда държава, в случая Косово.Въпреки това конкретното обективирано поведение на дееца следва да се разглежда спрямо всички останали признаци на престъпния състав – в случая липсват доказателства за наличие у подс.К. предварително знание относно причината за това задгранично пътуване (било то модно ревю, било то извършване на развратни действия) и липсват доказателства за придобито по време на самото на пътуване знание от подсъдимия относно целта на същото, като в тази връзка в показанията на св.Д.Н. (която е единствената свидетелка, описваща факти за тези събития) не се съдържат никакви данни, дори тя не заявява обстоятелството, че именно подс.К. ѝ се обажда да я уведоми за предстоящото пътуване.Т.е. самият факт на извършване от страна на подс.К. на действия по превоз на двете свидетелки и действия по тяхното превеждане през българската граница се оценяват само и единствено за фактически такива и не се приравняват на транспортиране по см. на чл.159б вр.чл.159а ал.1 НК, тъй като това му поведение не е ръководено от законово въздигнатата инкриминирана цел за извършване на развратни действия от пострадалите.

Липсата на доказателства касателно съставомерната цел рефлектира и върху субективната страна на престъплението.В случая подс.К. именно поради горното незнание за целта на пътуването, не съзнава обществено-опасния характер на деянието си и не предвижда обществено-опасните последици, които биха настъпили от същото.Още по-малко в случая, поради недоказаност на обвинението и за подс.Ч. може да се говори за умишлена престъпна дейност от двамата подсъдими, в която дейност всеки един от тях съзнава и изисква задружното престъпно участие на другия, респ. липсват доказателства за общност на умишъла, изискуем при съучастническата престъпна деятелност.

Именно поради всички гореизложени мотиви относно липсата на убедителни категорични доказателства касателно изпълнителното деяние, касателно авторството и касателно субективната страна на процесното престъпление решаващият съд призна подсъдимите Ч. и К. за невиновни за извършено престъпление по чл.159г вр.чл.159б ал.2 вр.а л.1 вр.чл.159а ал.2 т.6 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 НК.

Касателно престъплението по чл.159г вр.чл.159а ал.1 пр.2 НК, вменено на подс. К.:

Тук отново фактическото обвинение, отразено в процесния ОА, се изразява в извършена през м.10.12г. от подс.К. деятелност по транспортиране на група от лица, а именно св.Б.З. и други две лица с неустановена самоличност, от гр.София до гр. Пловдив с цел извършване на развратни действия.От правна страна досежно твърдяното изпълнително деяние „транспортиране“ съдят препраща към изложените по-горе теоретични съждения, респ. деянието би могло да се осъществи само и единствено посредством едно активно поведение на дееца, изразено в превоз на жертвите от едно място на друго, в случая от гр.София до гр.Пловдив.В тази

насока в хода на съдебното следствие държавното обвинение не представи категорични и безспорни доказателства и не доказа реализиране през м.10.12г. на дейтелност от подс.К. по превоз на св.Б.З. и още две лица с неустановена самоличност от гр.София до гр.Пловдив с изискуемата по чл.159а ал.1 НК инкриминирана цел.В случая единственият доказателствен източник са показанията на св.Б. З., която въобще не описва обстоятелства, свързани с предприето от нея пътуване до гр.Пловдив с цел предоставяне на платени сексуални услуги.Свидетелката признава факта на действително извършвани от нея развратни действия, но не и извън гр.София, а на територията на този град твърди „сами с таксита си организирахме транспорта“, т.е. начина на транспортиране до съответния клиент е ангажимент на самото момиче и преимуществено се ползва таксиметров превоз, данни за което се извличат от приложените по делото ВДС. Персонално за подс.К. горната свидетелка изрично уточнява „не ме е возил до адреси“. На тази доказателствена база решаващият съдебен състав не установява обективирана от подс.К. дейтелност, запълваща процесния престъпен състав – не се установяват обективно извършени действия по превоз на пострадалата от гр.София до гр.Пловдив и то със специалната престъпна цел.Т.е. липсват доказателства за всеки един съставомерен елемент, както от обективна, така и от субективна страна и поради това и на осн.чл.304 НПК съдът призна подсъдимия за невиновен в извършено престъпление по чл.159г вр.чл.159а ал.1 пр.2 НК.

По веществените доказателства и разноските:

Доколкото подсъдимите Ч. и К. са признати за невиновни за всяко едно от вменените им процесни престъпления и доколкото решаващият съдебен състав прецени липсата на правно и фактическо основание за отнемане на приобщените към доказателствената съвкупност вещевени доказателства, то постанови тяхното връщане, включая и на тези вещи, иззети от св.Р.Л..Съдът приема, че не се доказва престъпния произход на намерените и иззети при извършеното претърсване в дома на св.Р.Л. парични средства – независимо, че тази свидетелка е осъдена по НОХД № 1074/19г. по описа на СпНС за престъпления, разследвани по настоящото ДП, то липсват убедителни доказателства, че иззетите на 26.11.12г. от дома й парични средства са придобити именно в резултат на престъпленията, за които е осъдена.Именно поради това се постанови тяхното връщане, а именно 23 бр. банкноти по 100лв., 35 бр. банкноти по 50лв., 5 бр. банкноти по 200 евро, 2 бр. банкноти по 100 евро, 2 бр. банкноти по 50 евро и 34 бр. банкноти по 100лв.Съдът постанови връщане на св.Р.Л. и останалите, иззети от дома й лични вещи: мобилен телефон марка Самсунг Е0168 ІМЕІ *; мобилен телефон Самсунг Е0168 ІМЕІ * - черен със СИМ карта Прима № *; телефон Blackberry – черен ІМЕІ * със СИМ карта на Мтел *; 1 бр. СИМ карта на Мтел № *; 1бр. СИМ карта Прима № *; 1 бр. договор за наем между А.В.и Р.Л.; 1 бр. пълномощно; 1 бр. нотариален акт; 1 бр. протокол - опис; 1 бр. разписка; 5 листа с изписани на тях имена и цифри; 1 бр. червен тефтер; 4 бр. вносни бележки; 1бр. уч.л.карта Д. Й.; преносим компютър Dell № * и 1 бр. Айпад-бял.

Според съда, следва да се върнат на модна агенция * ЕООД (*) вещи, иззети с протокол от 26.11.12г. (т.2, л.21), а именно: асамблирана компютърна конфигурация с черна кутия без номер с надпис „Хюндай“; 1бр. кочан с надписи „приходен ордер“, съдържащ множество листа с ръкописен текст; множество листа с надпис „разходен ордер“, бели листчета с ръкописен текст; асамлбирана компютърна конфигурация - черна, без марка, модел и номер със стикер на левия панел с *;

мини лаптоп марка Мтел модел * със стикер с надпис *; пластика със СИМ карта Прима * *

С постановената присъда съдът се произнесе и касателно иззетите от обитаваното от подс.Ч. жилище движими вещи.В тази насока отново се съобрази обстоятелството на недоказаност на нито едно от престъпленията, предмет на повдигнатото обвинение, а така също съобрази се и обстоятелството, че иззетите вещи не представляват такива, чието притежание е забранено от закона.Поради това съдът постанови на подс.Ч. да се върнат следните вещи: мобилен телефон марка Нокиа модел Е6 – 00 с ІМЕІ * със СИМ карта N2 *; мобилен телефон Нокиа 1100 ІМЕІ * със СИМ карта в него * *; бял лист с ръкописен текст, 2 бр. бели хартиени сгъвки, съдържащи бяло прахообразно вещество, плик от лекарство * * с две сини ромбовидни таблетки и 6 броя кръгли таблетки, мобилен телефон марка Нокиа ІМЕІ * със СИМ карта N2 *, мобилен телефон Нокиа модел 100 ІМЕІ * със СИМ карта N2 *, мобилен телефон Сони Ериксон U11 ІМЕІ *, * със СИМ карта N2 *, папка с документи, 1 брой преносим компютър марка DELL Инспирион * със зарядно устройство, червена папка с документи;

1бр преносима флаш памет червена на цвят; мобилен телефон марка Нокиа модел 7230 с ІМЕІ *, сива чанта PAUL AND SHARK YACHTING, съдържаща преносим компютър APPLE модел * * със зарядно устройство и техническо устройство тип DVR марка SANYO модел * * серия № *.

С оглед изхода на делото и на осн.чл.189 ал.4 НПК направените по делото разноси не се присъждат в тежест на двамата подсъдими.

При гореизложените мотиви съдът постанови своя съдебен акт.

СЪДИЯ :